دَ پخوانيو

وختونو کيسئ

دَ پخوانو

وختونو

کیسې

فهرست

ورک شوي شهزادگان 3
هغه عاجز پاچا 20
هوښیار سړی او ساده سړی 28
سوداګر او فقیر 85
د پاچا زوی او د وینځې زوی چې سره بدل شوي وو 152
ښه سړی یوه د دعاګانو کیسه 204
اووه سوالګر 309
د سپوږمۍ له پاره کالي 403
یوه د باور کیسه 405
مرغه 421
چوغکه او هګۍ 424
قندیل 426
هوسۍ 429
قیمتي کاڼی 430
میلمه 435
لیک 444
یو ډول مرغه 445
پمپ 446
باران 451
خرابه دانه 453
خزانه 455
دوه ماڼۍ 457

ورک شوي شهزادګان

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا وه. پاچا شپږ زامن لرل او یوه لور. هغه خپله لور ډېره په قدر سره ساتله، ډېره مینه یې ورسره کوله او ډېر ورسره خوشحاله وه.

یوه ورځ چې هغه له هغې سره ناست وه، هغه هغې ته په قهر شو او له خولې یې ووتل چې «کیدی شی ستا حق کی به نه وی یا نه ». د شپې هغه خپلې کوټې ته لاړه. سهار هیڅوک خبر نه وه چې هغه چېرې ده، نو]د هغې[پلار (پاچا) ډېر زیات خفه شو او لاړ چې په هغې پسې هر ځای ولټوي. بیا وزیر پورته شو، ځکه هغه ولیدل چې پاچا ډېر خفه دی، او د یوه خدمتګار، یوه اس، او د خرڅې له پاره د پیسو غوښتنه یې وکړه، او د هغې په لټون پسې ووت. هغه اوږده موده هغه ولټوله تر هغه چې پیدا یې کړه. (اوس

هغه نقل کوي چې هغه یې ځنګه ولټوله او څنګه یې پیدا کړه).

هغه ډېر وخت په دښتو، ډاګونو او ځنګلونو کې اوږده مزلونه وکړل او هغه یې ولټوله. هغه یوې دښتې ته ورغی او یوې خواته یې یوې لارې ته پام شو.هغه له ځان سره فکر وکړ، «دا چې ما په دښته کې دومره مزلونه وکړل او هغه مې پیدا نه کړه، دغه لاره به ونیسم، ښایي چې څه ابادۍ ته ورسېږم".هغه ډېر وخت مزل وکړ؛ او بیا یې یوه کلا ولیده چې د عسکرولښکر ترې تاو ول. کلا ډېره ښایسته وه او چاپېره ترې د عسکرو لښکر په منظم ډول ولاړ وه. هغه له عسکرولښکر نه وډار شو چې کېدای شي ده ته کلا ته د ننوتلو اجازه ورنه کړي. نو له ځان سره یې وویل،«زه باید خپل وس وکړم".

اس یې پربښود او په پښو کلا ته ور روان شو.

هغه ته اجازه ورکول شوه چې دننه لاړ شي او هغوی هېڅ د هغه مخه ونه نیوله؛ هغه له یوې

کوټې نه بلې او له بلې نه به بلې ته لاړ او چا يې هېڅ مخه ونه نيوله. په دې توګه هغه عمومي سالون ته ورسېد. هغه پاچا وليد چېبيو تاج يې پر سر وه او خواوشا ته يې دعسکرو لښکر ولاړ ول. ډېرو د هغه په وړاندې سازونه غږول او ښه خوندور مجلس روان وه. نه پاچا او نه هم کوم بل چا له هغه څخه پوښتنه وکړه. هغه هلته نژدې ښه خواړه وليدل، ورغی او ويې وخوړل او بيا يوې خوا ته پرېووت چې وګوري چې نور څه کېږي.

هغه وليدل چې پاچا د ملکې د راوړلو حکم کوي. خدمتګاران په هغې پسې ځي چې رايې وړي او ډېر شور او خوشحالي جوړېږي. ملکه چې دننه راوړل شوه سازيانو ورته ډېر سازونه وغږول او سندرې يې وويلې. د هغې لپاره يوه چوکۍ کېښودل شوې وه او هغه پرې له هغه سره نژدې کېناسته. دا د هغه پاچا لور وه. وزير هغه وليده، او ويې پېژنده. بيا ملکې خواوشا ته وکتل او ويې ليدل چې په يوه کونج کې يو څوک غزېدلی

دی. هغې دغه سړی وپېژند نو هغه له چوکۍ نه پورته شوه او هغه ته ورغله، لاس یې پرې کېښود اوپوښتنه یې ترې وکړه: «آیا ته ما پېژنې؟”

هغه ځواب ورکړ: «هو، زه تا پېژنم. ته هغه د پاچا لور یې چې ورکه شوې وه”.

هغه له هغې نه پوښتنه وکړه: «ته تر دې ځایه څنګه راغلې؟”

هغې ځواب ورکړ: «څکه چې (زما) د پلار (له خولې په ناپامۍ کې ماته داسې خبره ووته (چې کیدی شي ستا حق کې به وی یا نه) او دغه د بلا ځای دی”.

نو هغه هغې ته وویل چې پلار دې ډېر خفه دی او کلونه کېږي چې ستا لټه کوي. هغه له هغې نه پوښتنه وکړه چې: «زه تا له دې ځای نه څنګه اېستلی شم؟»

هغې ځواب ورکړ: «ته ما له دې ځای نه بهر نشې اېستلی، خو که ته د ځان له پاره يو ځای انتخاب کړې او تر يو کال پورې هلته پاتې شې او هر وخت زما د وړلو هيله ولرې کېدای شي چې خپل مرام ته ورسېږې. او کله چې ته وخت لرې، ته په پرله پسې ډول زما د وړلو هيله او امېد ولرې. او ته بايد روژه ونيسې. د کال په وروستۍ ورځ بايد ته خامخا روژه ونيسې او پهځلو څلورويشتو ساعتونو کې ويده نشې".

نو هغه لاړ او همداسې يې وکړل، او د کال په آخر کې، په وروستۍ ورځ ،هغه روژه ونيوه او ويده نشو. بيا هغه پاڅېد او هلته (د پاچا لور ته ورغی چې بهر يې وباسي). په لاره کې هغه يوه ونه وليده چې ښايسته مڼې يې نيولې وې. هغه په سترګو ډېرې ښې لګېدې او هغه يوه مڼه ترې وخوړه. د مڼې په خوړلو سره سمدلاسه هغه راپرېووت او د اوږده وخت لپاره خوب وېووړ.د هغه خدمتګار ډېر کوشش وکړ خو ويې نشو کولی چې پاڅې ځوي. وروسته هغه له

دغه خوب نه رابیدار شو. هغه له خدمتګار نه پوښتنه وکړه: «زه د نړۍ په کوم ځای کې یم؟"

خدمتګار ورته ټوله کیسه تېره کړه او ورته وېې ویل: «ته یوه ډېره اوږده موده ویده وې. ډېر زیات کالونه وشول چې ته ویده یې، او ما خپل ځان تر اوسه پورې په دې مېوه باندې ژوندی ساتلی دی».

هغه ډېر زیات خفه شو او لاړ او هغه (د پاچا لور) یې هلته ومونده. هغه ډېره غمجنه وه او هغه ته یې ګیله وکړه او ویې ویل: « تا په یوه ورځ وبایلله"(یعنې، ځکه چې تا یوازې یوه ورځ خپل ځان ونشو ساتلی او هغه مڼه دې وخوړه او ودې بایلله). که ته په هغه ورځ راغلی وې، زه به دې له دې ځای نه بهر وړې وای. دا سمه ده چې خوراک نه کول ډېر سخت دي، په تېره بیا په وروستۍ ورځ ځکه چې دا وخت د شیطان زور ډېر زیات وي. نو ته باید یو ځل بیا یو ځای انتخاب کړې او تر یو کال پورې هلته پاتې شې، او په وروستۍ ورځ ته

کولی شي چې خواړه وخوري خو باید چې ویده نشي. او ته باید هېڅ شراب ونه څښې چې خوب دې وېنسي، ځکه چې ترټولو مهم شی د خوب (مخنیوی) دی».

هغه لاړ او همداسې یې وکړل. په وروستۍ ورځ هغه هلته لاړ. هغه یوه روانه چینه ولیده. د چینې رنګ سور وه او د شرابو په څېر بوی یې کاوه.نو هغه له خدمتګار نه پوښتنه وکړه، «آیا تا ولیدل؟ دا یوه چینه ده چې اوبه په کې دي، رنګ یې سور دی، او بوی ترې د شرابو راځي.» هغه لاړ او د چینې خوند یې وڅاکه. هغه سمدلاسه راپرېوت او تر ډېرو کلونو – اویا کلونو – پورې ویده شو.

له هغه ځای څخه ډېر عسکر ولښکر تېرېدل چې د سامان ټولې (سرپټې ګاډۍ یې شاته پسې روانې وې؛ او خدمتګار ځان له عسکر ولښکر څخه پټ کړ. ورپسې یوه بګۍ راغله چې د پاچا لور په کې ناسته وه. هغه له هغه سره نژدې ودرېده او له بګۍ نه ښکته شوه. هغه له هغه سره

نژدې کېناسته، هغه يې وپېژاند، او په زوره يې وښوراوه چې راپاڅې څوي خو هغه راپانه څېد.
نو هغې په هغه باندې وير پيل کړ او ويې ويل: «پس له دومره کوشش، زحمت او تکليف چې تا دا څوکاله تېر کړل او له دې ځای نه زما د اېستلو له پاره دې دومره خواري وکړه او يوازې د يوې ورځې له امله چې تا کولی شوای ما له دې ځای نه وباسې، تا (دا چانس(له لاسه ورکړ".

هغې ډېر زيات وژړل او ويې ويل: «دا زما او ستا له پاره ډېره د خپګان خبره ده. زه له څومره اوږدې مودې راهيسې دلته يم او نشم کولی چې دباندې وځم (او داسې نور)» بيا هغې له خپل سر نه يو شال راښکته کړ او په خپلو اوښکو يې پرې ليکل وکړل او د هغه څنګ ته يې کېښود. هغه پورته شوه او په بګۍ کې کېناسته او په خپله مخه لاړه.

وروسته هغه پاڅېد او له خدمتګار نه يې پوښتنه وکړه: «زه د نړۍ په کوم ځای کې يم؟"

خدمتګار ورته ټوله کیسه تېره کړه: چې ډېر زيات دعسکرو لښکر تېر شول، او دا چې يوه بګۍ هلته راغله، او دا چې هغې هغه ته وژړل، او چيغې يې ووهلې ،«دا زما او ستا لپاره ډېره د خپګان خبره ده،» او داسې نور (لکه چې پورته ياده شوه.)

دا وخت هغه خواوشا وکتل او ويې ليدل چې له هغه سره نږدې يو شال پروت دی. نو هغه پوښتنه وکړه،«دا له کومه شو؟»

او ځواب ورکړ، «دا هغې پرېښود او په خپلو اوښکو يې ليکل پرېوکړل".

نو هغه شال راپورته کړ او د لمر سترګې خواته يې ونيو او ليکلي ټکي يې وليدل. هغه ليکلي ټکي چې دهغې ګيلې او ژړاوې وې (لکه چې پورته ياد شول) ولوستل. او (په هغه کې ليکلي ول) چې نور هغه په هغې کلا کې (لکه چې مخکې ياده شوه) نه ده، بلکې هغه بايد د سرو زرو غر

چې د مرغلرو کلا په کې ده، ولټوي: «هلته به ته ما پیدا کړې".

هغه خدمتګار هلته پرېښود او اوس یوازې روان شو چې هغه ولټوي. هغه ډېر کالونه هغه ولټوله. دا چې هغه د نړۍ د نقشې ماهر وه نو دې نتیجې ته ورسېد چې په اباده سیمه کې خو د سرو زرو غر او د مرغلرو کلا نشته.

(هغه له ځان سره وویل) «نو زه باید دښتو ته لاړ شم او هلته لټون وکړم.»او بیا یې د هغې په لټه کلونه دښتې ولټولې.

وروسته هغه یو دېو سړی ولید چې په غټوالي له انسان نه غټ وه، او داسې یوه لویه ونه یې له ځان سره روانه کړې وه چې په ابادو سیمو کې نه پیدا کېده. سړي (دېوله هغه نه پوښتنه وکړه، «ته څوک یې؟»هغه ځواب ورکړ،«زه یو انسان یم.»

دېو ډېر حيران شو او ويې ويل، «زه دا دومره اوږده موده په دې دښته کې يم خو ما تر اوسه پورې دلته انسان نه دی ليدلی.»

هغه ورته ټوله کيسه (لکه چې پورته ياده شوه) تېره کړه او ورته ويې ويل چې هغه د سرو زرو د غره او د مرغلرو د کلا په لټه راوتلی دی. دېو هغه ته ځواب ورکړ: «دا هېڅ نشته». او هغه يې زړه توری کړ او ورته ويې ويل چې «ته هسې کم عقلۍ په مخه کړی يې ځکه چې دا داسې څيز دی چې په هېڅ صورت پيدا کېږي نه.»

هغه ډېر زيات وژړل (وزير ډېر زيات وژړل) او ويې ويل، «هغه خامخا پيدا کېدی شي، ځکه چې هغه به خامخا چېرته وي!"

هغه زړه توری کړ (دېو هغه زړه توری کړ) او ويې ويل «ته هسې کمعقلۍ پسې اخيستی يې.»او هغه (وزير) وويل چې، «هغه خامخا په کوم ځای کې دی!»

هغه (دېو) هغه (وزير) ته وويل «زما په نظر دا هسې يوه بې ځايه خواري ده او ته هم هسې ځېل نيولی يې او دا چې زه د ټولو ځناورو قوماندان يم نو زه به له تاسره يوه مرسته وکړم او ټول ځناور به راټول کړم. هغوی په ټوله نړۍ کې ګرځي. کېدی شي چې له هغوی څخه کوم يو د هغه غره او هغې کلا په هکله (چې پورته ياد شول)معلومات ولري». نو هغه له تر ټولو وړوکي څخه نيولې تر ټولو لوی پورې ټول ځناور راوغوښتل او پوښتنه يې ترې وکړه. هغوی ټولو ځواب ورکړ چې هغوی نه ده ليدلې.

هغه وويل، «ګورې، ته هسې بې ګټې کار پسې راوتلی يې. که زما خبره منې، بېرته لاړ شه، ځکه ته نشې کولی چې هغه ومومې په دې چې هغه په نړۍ کې نشته.»

وزير په تونده ځواب ورکړ او ويې ويل چې «هغه خامخا شته!»

هغه (دېو) هغه (وزير) ته وويل، «زه په صحرا کې يو وروور لرم. هغه د ټولو مرغانو قوماندان دی. هغوی په هوا کې جيګ الوزي او کېدی شي چې دغه غر او کلا يې ليدلي وي. ته بايد هغه ته ورشې او ورته ووايې چې ته هغه ته ما ورلېږلی يې.»

هغه لاړ او څو کاله يې د هغه په لټولو تېر کړل؛ او بيا يې يو دېو (لکه چې پورته ياد شو) وموندہ چې هغه هم يوه لويه ونه را اخيستې وه. هغه هم د لومړني په څېر له ده نه پوښتنې وکړې. وزير ځوابونه ورکړل او پوره کيسه يې ورته تېره کړه او ورته ويې ويل چې د (هغه(ورور دی هغه ته رالېږلی دی. دغه دېو هم وزير منع کړ او (تاييد يې کړه چې) هغه په هېڅ ډول نشي پيدا کېدلی. وزير له هغه سره هم په خپله خبره کلک شو او (ويې ويل(، «هغه خامخا شته!»

دېو ته وويل،«زه د ټولو مرغانو قوماندان يم. زه به هغوی ټول راټولکړم؛ کېدی شي چې

هغوی و پو هېږي». هغه ټول مرغان راټول کړل او له تر ټولو کوچني څخه نيولې تر ټولو لوی پورې- ټولو څخه يې پوښتنه وکړه؛ او هغوی ځواب ورکړ چې د هغه غره او هغې کلا په هکله هېڅ معلومات نه لري.

دېو وزيرته وويل: «ودې ليدل، په حقيقت کې هغه د ځمکې پر مخ هيڅ چېرې نشته. که زما خبره منې، ببرته وګرځه، ځکه چې دا شی هېڅ شته نه".

هغه (وزير) سخت ټينګار وکړ او ويې ويل چې «هغه هرو مرو په نړۍ کې چېرې شته.»

نو دېو هغه ته وويل: «په صحرا کې وړاندې ته کولی شې چې زما ورور وموميې؛ هغه د ټولو بادونو قوماندان دی او بادونه په ټوله نړۍ کې ځغلي.

کېدی شي چې هغوی څه خبر ولري.»

هغه لاړ او کلونه کلونه یې لټون وکړ، او بیا یې یو دېو (لکه چې پورته یاد شو) وموند چې یوه لویه ونه یې را اخیستې وه. هغه هم له وزیرنه (لکه چې مخکې یاده شوه) پوښتنې وکړې او هغه ځوابونه ورکړل او (لکه چې پورته یاده شوه) ټوله کیسه یې ورته تېره کړه. دغه دېو هم هغه منع کړ خو وزیر ده ته هم زاری وکړې. هغه (درېیم ورور) وویل چې هغه به له ده سره یوه مرسته وکړي، او د ده له پاره به ټول بادونه راغواړي او په دې هکله به ترې پوښتنه وکړي. دېو بادونه راوغوښتل، ټول بادونه راغلل. هغه له هغوی ټولو نه پوښتنه وکړه خو یوه هم د هغه غره او هغې کلا په باره کې معلومات نه لرل. بیا هغه (دېو) وزیرته وویل: «ودې لیدل، تا ته چا هسې بې عقله خبره کړې ده.»

وزیر ډېر سخت وژړل او ویې وویل: «زه په یقین سره پوهېږم چې هغه خامخا شته».

په دغه وخت کې، هغه ولیدل چې یو بل باد را ورسېد. قوماندان ترې په

غوسه پوښتنه وکړه چې: «ته ولې دومره ناوخته راغلې؟! ما حکم کړی وهچې ټول بادونه باید راشي؛ ته له هغوی سره ولې رانه غلې؟"

هغه ځواب ورکړ: «په ما باندې له دې امله ناوخته شو چې ما د سرو زرو په غره کې د مرغلرو کلا ته یوه د پاچا لور وړله». هغه ډېر خوشحاله شو (وزیر ډېر خوشحاله شو ځکه چې هغه داسې خبره واورېده چې هغه غوښتل چې وایې وري).

بیا د بادونو قوماندان له باد نه پوښتنه وکړه: «هلته څه ارزښتناک دي؟"(یعنې، څه شیان قېمته او مهم دي.)

هغه ځواب ورکړ: «هلته هر څه ډېر ارزښتناک دي.»

د بادونو قوماندان غږ وکړ او وزیر ته یې وویل، «دا چې ته دومره اوږده موده د هغې لټون کوې- او ډېر تکلیفونه دې ګاللي دي- له دې امله، زه تا ته یو کچکول درکوم. هر چبرې

چې د پیسو له خوا ستا لاس تنګېږي ته (کولی شې چې (په هغه کې لاس دننه کړې او پیسې ترې راوباسې». هغه باد ته حکم وکړ چې هغه هغه ځای ته ورسوي.

توپاني باد راغی او هغه یې هلته تر دروازې پورې ورساوه. هلته دعسکرو لښکر ولاړ ول او هغه یې ښار ته دننه نه پرېښود. هغه خپل لاس په هغه کچکول کې دننه کړ او پیسې یې ترې را واېستې او هغوی ته یې رشوت ورکړ او ښار ته ننوت. هغه یو ښکلی ښار وه. هغه یو شتمن سړي ته ورغی او د خوړو په بدل کې یې هغه ته پیسې ورکړې، ځکه چې هغه کولی شول چې د څه وخت لپاره هلته پاتې شي، او په هوښیارۍ او حکمت سره د پاچا لور له هغه ځای نه وباسي. په آخرکې وزیر هغه له هغه ځای نه را واېسته (خو دا چې څنګه یې را واېسته په دې باره کې یې څه ونه ویل).

هغه عاجز پاچا

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا وو چې یو هوښیار مشاور یې درلود. پاچا هوښیار سړي ته وویل، «یو ځای داسې یو پاچا دی چې خپل ځان ته تکړه جنګیالی، صادق او بې کبره سړی وایي.

زه پوهېږم چې هغه یو غښتلی جنګیالی دی، ځکه چې د هغه له خاورې څخه خوا او شا سمندر راګرځېدلی دی. هغه یو د بېړیو سمندري ځواک لري چې په توپونو باندې سمبال دی؛ هغوی نه پرېږدي چې څوک دې د هغوی خاورې ته ورننژدې شي. له سمندر څخه پورې پر یوه غاړه باندې د تورو اوبو یو رېګ روان دی. هلته یوازې یوه نری پلې لاره ده، چې پر هغې باندې په یو وخت کې یوازې یو سړی تېرېدای شي. د دې لارې امنیت هم د توپونو په واسطه نیول شوی دی، او که چېرې کوم څوک حمله پرې وکړي، هغوی پرې د توپونو

ډزې کوي. دا ښېخي ناشونې ده چې څوک ان د هغه خاورې ته نژدې ورشي.

خو دا چې هغه خپل ځان ته ريښتينی سړی او بې کبره شخص وايي، زه نه پوهېږم چې آيا هغه ريښتيا وايي که دروغ؟!. نو زه غواړم چې ته ماته د هغه پاچا يو انځور راوړې.» پاچا (چې خبرې يې کولې) له هغه پاچا پرته چې په هکله يې غږېدی، نور د ټولو پاچايانو انځورونه له ځان سره درلودل. هېڅ پاچا د هغه پاچا انځور نه درلود، ځکه چې هغه خپل ځان له ټولو خلکو څخه پټ ساتی. هغه خپل ځان له خپل رعيت څخه لیرې ساتی او د پردې تر شا به کېناستی.

هوښيارسړي هغې پاچايۍ ته سفر وکړ. هغه پرېکړه وکړه چې لومړی بايد د هغې ځمکې اصلي خاصيت وپېژني. يو څوک کولی شي چې د يوې ځمکې خاصيت د هغې د خلکو له ساعت تېرۍ څخه وپېژني. د دې لپاره چې يوڅوک د يوه ځای په هکله څه معلومات ترلاسه کړي په

کار ده چې د هغه ځای ټوکې ټکالې یادې کړي. ټوکې ډېر ډولونه لري.

ځینې وختونه یو سړی غواړي چې بل سړی د خپلو خبرو له لارې خپه کړي. کله چې دویم سړی وښیي چې هغه د لومړي په خبرو خپه شو، هغه وایي، «ما هسې ټوکې کولې». یو متل دی چې وایي، «یو سړی د بل په وړاندې هرڅه ترسره کوي]اورلږونکي او مرګونې وسلې کاروي... [او بیا وایي زه فقط ټوکې کوم»

داسې هم وي چې یو څوک په ریښتیا سره ټوکې کوي، خوله دې سره، سره هم، بل شخص د هغه په خبرو خپه کیږي. د ساعت تیرۍ نور ډولونه هم شته.

داسې یوه پاچایي ده چې نورې ټولې پاچایۍ په کې شاملې دي. په هغې پاچایۍ کې چې ټولې پاچایۍ په کې شاملې دي، یو ښار دی چې د هغې پاچایۍ ټول ښارونه پکې شامل دي. په هغې پاچایۍ کې چې ټولې پاچایۍ په کې شاملې دي په

هغه ښار کې چې ټول ښارونه پکې شامل دي يوه ماڼۍ ده چې ټولې ماڼۍ په کې شاملې دي. په هغه ځای کې يو سړی دی چې هر څه يې په هغې ماڼۍ ....کې شامل کړي دي. هلته هغه سړی ناست دی چې د هغې پاچايۍ ټولې ساعت تېرۍ او ټوکې جوړوي.

هوښيار سړي ډېرې پيسې له ځان سره واخيستې او هلته ورغی. هغه د ببلاببلو ډولونو ټوکې او ساعت تېرۍ چې هلته جوړېدې، وليدې.

له ټوکو څخه هغه پوه شو چې هغه ځمکه ټوله، سر تر پايه، له دروغو ډکه ده. هغه وليدل چې ټوکې په دې هکله جوړېدلې چې څنګه خلک په کاروبار کې وغولول شي او تېر ايستل شي، او څنګه چې به خلکو يوه قضيه محکمې ته رسوله، فيصلې به پرې د دروغو او رشوت پر بنسټ وتلې. تر دې چې که به يو څوک سترې محکمې ته تلی، هلته به هم له دروغو پرته بل څه نه وو، او دغه قضيې به ټولې په ټوکو اوښتلې.

له دې مسخرو څخه هوښيار سړی پوه شو چې دغه ځمکه ټوله له دروغو او خيانت څخه ډکه ده، او هلته رېښتيا او صداقت ببخي نشته.

بيا هغه د سوداګرۍ مالونو په پېرودلو او پلورلو باندې لاس پوري کړ، پرې يې ښودل چې دی څنګه غولول کېږي. هغه خپله قضيه محکمې ته ورسوله، او ويې ليدل چې هغوی هرڅه په دروغو او رشوت سره پرمخ بېول. يوه ورځ به هغه رشوت ورکړ او په سبا به يې هغه ته ويل کېدل چې ته څوک يې موږ دي هيڅ نه پېژنو؟!.

هغه خپله قضيه يوې لوړې محمکې ته ورسوله، او ويې ليدل چې هلته هم ټول دروغ روان دي. په پای کې هغه سترې محکمې ته ورغی او ويې ليدل چې هلته هم هرڅه په دروغو او رشوت سره پرمخ ځي.

په پای کې، هغه خپله قضيه پاچا ته ورسوله. کله چې هغه پاچا ته ورغی، ورته ويې ويل، «ته پر

چا پاچايي کوي؟ پاچايي دې ټوله، سر تر پايه، له دروغو ډکه ده. صداقت پکې هېڅ نشته». بيا يې پيل وکړ، او د دې پاچايۍ روانې تېرايستنې يې ټولې ورته په ګوته کړې.

پاچا چې دا خبرې واورېدې خپل غوږ يې د پردې خواته ته راکوږ کړ (ځکه چې هغه د پردې تر شا ناست و) چې د هوښيار سړي خبرې په ځير سره واوري. پاچا په دې خبره ډېر زيات حيران شو چې داسې يو سړی هم شته چې د هغه په پاچايۍ کې په ټولو دروغو باندې خبر دی.

کله چې د دولت وزيرانو د هوښيار سړي خبرې واورېدې ډېر پرې په غوسه شول، خو هغه په دې پاچايۍ کې د دروغو د چلند په هکله خپلو خبرو ته دوام ورکړ.

بيا هوښيارسړي وويل،

«دا به منطقي وي چې وويل شي چې له دې امله چې ته پاچا يې، ته هم ببخي د دې نورو په

څېرېږي – چې ته دروغ خوښوې، بېخي لکه په پاچاېي کې چې دا نور خلک دي، خو يو شی شته چې ماته ښيي چې ته ريښتينی سړی يې. دا چې ته د دې پاچاېۍ دروغ نشې زغملی، نو خپل ځان له خپل رعيت څخه يوې ډډې ته ساتې» له دې سره، هوښيار سړي شروع وکړه چې ډېر په لوړه سويه د پاچا ستاينه وکړي.

پاچا چې ډېر بې کبره سړی و. هرکله به يې چې د لويۍ خبره کېدله، هغه به ډېره عاجزي ښودله. کله چې يو څوک په ريښتيا سره عاجز وي، څومره چې د هغه ستاينه کېږي او لويوالی يې يادېږي، هغه خپل ځان کوچنی او عاجز ښيي. له دې امله کله چې هوښيار سړي د هغه ستاينه کوله او د هغه لويي يې يادوله، پاچا ځان ډېر کوچنی او عاجز ښودی، تر دې چې هغه په ريښتيا هم هېڅ شو.

بيا نو پاچا خپل ځان بېرته نشو پورته کولی. هغه پرده يوې خواته کړه چې هوښيار سړی وويني. هغه غوښتل وګوري چې هغه څوک دی

چې په دې ټولو خبرو باندې خبر دی، خو کله چې پاچا دا کار وکړ، هوښیار سړي د هغه مخ ولید. په دې توګه، هوښیار سړي وکولی شول چې خپل تر لاس لاندې انځور وکاږي او خپل پاچا ته یې وروړي.

هوښیار سړی او ساده سړی

یو وخت په یوه ښار کې دوه د کورونو څښتنان وو. هغوی پراخه شتمني او لوی کورونه لرل. دغو دواړو د کورونو څښتنانو دوه زامن (یعنې، هر یوه یې یو، یو زوی) لرل. دواړو ماشومانو یو د بل سره یو ځای په یوه ښوونځي کې زده کړې کولې. په هغوی کې یو هوښیار او بل ساده وو. (داسې نه چې کم عقل وو؛ بلکه د هغه فکر ساده او ناپېچلی وو.) د هغو دواړو زامن یو پر بل ډېر ګران وو. سره له دې چې یو یې هوښیار او بل یې ساده ذهن درلود، خو بیا هم پر یوبل ډېر سره ګران وو.

وختونه تېرېدل، د دواړو کورونو د څښتنانو شتمني پسې کمېدله. هغه همداسې پسې ښکته تلل تر هغه چې هر څه یې له لاسه ورکړل او بېوزلي

شول، او له کورونو څخه پرته نور هېڅ هم ورپاتې نه شول.

زامنو په لويېدلو پيل وکړ، پلرونو خپلو زامنو ته وويل، «مونږ نور داسې څه نه لرو چې ستاسو لګښت پرې وکړو او مرسته درسره وکړو. تاسو د خپلو ځانونو له پاره هر څه چې کولی شئ ويې کړئ.»

ساده سړی لاړ او موچيتوب يې زده کړ. دا چې هوښيار سړی ځيرک وو نو داسې ساده کار ته لا نه ړی، نو پرېکړه يې وکړه چې بهر نړۍ ته ووځي او وګوري چې څه کولی شي. هغه لاړ او په بازار کې يې لټون پيل کړ. هغه يوه لويه بېړۍ وليده چې په څلورو اسونو پورې تړلې وه او چټکه، چټکه روانه وه. هغه له سوداګرو څخه پوښتنه وکړه، «تاسو د کوم ځای ياست؟»

هغوی ځواب ورکړ، «د اروپا.»

«او تاسو چېرې ځئ؟»

هغوی ځواب ورکړ، «اروپا ته.»

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «مزدور مو په کار دی؟»

هغوی ولیدل چې هغه ځیرک او لېوال دی، نو هغوی ته مناسب ښکاره شو او هغوی له ځان سره بوتلی. هغه له هغوی سره روان او د سفر پر وخت یې د هغوی ډېر ښه خدمت وکړ.

کله چې هغوی په ختیځه اروپا کې وارسا ته ورسېدل، دا چې هغه هوښیار وو، هغه له ځانه سره فکر وکړ، «دا چې زه تیار وارسا ته رارسېدلی یم، ولې باید زه له دغو سوداګرو سره پاتې شم؟ ښایي چې له دوی سره د پاتې کېدلو په پرتله ښه فرصت ترلاسه کړم. ښه دا دی چې لاړ شم او وګورم.»

هغه په بازار کې وګرځېد، او د هغو خلکو په هکله یې پوښتنې ګروېږنې پیل کړې چې دی یې دلته راوستلی وو، او دا چې آیا له هغوی څخه غوره نور څوک شته. خلکو هغه ته وویل چې

دغه خلک (چا چې هغه دلته راوستلی وو) ريښتيني دي او دا به ښه وي چې دی له هغوی سره اوسي. البته، دا ډېره سخته وه چې له هغوی سره پاتې شي، ځکه چې د هغوی سوداګري په ډېرو ليرو ځايونو کې وه.

هغه وګرځېد او د يوې مغازې کارکوونکي يې وليدل چې په بازار کې ګرځېدل. هغوی په خپل مناسب دود چې هغوی ورسره اشنا وو، له خپلو خوليو او د اوږدو څوکو لرونکو بوټانو او نورو سوتره شيانو سره چې هغوی له ځانونو سره لرل او اغوستي وو، ګرځېدل. هغه چې ځيرک او ژر زده کوونکی ځوان سړی وو، او دا له هغه سره ډېره ښه جوړېده، ځکه چې دا يو ځانګړی شی و، او په هغه ځای کې و چېرې چې دی اوسېدی.

هغه هغو خلکو ته ورغی چې دی يې دلته راوستلی وو چې له هغوی سره د خپلې برخې په هکله خبرې وکړي او ورته ووايي چې هغه په دې قانع نه دی چې له هغوی سره پاتې شي،

او د هغه څه په بدل کې چې هغوی دی دلته راوستلی دی، هغه په لاره کې د هغوی خدمت کړی دی.

هغه لاړ او له یوه هټیوال سره یې کار پیدا کړ. هلته د کار طریقه داسې وه چې هغوی له یوې ډېرې ټیټې سطحې څخه سخت کار پیلوي او لږه مزدوري ترلاسه کوي. وروسته هغه پرمختګ کوي. هټیوال هغه سخت کار ته ورکړ، داسې چې هغه به تجارتي مالونه مهمو مشتریانو ته د کارکوونکو په ډول ور وړل چې رختونه به یې په مټ باندې را ځړولي وو. دا کار د هغه له پاره ډېر سخت و. ځینې وختونه اړینه وه چې هغه باید خپل تجارتي مال پاس یوه بل منزل ته پورته کړی وای، او دغه کار د هغه له پاره ډېر سخت و. هغه (چې یو فیلسوف او هوښیار و) له ځان سره یې فکر وکړ «ولې زه دغه کار ته اړتیا لرم؟ لویه خبره دا ده چې زه اصلي هدف ترلاسه کړم: چې واده وکړم او وکولی شم چې خپل ځان سنبال کړم. زه لا تر اوسه دې ته اړتیا نه لرم

چې د هغه په هکله فکر وکړم. د هغه له پاره به زه وروسته هم وخت ولرم. په دغه وخت کې، دا زما له پاره غوره ده چې په نړۍ کې وګرځم، چې ډېر هېوادونه ووینم.»

نو هغه لاړ او په بازار کې وګرځېد، هغه سوداګر ولیدل چې په یوه لویه بېړۍ کې سپاره وو. هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «تاسو چېرې روان یئ؟»

هغوی ځواب ورکړ، «جنوبي اروپا».

هغه له هغوی څخه غوښتنه وکړه، «کولی شئ چې ما درسره هلته بوځئ؟»

هغوی وویل، «هو»

هغوی هغه هلته بوتلی. له هغه ځای څخه هغه ایټالیا ته لاړ، او له هغه ځای څخه هغه مخکې هسپانیا ته لاړ. په دې کې ډېر کلونه تېر شول او هغه د ډېرو هېوادونو د لیدلو له امله لا ډېر د لوړ فکر خاوند شو.

هغه له ځان سره فکر وکړ، «اوس مناسبه ده چې د ژوند د هدف په هکله غور وکړي.» هغه د خپلې فلسفې له مخې په دې هکله فکر کول شروع کړل چې څه وکړي. دا هغه ته ښه ښکاره شوه چې زرګري زده کړي، چې مهمه ده، ښه کار دی، ښې پوهې ته اړتيا لري؛ او ګټور کار دی. دا چې هغه ځيرک او فلسفي وو، نو دې ته يې اړتيا نه لرله چې د دغه کسب په زده کړه باندې کلونه ولګوي – يوازې د کال په څلورمه برخه وخت کې هغه دا مهارت ترلاسه کړ او يو ډېر ښه کسبګر ترې جوړ شو. دی له هغه کسبګر څخه چې ده ته يې ښوونه کړې وه ډېر ماهر وګرځېد.

وروسته، هغه له ځان سره فکر وکړ، «سره له دې چې زه دغه کسب لرم، خو دا زما له پاره کافي نه دی. نن، دا مهمه ده. بنايي، په يوه بل وخت کې، يو بل شی مهم وګڼل شي.» هغه لاړ او د قېمتي کاڼو پرې کوونکي سره شاګرد شو. د هغه د ځيرکتيا له امله، هغه دغه مهارت په لنډ

وخت – د کال په څلورمه برخه وخت کې زده کړ.

بيا هغه د خپلې فلسفې په اساس له ځان سره فکر وکړ، «سره له دې چې زه دوه کسبونه لرم، څوک پوهېږي که دا دواړه خپل اهميت وبايلي. نو زما له پاره به ښه دا وي چې داسې يو مسلک زده کړم چې همېشه مهم وي. هغه د خپلې ځيرکتيا او فلسفې په وسيله پلټنه وکړه او دې نتيجې ته ورسېد چې هغه بايد طب زده کړي، چې دا داسې يو شی دی چې همېشه ورته اړتيا وي او عزت په کې وي. د طب د زده کړې په دوران کې، لومړی ضروري ده چې د لاتيني، پخوانۍ اروپايي ژبې ليک او لوست زده شي، او دا چې يو څوک بايد فلسفه زده کړي. هغه د خپلې ځيرکتيا په مرسته، دا هم په لږ وخت – د يوه کال په څلورمه برخه وخت کې زده کړل. له هغه څخه يو لوی ډاکټر او فيلسوف جوړ شو چې د حکمت په ټولو برخو کې يې پوهه لرله.

بیا هغه له یوه داسې حالت سره مخامخ شو چې نړۍ د هغه په سترګو کې هېڅ ښکاربدله؛ یعنې هغه داسې فکر کاوه چې بل هیڅوک هم هېڅ ځیرکتیا نه لري. د هغه د لوی حکمت له امله، دا چې هغه یو لوی کسبګر، حکیم او ډاکټر و، په نړۍ کې هر څه ورته نه څه ښکاربدل.

هغه پرېکړه وکړه چې هغه وخت رارسېدلی دی چې د ژوند هدف ترلاسه شي یعنې دا چې هغه باید یوه ښځه وکړي. هغه له ځان سره فکر وکړ: «که زه دلته واده وکړم، څوک به پوه شي چې له ما څخه څه جوړ شوی دی؟ ښه به دا وي چې بېرته کورته ستون شم، چې هغوی وګوري چې له ما څخه څه جوړ شوی دی – یعنې دا چې زه یو وړوکی هلک وم، او اوس داسې لوی سړی راڅخه جوړ شوی دی.» هغه لاړ او کور ته روان شو، او په لاره کې پرې ډېر تکلیفونه تېر شول. د هغه د لوړې پوهې له امله، هغه داسې څوک نه لرل چې خبرې ورسره وکړي، او نه یې داسې د شپې تېرولو ځای پیدا کړ چې د هغه

خوښ شي، او هغه په ټول وخت کې ډېر زيات په تکليف شو.

اوس راځئ چې د هوښيار سړي کيسه يوې خوا ته پرېږدو، او د ساده سړي کيسه پيل کړو.

ساده سړي موچيتوب زده کړ. دا چې هغه ساده و، هغه بايد ډېره هڅه کړې وای چې زده يې کړي، خو بيا هم هغه په خپل کار کسب کې پوره ماهر نه و. هغه ښځه وکړه، چې د خپل لاسي کار څخه يې د ژوند معاش برابراوه. دا چې هغه ساده و، او په خپل کار کې ډېر ماهر نه و، له دې امله د هغه عايد ډېر کم او ناکافي و. تر دې چې هغه د خوراک له پاره هم وخت نه درلود – ځکه چې هغه بايد تل کار کړی وای، په دې چې هغه دغه دنده نشول بشپړولی. هغه به چې کار کاوه، کله به يې چې په بوټ کې سوری ابستی او د موچي تار به يې په کې ننوبستی؛ په همدې وخت کې به يې له ډوډۍ څخه مړی کوله او خوړله به يې. د هغه طريقه تل ډېره خوندوره وه. هغه به تل خوشحال و. هغه هر ډول خوراک، څښاک او

پوښاک درلودل. هغه به خپلې ښځې ته ویل، «ښځې، یو څه راکړه چې ویې خورم.» هغې به یوه ټوټه ډوډۍ ورکړه او هغه به وخوړه.

بیا به هغه وویل، «د لوبیا ښوروا راکړه» او هغې به هغه ته د ډوډۍ بله ټوټه ور غوځه کړه او هغه به وخوړه. هغه به ډېره وستایله، او وبه یې ویل، «دا څومره ښه، او خوندوره ښوروا ده!» همداسې به، هغه هغې ته وویل چې غوښه او نور ښه خواړه ورکړي. بیا به هغې هغه ته ډوډۍ ورکړه، او هغه به وخوړه. او بیا به هغه ډېره وستایله، او و به یې ویل، «دا څومره ښه غوښه ده!» او نور ښه خواړه چې هغه به ډېری وختونه غوښتل هم همداسې وو. هغه به چې هر ډول خواړه غوښتل، هغې به همېشه هغه ته د ډوډۍ یوه ټوټه ورکوله. هغه به له دې څخه ډېر خوند اخیست او د خوړو ډېره ستاینه به یې کوله — چې هغه څنګه ښه ده، بېخي داسې لکه هغه چې په ریښتیا سره هماغه ډول خواړه خوړلي وي ځکه چې هغه به د ډوډۍ له خوړلو څخه د

هرو غوښتل شویو خوړو خوند اخیست. د هغه د ډېرې ساده ګۍ او ډېرې خوښۍ له امله به هغه له ډوډۍ څخه هغه خوند اخیستی لکه په ریښتیا سره چې یې هماغه خواړه خوړلي وي.

په ورته ډول، هغه به ویل، «ښځې، شیدې راکړه چې ویې څښم.» هغې به اوبه ورکړې، او هغه به وستایلې: «دا څومره ښې شیدې دي!»

وروسته به هغه غوښتنه وکړه، «شربت راکړه.» هغې به هغه ته اوبه ورکړې، او هغه به په ورته ډول وستایلې: «دا څومره ښه شربت دی!»

«د شاتو شربت راکړه [یا کوم بل څښاک]» هغې به اوبه ورکړې، او هغه به خوښ شو او څښاک به یې وستایلی، ښېخي داسې لکه هغه چې په ریښتیا سره څښلی وي.

د اغوستن په برخه کې هم همداسې وه. هغه او ښځې به یې د پسه یوه زیږ پوستین په شرګډه کارولی. کله به چې هغه د نرمو ښهو کورتۍ ته

اړتيا لرله، د ببلګۍ په توګه، چې بازار ته لاړ شي، هغه به ويل، «ښځې، د پسه د نرمو ښو کورتۍ راکړه.» هغې به هغه ورکړه.

کله به چې هغه اړتيا لرله چې د ميلمستيا کالي واغوندي چې د خلکو مجلس ته لاړشي، هغه به ويل، «ښځې، د ميلمستيا کالي **مې** راکړه.» هغې به د پسه پوستين ورکړ. هغه به پرې خوښ شو او و به يې ستايله: «څه ښايسته ميلمستياکالي دي!»

کله به چې هغه د کتان چپنې ته ضرورت درلود، چې لمانځه ته لاړ شي، هغه به ويل، «ښځې، چپنه راکړه.» هغې به د پسه پوستين ورکړ. هغه به وستايله او و به يې ويل، «دا څه ښايسته چپنه ده!»

همدارنګه، کله به چې هغه غوښتل چې يوه وربښمينه کورتۍ واغوندي، بيا به هم هغې ورته د پسه پوستين ورکړ، او هغه به بيا خوشحاله شو او وبه يې ستايله [وبه يې ويل]،

«دا څومره ښه د ښو وریښمو کورتۍ ده!» او همداسې به له ټولو شیانو سره خوښ او خوشحال وو.

کله به چې هغه یو بوټ جوړ کړ – او په غالب ګومان چې درې کونجونه به یې لرل، ځکه چې هغه نشول کولی چې خپل کسب په بشپړ ډول ښه وکړي – هغه به بوټ په لاس کې واخیست او ښه ډېر صفت به یې وکړ، او سخت خوند به یې ترې اخیست. هغه به ویل، «ښځې، دا څومره ښایسته او ښه بوټ دی! دا بوټګی څومره خوږ دی! دا بوټګی ببخي د شاتو اوبورې په څېر خوږ دی!»

هغې به له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که داسې وي، ولې نور موچیان پر یوه جوړه بوټانو درې روپۍ اخلي، او ته پرې یوازې یوه نیمه روپۍ اخلې؟»

هغه به ځواب ورکړ، «زه د هغه پروا نه لرم. هغه د هغه کار دی، او دا زما کار دی. او سربېره

پر دې – ولې د نورو خلکو په هکله خبرې وشي؟ راځه چې وشمېرو چې د دغه بوټ پر سر زه څومره ګټه کوم. د څرمنې قیمت دومره دی، د سریښو او تار، او نورو شیانو قیمت دومره دی، د څرمنې تر منځ د ډکولو قېمت دومره دی، د دې ډول نورو شیانو قېمت دومره دی؛ په دې توګه زما ګټه په کې ۷۵ پوله ده. نو د داسې ګټې په صورت کې بیا ستونزه څه ده؟» هغه به تل له خوښۍ څخه سره غوړېدی او تازه کېدی.

نورو خلکو ته هغه د خندا او ټوکو سبب ښکارېدی. هغوی به چې څومره غوښتل هومره به یې ساعت تېري پرې کوله؛ ځکه چې هغوی داسې یو څوک درلود چې هغوی به پرې مسخرې کولې او ځانونه به یې پرې خوشحالول، ځکه چې هغه به هغوی ته د یوه لېوني په څېر ښکارېدی. خلک به په ارادي توګه راتلل او له هغه سره به یې خبرې پیلولې چې مسخرې پرې وکړي. ساده سړي به هغوی

ته ویل، «ملنډې به نه وهئ.» او هغوی به هغه ته داسې ځواب ورکاوه، «سمه ده، ملنډې به نه وهو،» هغه به هغه څه چې هغوی به ویلي وو ومنل او له هغوی سره به یې خبرې پیل کړې. له دې اخوا، هغه به دا هڅه نه کوله چې تحلیل کړي [چې کیدای شي د هغوی ځواب هم د هغوی د ملنډې یوه برخه وي] دا تحلیل کول په خپله ملنډه ده – ځکه چې هغه یو ساده سړی وه.

کله به چې هغه په پای کې پوه شو چې د هغوی نیت ملنډې وهل دي، هغه به وویل، «نو څه خبره ده چې تاسو تر ما ډېر هوښیاران یاست؟ دا به تاسو احمق وګرځوي، ځکه چې په ما څه شوي دي؟ بل لوري ته، د دې له پاره چې تاسو تر ما ډېر هوښیاران اوسئ، دا به بیا هم تاسو احمق وګرځوي!»

(دا نو د ساده سړي حال و. اوس به زه بیا د هوښیار سړي په هکله خبرې وکړم.)

په ورته وخت کې، هلته يو لوی شور جوړ و ځکه چې هوښيار سړي سفر کړی و او بېرته له جلال او ډېرې ځېرکتيآ سره راستون شوی و. ساده سړی هم هغه ته په منډه او خوښۍ سره ورغی چې ښه راغلاست ورته ووايي. هغه خپلې ښځې ته وويل، «هله، وريښمينه چپنه مې راکړه! ځم چې خپل ګران ملګري ته مې ښه راغلاست ووايم او ويې وينم.» هغې د پسه پوستين ورته راواخيست، او ده د هغه خواته ورمنډه کړه.

هوښيار سړي په يوه بګۍ کې په جلال سره تګ کاوه. ساده سړی په ډېره مينه او خوښۍ سره د هغه خوا ته ورغی چې ښه راغلاست ورته ووايي. هغه ده ته وويل، «زما ګرانه وروره، څه حال دې دی؟ د خدای شکر دی چې ته يې دلته راوستې، او پر ما يې رحم وکړ چې ومې کولی شول چې و دي وينم»

هوښيار سړي هغه ته وکتل ... د هغه له پاره ټوله نړۍ هېڅ وه (لکه چې مخکې ياده شوه، په نړۍ

کې ټولو خلکو هغه ته هېڅ اهمیت نه درلود، ځکه چې هغه خپل ځان تر ټولې نړۍ هوښیار ګاڼه) او په ځانګړې توګه داسې یو سړی چې د یوه لېوني په څېر ښکارېدی. خو، د هغوی د کوچنیوالي د وخت د ډېرې مینې له امله، هغه وخت چې هغوی یو بل ته ډېر زیات ګران وو، ده هغه ته ښه راغلاست وویل، او ښار ته ور سره لاړ.

په ورته وخت کې، دواړه د کورونو څښتنان یعنې د دغو دوو زامنو پلارونه (هغه وخت چې هوښیار سړی په خارج کې وو) مړه شوي وو او کورونه ترې پاتې وو.

ساده سړی، چې په خپل ځای کې پاتې وو، د خپل پلار کور ته ور کډه شو او مالکیت یې تر لاسه کړ.

هوښیار سړي، چې په بهرنیو هېوادونو کې وو، داسې څوک نه لرل چې د کور پالنه یې وکړي. د هوښیار سړي کور ولوېد او خراب شو، چې

هېڅ شی هم ترې پاتې نشو. نو هوښیار سړي په راستنېدلو سره د اوسېدلو له پاره کور نه درلود. هغه یوه ځانګړي مېلمستون ته لاړ، چې هلته هغه په تکلیف شو، ځکه چې مېلمستون د هغه پر خوښه نه وو برابر. په دې توګه، ساده سړي اوس یوه نوې بهانه پیدا کړه [چې خوشحاله واوسي]، او هر وخت به په مینه او خوښۍ سره په منډه له خپل کور څخه هوښیار سړي ته راتلی. هغه پوه شو چې هوښیار سړی په مېلمستون کې څنګه په تکلیف دی.

ساده سړي هوښیار سړي ته وویل، «زما وروره، زما کور ته راشه او له ما سره واوسېږه! ته کولی شې چې له ما سره واوسېږې، او زه به مې خپل ټول شیان یوې خوا ته ټول کړم، او ټول کور به تا ته در پرېږدم.» هوښیار سړي دا خبره ومنله، نو هغه د ده کور ته ورغی او د هغه سره یې واړول.

هوښیار سړی تل په تکلیف وو، ځکه چې هغه داسې اعتبار درلود چې یو خاص هوښیار، یو

لوی کسبګر او يو لوی ډاکټر و. يو حاکم هغه ته راغی او د يوې طلايي ګوتمۍ د جوړولو وينا يې ورته وکړه. هغه د هغه له پاره يوه ډېره ښه ګوتمۍ جوړه کړه چې په ډېر ښايسته ډول پرې انځورونه کښل شوي وو، يوه ونه پرې کښل شوې وه چې ډېره ښاسته وه. حاکم راغی، او ګوتمۍ ته هېڅ خوشحاله نشو. دا د هغه له پاره ډېره د خفګان خبره وګرځېده، ځکه چې هغه پوهېدی چې که دغه ګوتمۍ چې ونه پرې کيندل شوې ده په هسپانيا؛ لويديزه اروپا کې وای، هلته به په غيرعادي ډول ښه ګڼل شوې وای، هغې ته به د يوه ريښتيني نوښت په سترګه کتل کېدل، خو هغه سړي هېڅ خوښه نه کړه.

يو ځل، يو لوی حاکم راغی او يو قيمتي کاڼی يې له ځان سره راوړ چې له يوه ليرې وطن څخه راغلی وو. او يو بل کاڼی هم ور سره و چې يو انځور پرې کښل شوی و، او له هغه څخه يې غوښتنه وکړه چې پر لومړني کاڼي باندې چې هغه راوړی و دغه انځور وکاږي. هغه دغه

انځور له يوې غلطۍ پرته چې يوازې هغه پرې پوهېدی، په دقيق ډول جوړ کړ. حاکم راغی او کانې يې واخيست، او ډېر يې خوښ کړ. خو هوښيار سړی د غلطۍ له امله ډېر زيات وځورېد؛ هغه له ځان سره فکر وکړ: «زه ډېر ځيرک يم، خو بيا مې هم دا غلطي وکړه.»

د طب په برخه کې، هم هغه له ستونزو سره مخامخ شو. يو ناروغ به هغه ته راغی او هغه به يې درملنه وکړه. هغه ډېر ښه پوهېدی چې که ناروغ د جوړېدو وای هغه به په رېښتيا سره رغېدلی وای ځکه چې هغه ډېر ښه درمل ورکړي وو. خو وروسته به ناروغ مړ شو؛ خلکو به ويل چې د هغه له لاسه مړ شو، او هغه به له دې امله سخت ناراحت شو.

ځينې وختونه به هغه د يوه ناروغ درملنه وکړه او ناروغ به روغ شو، او خلکو به ويل چې دا هسې يو تصادفي کار و. هغه به په منظمه توګه په تکليف و.

همدارنګه، کله به چې هغه يوه غوستن ته اړتيا لرله، هغه به درځي را وغوښت او له هغه سره به يې کار کاوه او ترهغه وخته به يې پرې فشار ور وړ چې دا به يې ور وښوده چې اغوستن ځنګه د هغه له غوښتنو سره سم هسې چې هغه ورسره عادت وو، جوړ کړي. خياط به نظر ترلاسه کړ او اغوستن به يې د هغه له غوښتنو سره سم جوړکړ خو په يخن کې چې هغه به پرې سم نه و پوه شوی ترې يوه غلطي شوې وه. په دغه کار سره به هغه ډېر ځوربدی ځکه چې هغه پوهېدی چې: «ان که دلته داسې هيڅوک هم نه وي چې پرې پوه شي، که زه له داسې يخن سره په هسپانيا کې وای، په ما پورې به خنداوې کېدلې او کم عقل به ښکارېدم» او په دې توګه هغه همېشه ډېر زيات ځورېدی.

ساده سړي به په منظمه توګه منډې وهلې، او په خوښۍ او خوشحالۍ سره به هوښيار سړي ته ورتلی، خو هغه به تل ليدل چې هغه تر فشار لاندې دی او ځورېږي.

هغه له ده څخه پوښتنه وکړه، «يو څوک چې ستا په څېر هوښيار او شتمن وي، ولې بايد تل داسې وځوربېږي؟ ته نه ګورې چې زه تل خوشحاله يم؟»

هوښيار سږي ته دا ملنډه ښکارېده او هغه ده ته لېونی ښکارېدی.

ساده سږي هغه ته وويل، «ان عادي خلک، کله چې په ما پورې ټوکې کوي، هم کم عقل دي،ځکه که څه هم چې هغوی تر ما ډېر هوښياران دي، لومړی او اصلا هغوی کم عقل دي! [لکه مخکې چې ياده شوه]. دا خبره ان د داسې چا په حق کې چې ستا په څېر هوښيار وي هم سمه ده. نو څه خبره ده چې که ته تر ما ډېر هوښيار يې؟»

ساده سږي ځواب ورکړ او هوښيار سږي ته يې وويل، «که يوازې خدای پاک داسې څه وکړي چې ته زما سطحې ته راشې [يعنې، دا چې ته هم يو ساده سږی وګرځې].»

هوښيار سړي ځواب ورکړ، «دا شونې ده چې زه ستا سطحې ته در ورسېږم. که چېرې خدای مه کړه خدای پاک له ما څخه پوهه واخلي، يا دا چې که زه ناروغ شم، خدای مه کړه، کېدای شي چې زه هم ستا په څېر لېونی شم ځکه چې ته نو څه شی یې؟ خو يو لېونی يې. خو ستا له پاره چې زما سطحې ته راورسېږې؟ دا ښېخي ناشونې ده چې ته دې داسې هوښيار شې لکه زه چې يم.»

ساده سړي ځواب ورکړ، «د الله تعالی له پاره هر څه اسان دي. کېدای شي چې زه د سترګو په رپ کې ستا سطحې ته در ورسېږم.»

هوښيار سړي په دې خبرې پورې ډېر زيات وخندل.

اوس دغو دواړو زامنو ته خلکو «هوښيار سړی» او «ساده سړی» ويل. هغوی به يوه ته «هوښيار سړی» ويل او بل ته به يې «ساده سړی» ويل. که څه هم چې په نړۍ کې هوښياران او ساده خلک ډېر وو، دلته ښېخي

معلومه وه، ځکه چې هغوی دواړه د يوه ښار وو، او سره يو ځای يې زده کړې کړې وې، او يو يې په ريښتيا سره ډېر زيات هوښيار شوی وو، په داسې حال کې چې بل يې ډېر زيات ساده شوی وو. د سرشمېرنې په کتابونو کې چې هر څوک د هغه د کورنۍ له نامه سره ثبت و، د هغوی لقبونه د «هوښيار سړی» او «ساده سړی» په بڼه ياد شوي وو.

يو وخت، پاچا د سرشمېرنې کتاب کتی نو ويې ليدل چې هلته دوه زامن ليکل شوي دي، چې يو د «هوښيار سړي» او بل د «ساده سړي» په نومونو ياد شوي وو. دا د پاچا له پاره ډېره جالبه ښکاره شوه چې دغه دوه کسان د «هوښيار سړي» او «ساده سړي» نومونه لري. پاچا ډېر وغوښتل چې له هغوی سره وګوري. خو پاچا فکر وکړ، «که چېرې زه په هغوی پسې ناڅاپه څوک ور ولېږم چې ما ته راشي، هغوی به ډېر وډار شي. هوښيار سړی به هېڅ پوه نشي چې

څنګه ځواب راکړي، او ساده سړی ښايي له ډېرې وېرې لېونی شي.»

پاچا پرېکړه وکړه چې هوښيار سړي ته یو هوښیار سړی ور ولېږي او ساده سړي ته یو ساده سړی ور ولېږي. خو په یوه لوی [د پلازمېنې] ښار کې ساده سړی چېرې پيدا کېدلی شي؟ ځکه چې په لوی ښار کې خو ډېر خلک هوښیاران وي. خو دا څرګنده خبره ده چې هغه شخص چې د خزانې مسؤل و هغه یو ساده سړی دی، ځکه چې یو څوک پر خزانه باندې یو هوښیار سړی نه ګماري، په دې چې ښايي د هغه د هوښیارۍ او ځيرکتيا له لارې د هغه وطن پیسې ځان ته ووهي. له دې امله، یو څوک یو ساده سړی د خزانې مسؤل مقرر وي.

پاچا یو هوښیار سړی او یو ساده سړی (چې خزاندار و) ځان ته ور وغوښتل او هغو دواړو (يعنې، هوښيار سړي او ساده سړي) ته يې ور ولېږل. هغه هغوی دواړو ته ببل، ببل لیکونه ورکړل. هغه همدارنګه هغوی ته د ولایت په

والي باندې، چې دغه دواړه زامن یې تر واک لاندې سیمه کې اوسېدل، یو لیک ورکړ. په لیک کې هغه امر وکړ چې والي باید هوښيار سړي او ساده سړي ته د هغه په خپل نامه لیکونه ورولېږي څو هغوی ونه ډار شي. هغه باید هغوی ته ولیکي چې مسئله عاجله نه ده، نه هم پاچا په خاص ډول څه حکم کړی دی چې هغوی دې خامخا ورشي بلکه، د هغوی خپله خوښه ده. که چېرې هغوی غواړي، بیا نو باید ورشي. پاچا غواړي چې هغوی هسې وګوري.

دواړو قاصدانو – هوښيار سړي او ساده سړي – سفر وکړ او والي ته راغلل او هغه ته یې لیک ورکړ. والي د هغو دواړو زامنو په هکله پوښتنې وکړې، او ورته وویل شول چې هوښيار سړی ډېر هوښيار او شتمن دی، او ساده سړی ډېر زیات ساده دی، او هر ډول پوښاک یې د پسه له پوستین څخه دی (لکه مخکې چې یاده شوه.) والي پرېکړه وکړه چې دا خو ښېښي نامناسبه ده چې هغه دې د پاچا حضور

ته د پسه په پوستین کې ور ولي، نو د ده له پاره يې مناسب لباس جوړ کړ او د ساده سړي په بگۍ کې يې ځای پر ځای کړ. هغه هغوی ته، لکه مخکې چې ياده شوه، ليکونه ورکړل.

قاصدانو سفر وکړ او هغو دواړو ته ورغلل، او ليکونه– هوښيار سړي هوښيار سړي ته او ساده سړي ساده سړي ته ورکړل. ساده سړي چې ژر څنگه خپل ليک ترلاسه کړ، ساده قاصد ته وويل چې دا چا راوړ، «زه نه پوهېږم چې په دغه ليک کې څه ليکلي دي. ته يې راته ولوله.»

هغه ځواب ورکړ، «زه به يې تاته روښانه کړم چې په هغه کې څه ليکل شوي دي. پاچا غواړي چې ته ورشې.»

هغه سمدلاسه وويل، «ټوکه خو به نه وي.»

هغه ځواب ورکړ، «نه ټوکه نه ده، بېخي ريښتيا خبره ده.»

هغه سمدلاسه ډېر خوشحال شو. هغه منډه کړه او خپلې ښځې ته یې وویل، «ښځې، پاچا راته رالېږلی دی!»

هغې پوښتنه وکړه، «د څه له پاره؟ ولې یې درته رالېږلی دی؟»

هغه وخت نه درلود چې هغې ته هېڅ ځواب ووايي. هغه سمدلاسه په خوښۍ سره هغې بګۍ ته ورمنډه کړه چې باید د قاصد سره پکې سفر وکړي، او پکې سپور شو. دا وخت هغه کالي ولیدل (چې والي د هغه له پاره جوړ کړي وو او د هغه په بګۍ کې یې ایښي وو). هغه نور هم خوشحال شو – اوس یې نو کالي هم پیدا کړل! هغه ډېر خوشحال وو.

په دې وخت کې، پاچا ته خبر ورغی چې والي درغلي کړې ده، او پاچا هغه له کاره ایسته کړ. پاچا پرېکړه وکړه چې دا به ښه وي چې والي یو ناپېچلی سړی وي، یعنې، یو ساده سړی وي، ځکه چې یو ساده سړی به دولت په صداقت او

بشپړتيا سره وچلوي، ځکه چې هغه د پرتمين نظرونه او پلانونه نه لري. پاچا فکر وکړ چې دا به ښه وي چې ساده سړی والي کړي (يعنې هغه ساده سړی چې د هوښيار سړي ملګری و، چې پاچا قاصد ورلېږلی و). پاچا يو حکم خپور کړ چې ساده سړی، چا ته چې هغه قاصد ورلېږلی، به والي وي. دا چې هغه به د والي پر ښار باندې راتېرېږي، بايد چې د ښار په دروازو کې سړي ودرول شي: د هغه په رارسېدلو سره سمدلاسه، هغوی بايد هغه ودروي او هغه ته د والي په توګه د چارو واګې ور وسپاري. او هغوی همداسې وکړل: هغوی په دروازو کې ودرېدل، او د هغه په رارسېدلو سره سمدلاسه، هغوی هغه ودراوه او ورته ويې ويل چې د والي په توګه مقرر شوی يې.

هغه پوښتنه وکړه، «ټوکه خو نه ده – [که ځنګه؟]»

هغوی ځواب ورکړ، «ببخښي نه، مونږ خو له تا سره ټوکې نه کوو!»

ساده سړی سمدلاسه والي شو، چې پوره واک او صلاحيت يې درلود. اوس چې د هغه بخت راويښ شو (او [ښه] بخت يو څوک هوښياروي) اوس هغه يو څه پوهه ترلاسه کړه. البته، هغه له خپلې ذهني پوهې څخه هېڅ کار وانه خيست. هغه په ساده ډول خپل ځان د مخکې په څېر له خپلې ساده ګۍ سره وښود او دولت يې په ساده ګۍ، رېښتينولۍ او په سمه توګه وچلاوه. هغه داسې چلند وکړ چې ببخي پکې فساد او بې انصافي نه وه. د دولت د مديريت په برخه کې، ډېرې ځيرکتيا او د پرتمين نظرونوته اړتيا نشته، يوازې رېښتينولي او ساده ګی په کار ده. کله به چې دوه کسان هغه ته د انصاف غوښتلو له پاره ورغلل، هغه به د خپلې ساده ګۍ او رېښتينولۍ له مخې له کومې دوه مخۍ او غلطۍ پرته وويل، «ته بې ګناه او ته پړ يې،» او په دې توګه به هغه هر څه په رېښتنولۍ سره اداره کول.

دی د هغه وطن پر خلکو ډېر ګران و. هغه وفادارمشاورين لرل چې په ريښتيا پرې ګران و. د دغه ګرانښت له امله، له هغوی څخه يوه هغه ته مشوره ورکړه، «ته بايد خامخا د پاچا په حضور کې حاضر شې، ځکه چې هغه لا له مخکې څخه په تا پسې احوال درلېږلی؛ سربېره پر دې، طريقه دا ده چې يو والي بايد د پاچا حضور ته ورشي. له دې امله، که څه هم چې ته ډېر پر سمه روان يې، او پاچا به ستا له خوا د حکومت په اداره کولو کې کوم فساد پيدا نه کړي خو بيا هم، د پاچا خوی داسې دی چې د فلسفي پوهې او بهرنيو ژبو په هکله د خبرو کولو په بهير کې پر نورو موضوعاتو باندې خبرې کوي.

له دې امله، ستا له پاره به دا ښه او مناسبه وي چې وکولی شې چې هغه ته ځواب ورکړې. نو ښه به دا وي چې زه تا ته فلسفي پوهه او ژبې در وښيم.»

ساده سړي دا خبره ومنله. هغه وويل، «په دې کې څه ستونزه ده چې که زه پوهه او ژبې زده

کړم؟»نو هغه دا زده کړل او د فلسفي پوهې او بهرنۍ ژبې سره بلد شو.

بیا هغه ته ناڅاپه ور په یاد شوه چې د هغه ملګري، هوښیار سړي، ویلي وو چې دا به ښېخي په خیال کې د راوړلو وړ نه وي چې دی دې د هغه په سطحه پوهه ترلاسه کړي: «اوس ما د هغه په سطحه پوهه ترلاسه کړې ده!» (البته، سره له دې چې هغه له ماهرانه نظریاتو سره اشنا شوی و؛ هغه له خپلې [ذهني] پوهې څخه هېڅ کار وانه خیست. بلکه هغه د مخکې په څېر خپل چلند په ساده ډول وښوده.)

تر دې وروسته، پاچا ساده سړي (والي) پسې احوال ورولیږلی. او هغه [ساده سړی] هم ورغی. په پیل کې، پاچا له ساده سړي سره د دولت د پرمخ بېولو په هکله خبرې وکړې، او پاچا په ریښتیا سره ډېر خوشحال شو، ځکه چې هغه ولیدل چې هغه په امانت او پوره ریښتنولۍ سره واک چلاوه، او هېڅ بې انصافي یا خیانت یې نه کاوه. بیا پاچا د [فلسفي] پوهې او بهرنیو

ژبو په هکله خبرې اترې پيل کړې. ساده سړي په مناسب ډول ځواب ورکړ، او پاچا ته دا لا ډېره په زړه پورې ښکاره شوه! پاچا وويل، «زه چې ګورم دی ډېر هوښيار دی، خو بيا هم داسې په ساده ډول چلند کوي.» پاچا ته دا ډېره، ډېره ښه ښکاره شوه، او پاچا هغه د ټولو وزيرانو پر سر وزير کړ. پاچا امر وکړ چې هغه ته بايد يو ځانګړی ښار ورکول شي، چې هغه بايد هلته واوسېږي، او امر يې وکړ چې د هغه له پاره ښايسته دېوالونه جوړ کړل شي – ښېخي داسې لکه څنګه چې ښايي. پاچا هغه ته يو سند ورکړ چې د سر وزير په توګه د هغه مقرري يې تاييدوله. او همداسې وشول؛ چې هغوی د هغه ځای چاپېر چې پاچا ورته په ګوته کړی و ډېر عجيب او ښايسته دېوالونه جوړ کړل. هغه دغه لوړ شان په قوت سره ترلاسه کړ.

اوس هوښيار سړي، کله چې د پاچا ليک ور ورسېد، هغه هوښيار شخص ته چې راوړی يې

وو ځواب ورکړ، «صبر وکړه. د شپې دلته پاتې شه، او مونږ به په دې هکله خبرې اترې وکړو او پرېکړه به وکړو.»

مابنام، ده د هغه له پاره يوه ښه مېلمستيا برابره کړه. کله چې هغوی د مابنام ډوډۍ خوړله، هوښيار سړي (د ساده سړي ملګري) ژور فکر ته مخه کړه او د خپلې هوښيارۍ او فلسفې له مخې يې تحليلونه پيل کړل. هغه غږ پورته کړ او ويې ويل، «دا څه معنی لري چې پاچا دې زما په څېر يوه عادي سړي ته سړی راولېږي؟ زه څوک يم چې پاچا بايد ماته يو څوک راولېږي؟» دا څنګه کېدای شي؟ [ځکه چې هغه] داسې يو لوی پاچا دی چې داسې واک او مقام لري، او زه د داسې يوه لوی پاچا په وړاندې ډېر عادي شخص يم. آيا دا ښونې ده چې پاچا ماته يو څوک راوليږي؟ که ته دا وايې چې دا زما د حکمت له امله ده، آيا زه له پاچا سره څه د مقايسې وړيم؟ او آيا پاچا هوښيار خلک نه لري؟ همدارنګه، پاچا خپله هم يو ډېر هوښيار

سړی دی. دا ټول څه روان دي، چې پاچا ماته يو څوک رالېږي؟» هغه له دې امله ډېر حيران و.

هغه چې په دې هکله په حيرانتيا سره فکر کاوه، غږ کړ (هغه بل هوښيار سړي ته، هغه قاصد چې ليک يې راوړی و)، «آيا ته پوهېږې چې زه تا ته څه وايم؟ دا زما نظر دی چې دا ثابته خبره ده چې په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته. په دې هکله ټوله نړۍ تېروتلې ده – هغوی فکر کوي چې يو پاچا موجود دی. راځه چې په دې هکله له يوه بل اړخ څخه فکر وکړو: دا څنګه کېدای شي چې ټوله نړۍ دې د يوه واحد شخص، چې پاچا ګڼل کېږي، په لاسونو کې ورکول شي؟ نو اصلا په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته.»

هوښيار قاصد ځواب ورکړ، «ما تا ته له پاچا څخه يو ليک راوړی دی،» هوښيار سړي (د ساده سړي ملګري پوښتنه وکړه، «آيا تا ليک نېغ په نېغه د پاچا له لاسه واخيست؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه. یو چا د پاچا له خوا څخه ماته لیک راوړ.»

هغه ځواب ورکړ او ويې ویل، «اوس ته په خپلو سترګو وینې چې زما خبره سمه ده، چې پاچا هېڅ نشته!» بیا، هغه له هغه څخه پوښتنه وکړه، «دومره راته ووایه، ته د پلازمینې استوګن یې؛ ته هلته لوی شوی یې – راته ووایه، آیا تا یو ځل هم پاچا لیدلی دی؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه.» دا سمه خبره وه چې هر چا خو پاچا نه و لیدلی، ځکه چې پاچا له ډېر غیرعادي حالتونو څخه پرته نه لیدل کېدی.

اصلي هوښیار سړي یو غږ وکړ: «اوس ته کولی شي چې په ریښتیا سره هم وګورې چې زما خبره سمه ده. پاچا اصلا هېڅ نشته، ځکه چې ان تا هم هېڅکله پاچا نه دی لیدلی.»

هوښیار قاصد پوښتنه وکړه، «که خبره داسې وي، نو پر وطن باندې واکمني څوک کوي؟»

اصلي هوښيار سړي ځواب ورکړ، «دا به زه درته تشريح کړم. دا چې زه په دې هکله ډېر پوهېږم، نو په دې هکله بايد له ما څخه پوښتنه وشي. له دې امله چې ما په اروپا کې ډېرو بهرنيو هېوادونو ته سفرونه کړي دي. هلته دود داسې دی چې هغوی اويا کسيزې جرګې لري چې هغوی د يوې ځانګړې دورې له پاره پر وطن باندې واکمني کوي. او هغوی د ټول هېواد واک سره وېشلی دی، چې يو په بل پسې واکونه په لاس لري. (دا لومړی خبره، يو پکې يو د جرګې غړی وي، بيا يوه درجه ښکته، او يو بل د هغه ځای نيسي او په وطن باندې واکمني کوي – چې هرځل يو بېل سړی وي.)»

د هغه خبرو پر هغه بل هوښيار سړي (قاصد) باندې اغېز پيل کړ، او خبره دې ته ورسېده چې دا د هغوی دواړو له پاره يو حقيقت وګرځېد چې په نړۍ کې هېڅ پاچا نشته.

اصلي هوښيار سړي بيا خبرې پيل کړې او ويې ويل، «تر سهاره پورې صبر وکړه؛ زه به تا ته

په لا ډېر مشخص ډول وښیم چې په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته.»

هوښیار سړی سهار پاڅېد او هوښیار قاصد یې هم راپاڅاوه، او ورته یې وویل، «له ما سره کوڅې ته راځه، زه به تا ته دروښیم چې دا ټوله نړۍ خنګه تېروتلې ده، او دا چې پاچا هېڅ نشته.

هغوی بازار ته لاړل، او یو عسکر یې ولید. هغوی هغه ونیولی او پوښتنه یې ترې وکړه، «ته چاته نوکري کوې؟»

هغه ځواب ورکړ، «پاچا ته.»

«آیا تا په خپل ژوند کې کله پاچا لیدلی دی؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه»

هغه (یعنې لومړني هوښیار سړي، چې د ساده سړي ملګری و، چې مونږ یې د «لومړني» هوښیار سړي په نامه یادوو» ځواب ورکړ او

ويې ويل، «وګوره! داسې کم عقلي ده!» (يعنې، عسکر د پاچا خدمت کوي، خو نه يې شي ليدلی – ځکه چې لکه چې ياده شوه هوښيار سړي همېشه غوښتل چې په خپل کم عقلتوب سره ثابته کړي چې پاچا هېڅ نشته،.»

تر هغه وروسته هغوی يوه پوځي مشر ته ورغلل او له هغه سره يې خبرې پيل کړې، هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته چا ته نوکري کوې؟»

هغه ځواب ورکړ، (پاچا ته.»

«آيا تا پاچا ليدلی دی؟»

«نه.»

نو هغه وويل، «ښه، اوس يې ته په خپلو سترګو ګورې چې، دا څرګنده خبره ده چې هر څوک غولېدلی دی، او دا چې پاچا هېڅ نشته.» (ځکه چې افسر هېڅکله پاچا نه دی ليدلی.» هغوی په

خپلو منځونو کې سره ومنله چې پاچا هېڅ نشته.

لومړني هوښيار وويل، «راځه، چې لاړ شو او په نړۍ کې سفر وکړو، او زه به په پرله پسې توګه تا ته دروښيم چې ټوله نړۍ په لويه تېروتنه کې لوېدلې ده.»

هغوی په نړۍ کې وګرځېدل. هر چېرې چې به تلل، ليدل به يې چې خلک تېروتي دي. (يعنې، هوښياران د خپل «حکمت» له لارې په داسې بې عقلۍ کې ورپرېوتل، او تر دې حده په کې وړاندې تلل چې فکر يې کاوه چې ټوله نړۍ تېروتې ده.) او د پاچا مسئله (يعنې، د هغوی په اند دا ثابته خبره وه چې پاچا هېڅ نشته) د هغوی له پاره يو متل وګرځېد. هرچېرې به چې هغوی وليدل چې خلک تېروتي دي، هغوی به پاچا د يوې پرتلې په توګه وړاندې کړ: «دا چې دا 'صحيح' دی، همدارنګه دا چې هلته يو پاچا شته – هغه هم ['صحيح'] دی.»

هغوی همداسې په نړۍ کې خپل تګ او سفر ته دوام ورکړ، تر هغه چې هر هغه څه یې خلاص کړل چې ورسره وو. هغوی پیل وکړ او یو اس یې خرخ کړ، او بیا یې بل خرخ کړ، تر هغه چې هغوی هر څه خرخ کړل او پر پښو باندې تګ ته اړ شول. هغوی په منظمه توګه په نړۍ کې هر څه ازمویل، او په هر څه کې دې پایلې ته رسېدل چې نړۍ تېروتې ده. هغوی سوالګر شول، پر پښو روان شول، او اوس یې نو هېڅ له ځانونو سره نه لرل. هیچا هم د هغوی په څېر سوالګرو ته هېڅ پام نه کاوه.

نو هغوی په نړۍ کې تر هغه وګرځېدل چې په پای کې هغه ښار ته ورسېدل چېرې چې وزیر (هغه ساده سړی، د هوښیار سړي ملګری) اوسېدی. په هغه ښارکې، یو ښه سړی [یو سپیڅلی او حیرانوونکی سړی] و. ښه سړي ته ډېر زیات درناوی کېدی ځکه چې هغه په ریښتیا سره لوی کرامتونه لرل. تر دې چې د دربار اشرافو هم هغه ته ډېره لویه مرتبه او درناوی لرل. دغه

هوښيار سړي ښار ته راغلل، وګرځېدل او د ښه سړي د کور مخې ته ورسېدل. هغوی هلته ډېرې زانګوګانې وليدلې چې له ځلوېښتو څخه تر پنځوسو پورې ناروغ خلک پکې و. هوښيار سړي فکر وکړ چې دلته به يو ډاکټر وي. هغه غوښتل چې دننه ورشي او له هغه سره وګوري ځکه چې هغه خپله هم يو لوی ډاکټر و؛ هغه غوښتل چې دننه لاړ شي او هلته تماس ونيسي.

هغه پوښتنه وکړه، «دلته څوک اوسېږي؟»

خلکو ځواب ورکړ، «يو ښه سړی»

هغه په زوره، زوره وخندل او خپل ملګري ته يې وويل، «دا بل دروغ او کم عقلي ده! دا د پاچا په هکله تر تېروتنې لا ډېره د ملنډو خبره ده! ملګريه، اجازه راکړه چې د دې غلطۍ کيسه درته وکړم، چې نړۍ د دغو دروغو په هکله څنګه تېروتې ده.»

دغه وخت هغوی وړې شول او پوه شول چې هغوی لا هم درې يا څلور پوله لري. هغوی د

لنګر ځای ته ورغلل. هلته يو چا کولی شوای چې د درې يا څلورو پولو په مقابل کې خواړه ترلاسه کړي. هغوی د ځانونو له پاره د خوړو غوښتنه وکړه، او هغوی ته خواړه تيار کړای شول. کله چې هغوی خواړه خوړل، نو خبرې يې کولې او د ښه سړي د «دروغو» او «تېروتنې» په هکله سره غږېدل (يعنې دا چې نړۍ څنګه تېروتې ده).

لنګر پخوونکي د هغوی خبرې واورېدې او ډېر زيات خپه شو، ځکه چې ښه سړي ته هلته ډېر په درنه سترګه کتل کېدل. هغه هغوی ته وويل، «څه چې لرئ هغه وخورئ او له دغه ځای څخه وځئ.»

بيا د ښه سړي يو زوی هلته راورسېد، او هغوی د هغه په مخکې هم د هغه د پلار سپکاوي ته دوام ورکړ. د لنګر پخوونکي پر هغوی باندې د ښه سړي د زوی په مخکې د هغه د سپکاوي له امله چيغې کړې، تر دې چې پخوونکي هغوی سخت ووهل، او له خپلې ودانۍ څخه يې واېستل.

هغوی ډېر زيات په غوسه شول، او غوښتل يې چې هغه سړی چې دوی يې وهلي وو محکمې ته کش کړي. هغوی پرېکړه وکړه چې د هغه ځای مالک ته ورشي چېرې چې هغوی خپل بکسونه ايښي وو، څو په دې برخه کې د هغه مشوره واخلي چې د ارزانه خوړو د پخلنځي پخوونکی چې هغوی يې وهلي وو، څنګه محاکمه کړي. هغوی لاړل او د مېلمستون خاوند ته يې وويل چې د پخلنځي مسؤل هغوی سخت ووهل.

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «ولې؟»

هغوی ورته وويل چې د ښه سړي په هکله مو خبرې کولې.

هغه ځواب ورکړ، «ببخي، دا سمه نه ده چې خلک ووهل شي، خو تا د ښه سړي پر ضد په خبرو کولو سره هېڅ ښه کار نه دی کړی، ځکه چې ښه سړي ته دلته په ډېره درنه سترګه کتل کيږي.»

هغوی وليدل چې هغه هم «تېروتی» دی. هغوی هغه پر ېښود او يوه چارواکي ته چې يو بې دينه سړی و ورغلل.

هغوی هغه ته د خپلو وهل کېدو کيسه وکړله.

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «ولې؟»

هغوی ورته وويل چې د ښه سړي پر ضد يې خبرې کولې.

چارواکي هغوی لا ډېر ووهل او ويې شړل.

هغوی له هغه څخه لاړل، او يوه جګپوړي چارواکي ته ورغلل. هيچا هم د هغوی په حق کې انصاف ونه کړ. هغوی له يو څخه بل او له بل څخه بل ته لاړل، چې تل به له تېر څخه لوړپوړی و (او هيچا هم د هغوی له پاره هيڅ ونه کړل، بلکه هر ځل هغوی ښه وهل خوړل) تر هغه چې هغوی وزير ته (چې هغه پخوانی ساده سړی و) ور ورسېدل. د لومړي وزير د استوګنځي په مخکې ساتونکي پر پيره ولاړ وو.

هغوی لومړي وزير ته خبر ورکړ چې يو سړی د هغه پاملرنه غواړي. هغه لارښوونه وکړه چې هغه بايد دننه ورشي.

هوښيار سړی سروزير ته ورغی. هغه چې ورننوت، لومړی وزير سمدلاسه پوه شو چې دا هغه هوښيار سړی دی چې د هغه ملګری و. خو هوښيار سړي هغه ونه پېژاند، ځکه چې هغه دومره لويه مرتبه ترلاسه کړې وه.

لومړي وزير سمدلاسه له هغه سره خبرې پيل کړې او ورته ويې ويل، «وينې چې زما ساده ګۍ ځنګه زه دې لوړې درجې ته راورسولم، او ستا هوښيارۍ تا ته څه درکړل؟!»

هوښيار سړي خبرې پيل کړې او ويې ويل، «دا چې ته زما ملګری ساده سړی يې په دې باندې به زه او ته وروسته خبرې وکړو. اوس ما ته محکمه برابره کړه چې له هغوکسانو سره حساب وکړم چې زه يې وهلی يم.»

هغه له ده څخه پوښتنه وکړه، « هغوی ته ولې وو هلې؟»

ده ځواب ورکړ، «ځکه چې ما د هغه ښه سړي پرضد خبرې کولې او ومې ويل چې هغه فرېبکار او يو لوی درغلګر دی.»

ساده لومړي وزير هغه ته وويل، «ته اوس هم د خپلې هوښيارۍ په دام کې نښتی يې. وګوره، تا به ويل چې ته کولی شې چې په ساده ډول زما سطحې ته راورسېږې، خو زه نشم کولی چې ستا هغې ته در ورسېږم. اوس يې ته وينې چې زه لا د وخته ستا درجې ته رسېدلی يم [ځکه چې لکه چې ياده شوه، ساده سړی اوس ډېر هوښيار شوی هم و] خو ته لا تر اوسه پورې زما درجې ته نه يې را رسېدلی. او زه وينم چې دا ستا له پاره لا هم سخته ده چې زما ساده ګۍ ته راورسېږې.» سره له دې چې هغه له پخوا راهيسې د هغه د لويوالي له وخته له هغه سره بلد و، هغه امر وکړ چې هغه ته دې کالي ورکول شي

چې وایې غوندي، او هغه له هغه څخه غوښتنه وکړه چې له هغه سره یو ځای خواړه وخوري.

کله چې هغوی خواړه خوړل، هغوی یو له بل سره خبرې پیل کړې، او هوښیار سړي هڅه وکړه چې خپله (احمقانه) نظریه چې پاچا هیڅ نشته ثابته کړي. ساده لومړي وزیر د هغه خبره وننګوله ، «ته څه وایې؟ ما خپله پاچا لیدلی دی!»

هوښیار سړي هغه ته په خندا ځواب ورکړ، «آیا ته په رښتیا سره ډاډه یې چې هغه پاچا و؟ ته هغه خپله پېژنې؟ آیا ته دا ثابتولی شې چې د هغه پلار او نیکه پاچایان وو؟ ته څنګه پوهېږې چې هغه پاچا دی؟ خلکو تا ته وویل چې دا پاچا دی، او هغوی ستا څخه احمق جوړ کړ.»

ساده سړی د پاچا له شتون څخه د انکار پر خبره ډېر ټینګ په غوسه شو.

په همدغه وخت کې، یو څوک راغی او ویې ویل، «شیطان په تا پسې احوال رالېږلی دی.»

ساده سړي ډېر سخت ټکان وخوړ. هغه منډه کړه او خپلې ښځې ته يې ډېر په وېره سره وويل چې شيطان په هغه پسې احوال رالېږلی دی. د هغه ښځې هغه ته مشوره ورکړه چې په ښه سړي پسې احوال ورولېږي. هغه يو څوک په هغه پسې ورولېږی. ښه سړی راغی او هغه ته يې تعويذونه او نور د خونديتابه وردونه ورکړل، او ورته ويې ويل چې اوس نو هغه بايد له هيڅ شي څخه هم ونه وېرېږي. هغه پر دې ډېره عقيده لرله.

وروسته، هوښيار سړی او ساده سړی سره ګډ کېناستل. هوښيار سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څه شي دومره ډېر ووېرولې؟»

هغه وويل، «د شيطان له امله، چې مونږ ته يې احوال رالېږلی دی.

هغه په ده پورې وخندل او ورته ويې ويل، «ته باور لرې چې شيطان شته؟!»

ساده لومړي وزير ځواب ورکړ، «بيا نو چا احوال راليږلی و؟»

هوښيار سړي ځواب ورکړ او ويې ويل، «ډاډه اوسه، هغه زما ورور و، چې غواړي له ما سره وګوري؛ دا چل هغه ترتيب کړی او په ما پسې يې په ټوکه کې احوال راليږلې دی.»

ساده سړي له هغه ځخه پوښتنه وکړه، «که خبره داسې وي، هغه څنګه له دې ټولو ساتونکو ځخه راتېر شو؟»

هغه ځواب ورکړ، «ښرګنده خبره ده چې هغوی ته يې رشوت ورکړی دی، او هغوی دروغ ويلي دي، چې ويلي يې دي چې هغوی هغه نه دی ليدلی.»

په دې وخت کې، يو ځوک بيا راغی او د مخکې په څېر يې وويل، «شيطان تاته احوال راليږلی دی.» دا ځل ساده سړي ټکان ونه خوړ، او نه هم وډار شو، او دا له دې امله چې هغه له ښه سړي ځخه د خونديتوب وردونه ترلاسه کړي وو.

هغه (ساده سړي) هوښيار سړي ته وويل، «سمه ده، اوس ته څه وايې؟»

هغه وويل، «زه بايد تاته دا روښانه کړم. زه يو ورور لرم چې ما ته په غوسه دی، او هغه دغه لوبه د دې له پاره جوړه کړې ده چې ما ووېروي.» هوښيار سړی پورته شو او هغه ته يې چې هغوی ته راغلی و، وويل، «هغه چې مونږ ته رالېږل شوی دی هغه څنګه ښکاري؟ د هغه وېښتان څه رنګ لري [او داسې نور]؟»

او هغه نورې پوښتنې وکړې.

هغه ده ته ځواب ورکړ چې هغه په يوه خاص ډول معلومېږي.

هوښيار سړي وويل، «وګوره، زما ورور په دغه ډول ښکاري!»

ساده سړي هغه ته وويل، «آيا ته له هغه سره ځې؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو، زه به له هغوی سره لاړ شم. یوازې داسې وکړه چې ما ته یو وسله وال ساتونکی راکړه چې کوم څوک ما ژوبل نه کړي.»

هغه ده ته یو وسله وال ساتونکی ورکړ، او دواړه هوښیار سړي له هغه سړي سره لاړل چې په هغوی پسې راغلی و. (یعنې، هغوی له شیطان سره لاړل ځکه چې هغوی نه غوښتل چې په دې باور وکړي چې هغه خپله شیطان و.)

ساتونکي ببرته ځنې راغلل. ساده وزیر له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «هوښیار خلک څه شول؟»

هغوی ځواب ورکړ چې هغوی هېڅ پوه نشول چې هغوی چېرې لاړل.

او هغه (یعنې، د شیطان قاصد) دغه هوښیار سړي له ځانه سره ونیول او یوه له ختهو ډک لښتي یا ویالې ته یې راوستل. هلته شیطان د لښتي په منځ کې پر یوه تخت باندې کېناست.

لښتی د سريښ په څېر ټينګ او ښلولونکی و، او هغوی ځانونه په ختټه کې هېڅ نشول ښورولی.

هوښيارو خلکو چيغې کړې، «خبيثانو، تاسو ولې مونږ زوروئ؟ آيا په نړۍ کې د شيطان په څېر بل څه شته؟ تاسو خبيث خلک ياست! تاسو بې ګناه مونږ کړوئ!» (دا چې دغو هوښيارو سړيو لا هم نه غوښتل چې په دې باور وکړي چې شيطان شته، نو هغوی وويل چې خبيث خلک بې ګناه هغوی کړوي.

دواړه هوښيار خلک په لښتي کې پربوتل. هغو د دغه حالت په هکله تحليل پيل کړ: «دا څه دی؟ دوی له بدمعاشانو څخه پرته نور هېڅ هم نه دي هغه چې يو ځل مونږ ورسره جګړه کړې وه، او اوس هغوی مونږ داسې ډېر کړوي.» هوښيار سړي يو څو کاله په لښتي کې پراته وو. هغوی هلته سخت وکړول شول.

يو ځل، ساده لومړی وزير د هغه ښه سړي د کور مخ ته تېرېدی، او خپل ملګری هوښيار سړی ورياد شو. هغه دننه ورغی چې ښه سړی وګوري، او هغه ته يې په مناسب ډول درناوی وکړ. ده له هغه څخه پوښتنه وکړه چې آيا کېدای شي چې هغه هوښيار سړی را وښيې؟، او آيا کولی شې چې هغه را خوشې کړې. ساده لومړي وزير ښه سړي ته وويل، «آيا ستا هغه هوښيار سړی په ياد دی چې شيطان ورپسې احوال رالېږلی او کومې خوا ته يې بوتلی، او ما بيا له هغه وخت راهيسې نه دی ليدلی؟»

ښه سړي ځواب ورکړ، «هو، زما په ياد دی.»

ده له هغه څخه غوښتنه وکړه چې که هغه ځای ور وښيي چې هوښيار سړی پکې دی، چې دی هغه له هغه ځای څخه را وباسي.

ښه سړي هغه ته وويل، «زه ببخښي کولی شم چې د هغه ځای تاته دروښيم او راوېې باسم، خو له ما او تا پرته بل هيڅوک هلته نشي تللی.»

هغوی سره یوځای لاړل. ښه سړي هغه څه چې پرې پوهېدی وکړل، او هغوی هلته ورسېدل. هغوی ولیدل چې هوښیار خلک په تېینګ لښتي کې، په ختهه کې پراته دي.

کله چې هوښیار سړي لومړی وزیر ولید، هغه و هغه ته ورچیغې کړې، «زما وروره! وګوره! هغوی ما وهي! او دغه بدمعاشان ما په نه خبره سخت کړوي!»

لومړي وزیر پر هغه باندې نیوکه وکړه: «ته اوس هم په خپلې هوښیارۍ پورې کلک نښتی یې، او نه غواړي چې په هېڅ شي باندې باور وکړې! ته وایې چې دا خلک دي؟ اوس به ته وګورې: دا هغه ښه سړی دی چې تا نه منلی. اوس به تا ته وښودل شي چې دی یوازنی سړی دی چې کولی شي چې تا راوباسي (او هغه به تا ته ریښتیا دروښیي).»

ساده وزيرغوښتنه وکړه چې ښه سړی دې هغوی راوباسي او ورته و دي ښيي چې دا شيطان دی، او دا چې دا خلک نه دي.

ښه سړي هغه څه وکړل چې کول يې، او هغوی پرېښودل شول چې پر وچه ځمکه باندې ودرېږي. هلته ببخي لښتی نه و. شيطاني ارواګانې په دوړه باندې بدلې شوې.

بيا هوښيارسړي په لومړي ځل ريښتيا وليدل، او مجبور شو چې د خپلې خوښې پر خلاف اعتراف وکړي، چې يو پاچا په ريښتيا سره شته، او دا چې په ريښتيا سره يو ښه سړی شته، او داسې نور.

سوداګر او فقیر

یو وخت په یو ځای کې یو لوی سوداګر و چې ډېره شتمني یې درلوده. هغه ډېره لویه سوداګري درلوده، او مالي اسناد او لیکونه یې ټولې نړۍ ته تلل وو. هغه تر ټولو ښه هر څه درلودل.

تر هغه کښته یو فقیراوسېدی. هغه ډېر زیات غریب او په هر څه کې د شتمن سوداګر ببېخي برعکس و (داسې چې د هغوی مقامونه یو د بل پر ضد وو، څنګه چې سوداګر ډېر زیات شته درلودل په ورته وخت کې فقیر ډېر زیات فقر درلود).

هغوی دواړو کوچنیان نه لرل .سوداګر کوچنیان نه درلودل، اوهمداسې فقیرهم کوچنیان نه درلودل.

يو ځل سوداګر خوب وليدى چې خلک د هغه کورته راغلي وي او شيان په کڅوړو کې اچوي او ټولوي يې. هغه پوښتنه کوي «تاسو څه کوئ؟» هغوى ځواب ورکوي «مونږ هرڅه د فقيرکره وړو» (دا هغه فقير و چې له هغه څخه کښته اوسېدى).

هغه په دې کار سره ډېر زيات وکړېدى او ډېر نا ارام شو، ځکه چې هغوى غوښتل چې د هغه ټول شته ترې واخلي او د فقيرکره يې يوسي، او هغه نشول کولى چې هغوى له دې کار څخه په خپله غوسه راوګرځوي ځکه چې ډېر زيات خلک په دې کار بوخت وو. نا اشنا خلکو دهغه د ټولو سوداګريزو مالونو، شتمنۍ اوملکيت هر څه په کڅوړو کې ټول کړل. هغوى هر څه د فقيرکره بوړل، او له تشو دېوالونو پرته يې هيڅ هم پرېنښودل.

هغه ډېر زيات خفه و، چې راپاڅيد نو پوه شو چې دا هر څه يو خوب و، خو ان وروسته له هغه چې پوه شو چې دا هرڅه يوازې يو خوب و، او

د خدای شکر يې ادا کړ چې هر څه لا هم د هغه په واک کې وو، د هغه زړه ډېرپه ډار سره ټوپونه وهل. خوب هغه ډېر خپه کړ، او هغه نشول کولی چې له ذهنه يې وباسي.

سوداګر له پخوا څخه پر فقير او د هغه پر ښځې پام کولی، او هرهغه څه به يې ورکول چې وس يې پرې رسېدی. اوس تر خوب ليدلو وروسته هغه د هغوی په هکله خپله پاملرنه له مخکې څخه نوره هم ډېره کړه، خو هرکله به چې غريب سړی او ښځه يې د هغه کور ته ورغلل، د هغه په څېره کې به تغير راغی او ډېر به وډار شو، ځکه چې هغه ته به هغه خوب وریاد شو.

هغوی، يعنې فقيراو ښځه يې، له هغه کره ډېر ورتلل او له هغه سره به يې ليدل. يو ځل، کله چې د فقير ښځه د هغه کره ورغله، نو هغه هغې ته څه ورکړل، د هغه په څېره کې تغير راغی، او ډېر ووېرېد او سربدال شو.

ښځې وویل، «بخښنه غواړم، کولی شې راته ووایې چې څه دلیل دی چې هر کله چې مونږ تا ته راشو، ستا په څېره کې ډېر زیات تغیر راځي». هغه هغې ته د خپل خوب ټوله پېښه بیان کړه، او دا چې اوس له هغه وخت راهیسې د هغه زړه له وېرې ډک شوی دی .

هغې یوه ټاکلې نېټه یاده کړه او پوښتنه یې وکړه چې، «آیا خوب په هغه شپه و؟» هغه ځواب ورکړ، «هو». « د هغه معنی څه ده؟» هغې وویل، «په هغې شپې ما هم یو خوب ولید». «ما خوب ولید چې زه ډېره شتمنه یم او دا چې خلک زما کور ته راتلل او کڅوړې یې ډکولې. ما له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې چېرې یې وړي، او هغوی ځواب راکړ، « د فقیر کره!» (هغوی سوداګرته اشاره کوله، خو دا وخت هغوی هغه ته فقیر ویل.) ته ولې د یوه خوب په هکله دومره فکرکوې؟ خوب خو ما هم لیدلی دی».

د هغې د خوب په اورېدلو سره سوداګر نور هم وويرېد او وارخطا شو. داسې ښکارېدل چې د هغه شتمني او ملکيت دې فقير ته ورکول کېږي او د فقير، فقر دې ده ته راوړل کېږي. هغه ډېر سخت وويرېد.

يوه ورځ د سوداګر ښځې په بګۍ کې سفر وکړ. هغې له ځان سره نورې ښځې بوتللې، د فقير ښځه يې هم له ځان سره بوتله، او په چکر لاړې.

د سفر پر وخت، يو جنرال او لښکر يې هم پر دغې لارې تېرېدل. کله چې پوځ تېرېدی، هغوی واټ بند کړ. جنرال وليدل چې ښځې روانې دي، هغه حکم وکړ چې له هغوی څخه يوه بايد له ځانه سره بوځي. د هغه عسکر لاړل او د فقير ښځه يې ترې ببېله کړه او مجبوره يې کړه چې د جنرال د بګۍ خوا ته ور سره لاړه شي. هغوی بيا هغه له ځان سره بوتله.

داسې لاره نه وه چې هغه دې پرې خلاصى ومومي ځکه چې په لږ وخت کې هغوى ډېر لېرې لاړل او د دې ترڅنګ، له جنرال سره يو لښکرهم و. نو جنرال هغه له ځان سره کړه او خپلې سيمې ته يې يوړله. ښځه له خداى څخه ډېره ډاربده؛ هغې د هغه د غوښتنو اوربدلو ته هېڅ غوږ ونه نيوى، او ډېر يې ژړل. هغوى هغې ته ډېرې زارۍ وکړې او له هغې سره يې ډېره مينه وښوده، خو بيا هم هغې له خداى څخه ډېره وېره ښودله.

نو هغه، د سوداګر ښځه، او نورې ښځې له خپل سفر څخه ببېرته راستنې شوې، خو د فقير ښځه نه وه.

فقيرډېر زيات ژړل، خپل سر يې په پرېشانۍ سره پر دېوال واهه، او په پرله پسې توګه يې د خپلې ښځې ماتم کولى.

يوه ورځ سوداګر د فقير د کور ترڅنګ تېربدى، واېې وربدل چې هغه ډېر سخت ژاړي،

او خپل سر پر دېوال وهي. هغه دننه ورغی او پوښتنه یې وکړه، « ته ولې داسې ژاړې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه ولې ونه ژاړم؟» «ما ته څه راپاتې شول؟ څوک به شتمني لري څوک به کوچنيان لري، خو زه نور څه لرم؟ اوس مې ښځه هم راڅخه بېل شوه، نو ما ته څه را پاتې شول؟»

د فقير د غم او درد په ليدلو سره د سوداګر زړه سخت ودردېد او له فقيرسره یې همدردي پيدا شوه.

بيا سوداګر يو بې پروا کار وکړ، چې بېخي لېونتوب و. هغه لاړ او پوښتنه يې وکړه چې جنرال چېرې اوسېږي، او هغه لوري ته یې سفر وکړ.

هغه ډېر بې پروا کار وکړ. هغه مخامخ د جنرال کور ته ورغی. جنرال هلته ساتونکي هم درلودل، خو سوداګر، له دې امله چې پر بل حال

و، هېڅ شي ته هم پام ونه کړ. هغه ساتونکیو ته هېڅ پام ونه کړ.

ساتونکیو هم سخت ټکان وخوړ او چې داسې یو سړی یې ولید چې داسې وحشیانه عمل کوي نو ډېر ناارام شول. هغه دلته څنګه راغی؟ او د خپلې پرېشانۍ له امله، ساتونکیو د هغه مخه ونه نیوله، او هغه وکولی شول چې له ټولو ساتونکیو څخه تېر شي او د جنرال تر استوګنځي پورې، چې د فقیر ښځه پکې پرته وه، ځان ورسوي.

هغه هغې ته ورغی او راویښه یې کړه. ورته ویې ویل «راځه».

کله چې هغې هغه ولید، وارخطا شوه او وویرېده، هغه هغې ته وویل، «راځه له ماسره، چټکه راځه». ښځه له هغه سره راروانه شوه، او بیا هغوی له ټولو ساتونکیو څخه تېرشول، تر دې چې بهر ووتل، بیا نو د هغه سوچ سرته ورغی او پوه شو چې څه کاریې کړی دی، یو ډېر

بېپروا کار. هغه پوه شو چې ژر به هلته يوه لويه غوغا جوړه شي، همداسې وهم شول. د جنرال د سړيو له خوا يوه لويه غوغا جوړه شوه.

سوداګر لاړ او خپل ځان يې په يوه کنده کې چې د باران له اوبو ډکه وه پټ کړ. هغوی تر هغه وخت پورې پټ وو چې غوغا پای ته ورسېده. هغه تر دوو ورځو پورې په دې کنده کې له هغې سره يوځای پاتې و.

هغې هغه لويه قرباني چې سوداګر د هغې له پاره ورکړه، او هغه لوی کړاو چې هغه د هغې له پاره پر ځان ومانه، وليدل، نو په خدای يې قسم ياد کړ چې خپل ټول ښه بخت او طالع (شونې وه چې هغه دې څه ښه بخت، ښايي ډېر ارزښت، او طالع ولري) به له سوداګر څخه ونه سپموي. تر دې چې که هغه وغواړي چې د هغې ټوله بريا او لويوالی واخلي، او هغه ببخي هسې شي لکه چې هغه په اصل کې وه، خو بيا به يې هم له هغه څخه ونه سپموي، خو په داسې يو ځای کې به

شو اهد څنګه پیدا کړای شي؟ هغې هغه کنده د یوه شاهد په توګه ونیوله.

دوې ورځې وروسته، هغه له هغې سره لاړ. هغوی وړاندې لاړل، او لاړل. هغه پوه شو چې هلته په هغه ځای کې هم د هغې لټون کېدی. دا ځل هغه لاړ او ځان یې له هغې سره په یو مذهبي حمام کې پټ کړ.

هغې د هغې لویې قربانۍ او کړاو په هکله بیا فکر وکړ چې سوداګر د هغې له پاره ګالللي وو. هغې بیا د مخکې په څېر قسم یاد کړ، (چې د هغې ټول بنه او داسې نور) او مذهبي حمام یې د شاهد په توګه ونیول .هغوی هلته هم د یو دوو ورځو له پاره پاتې شول. او بیا روان شول او مخکې لاړل.

بیا هغه پوه شو چې دلته هم د هغې لټون روان دی. نو بیا، هغه له هغې سره پټ شو، هر ځل په یو بل ځای کې، د اوبو په اوو بېلابېلو ځایونو کې: هغه کنده او حمام چې مخکې یاد شول، یو

حوض، یوه چینه، یو لښتی، یو سیند او یو ډنډ.
په هر ځای کې چې هغوی پټېدل، هغې تل د هغه د ځان قرباني او کړاو چې هغه د هغې له پاره پر ځان ګالل، خپل ځان ته وریادول او تل به یې هسې قسم کوی لکه چې مخکې یې یاد کړی وو.
هر ځل به یې ځای د یو شاهد په توګه نیوی.
هغوی سفر ته دوام ورکړ، چې هر ځل به په دغو ځایونو کې پټېدل، تر هغه چې په پای کې هغوی یوه سمندر ته ورسېدل .

څنګه چې سیند ته راورسېدل، دا چې سوداګر یو لوی سوداګر و او د سیند لارې ورته معلومې وې، هغه وکولی شول چې داسې تیاری ونیسي چې خپل وطن ته پرې ورسېږي. هغه سفر وکړ او د فقیر له ښځې سره یو ځای کور ته راغی، او ښځه یې بېرته فقیر ته ور وسپارله. هرې خوا ته خوشحالي شوه.

پر سوداګر باندې خدای له دې امله چې داسې یو نېک کار یې وکړ، او سربېره پردې یې هغه په پوره امانت سره راوستې وه (یعنې د خدای

وېره ورسره وه او هغې ته يې لاس نه و وروړی)، خدای رحم وکړ او په هغه کال يې يو زوی ورکړ. هغې (د فقيربنځې) هم چې له جنرال او سوداګر دواړو سره د پاتې کېدلو پر وخت يې د هغوی دواړو دغوښتنې په مقابل کې مقاومت کړی و، هغه هم لايقه وګڼل شوه، او يوه لور يې وزېږوله؟

نجلۍ په ببېسارې توګه وړ او ډېره ښکلې وه. هغه داسې يوه ښکلا وه چې هغه يې له نور بشريت څخه بېله کړې وه. داسې ښکلا هېڅکله هم په انسانانو کې نه وه ليدل شوې. خلکو به ويل، «خدای دې يې له بدو سترګو وساتي» (کله چې يوڅوک داسې بې جوړې وي هغه په سختۍ سره ثمر ته رسېږي ډېر وخت له نظره کېږي). د هغې ښکلا ډېره لوړه وه، چې ببېلګه يې تر دې مخکې هېڅکله هم په نړۍ کې نه وه ليدل شوي .

ټول خلک به راتلل چې هغه وګوري، او هغوی د هغې ښکلا ته، چې ډېره ببېسارې وه، ډېر حيران وو. هغوی تل هغې ته له مينې نه

سوغاتونه ورکول. هرچا دومره سوغاتونه ورولېږل چې فقير شتمن شو.

په ورته وخت کې، له سوداګر سره داسې نظر پيدا شو چې هغه بايد له فقيرې سره د هغه د لور د ډېرې ښکلا له امله چې ډېره بې جوړې وه، د خپلوۍ خبره وکړي. هغه له ځان سره وويل چې ښايي دا د هغو خوبونو معنى وي چې په کې هغه څه چې د هغه وو فقيرته راوړل کېدل، او هغه چې د فقير وو، ده ته راوړل کېدل. د خوب معنى ښايي دا وي چې هغوی بايد د خپلو کوچنيانو تر منځ يو واده رامنځته کړي، او د هغوی د يوځای کېدلو په پايله کې به هغه څه چې د هغوی وو د هغوی ترمنځ سره ګډ شي.

يوه ورځ چې د فقير ښځه د سوداګر کره راغلې وه، سوداګر د هغه د دې هيلې په هکله ورته وويل چې که هغوی د خپلو کوچنيانو ترمنځ د واده له پاره تياری وکړي. هغه وښودله چې ښايي د دې له لارې بې هغه خوبونه رېښتيا راووځي.

هغې ځواب ورکړ، «ما هم د دې په هکله فکر کاوه»، «خو ما زړه نه شو کولی چې د داسې یو واده په هکله له تاسو سره خبره وکړم. که ته غواړې، زه ببخي تیاره یم چې داسې کار وکړم، او زه به هېڅکله هم ستا مخه و نه نیسم. ما لا پخوا قسم کړی دی چې زه به هېڅکله هم له تا څخه هیڅ ښه هم و نه سپموم.»

د سوداګر زوی او د فقیرلور سره یوځای ښوونځې ته تلل، او خارجي ژبې یې، لکه څنګه چې هلته دود و، زده کړې. په ورته وخت کې به خلک راتلل چې نجلۍ د هغې د ځانګړې ښکلا له پاره وګوري، او هغوی هغې ته هومره ډېر سوغاتونه ورکړل چې فقیرشتمن شو .

سلطنتي وزیران هم راغلل چې هغه وګوري، اوهغوی په هغه څه چې ویې لیدل ډېر زیات خوشحال شول. هغوی پوه شول چې د هغې ښکلا بې جوړې او ډېره لوړه ده، ځکه چې هغه له عادي بشري حدودو څخه تېره وه .

د هغې د ډېرې خیالي ښکلا له امله، له ځینو وزیرانو سره داسې نظر پیدا شو چې له فقیرسره د واده خبره وکړي. هغو وزیرانو چې زامن یې درلودل ډېرغوښتل چې زامن دې یې له هغې سره واده وکړي، خو د هغو له پاره نامناسبه ښکاربده چې داسې د یوې ټیټې طبقې له شخص سره دې واده وکړي. له دې امله هغوی اړتیا درلوده چې هڅه وکړي چې د فقیرمقام لوړ کړي .

هغوی داسې تیاری ونیو چې فقیرلومړی د امپراتور په خدمت کې د یو ډګرمن په توګه کار پیل کړي. وروسته هغه لوړاو نورهم لوړشو، ځکه چې هر ځل هغوی د هغه د ترفیع ورکړه چټکوله، تر دې چې هغه په چټکۍ سره ډېر لوړ او جنرال شو. په دې وخت کې وزیرانو غوښتل چې ور وړاندې شي او له هغه سره د واده خبره وکړي، خو دا کار سخت و، ځکه چې ډېرو وزیرانو غوښتل چې داسې وکړي، او ډېرو د هغه له پاره د ترفیع د ترلاسه کولو په

برخه کې هڅه کړې وه. (له دې امله، هغه و نشول کولی چې له هېڅ یوه سره هم پر واده جوړ راشي.) د دې ترڅنګ، هغه نشول کولی چې د سوداګر له امله هم له هغوی سره پر واده جوړ شي، ځکه هغه لا له وخته څرګنده کړې وه چې د هغه لور باید د سوداګر زوی ته ور واده شي.

فقير چې اوس یو جنرال و، نورې بریاوې یې هم ور په برخه شولې. امپراتور چې به هغه هر ځل جګړو ته لېږی، بریالی به راګرځېدی. نو امپراتور نوره ترفیع هم ورکړه، په دوامداره توګه لوړه او لوړه، او هغه به تل ډېر بریالی و.

بیا امپراتور مړ شو. ټول رعیت پرېکړه وکړه چې فقیرباید نوی امپراتور شي. کله چې وزیران سره جرګه شول، هغوی ټول پر دې سره سلا شول چې هغه دې امپراتور شي.

نو هغه سړی چې پخوا فقیر و اوس امپراتور شو. هغه جګړې وکړې او ډېر بریمن شو، او

ډېرې ځمکې يې ونیولې. هغه نورې جګړې وکړې، او تل بریالی راستون شو، چې په دوامداره توګه يې بریالیتوبونه ترلاسه کول، تر هغه چې ټولو نورو پاچاهیو پرېکړه وکړه چې هغوی به په خپله خوښه د هغه واکمنۍ او حکمونو ته غاړه ږدي. ځکه چې هغوی د هغه لوی بری ولید، چې هغه د نړۍ ټوله ښکلا او هرې ښې طالع درلودې. له دې امله ټول پاچایان سره جرګه شول او پرېکړه يې وکړه چې هغه به د ټولې ځمکې امپراتور وي، او هغوی هغه ته یو په سرو زرو لیکلی سند ورکړ.

امپراتور (هغه چې مخکې فقیر و او پر ټوله نړۍ امپراتور شو) اوس نه غوښتل چې له سوداګر سره د واده تړون وکړي، ځکه چې له یوه امپراتور سره نه ښایي چې لور يې د یوه سوداګر د زوی سره واده وکړي. خو، د هغه ښځې ملکې، د سوداګر له پرېښودلو سره مخالفت وکړ. (یعنې هغه د سوداګر پر خوا ودرېده ځکه چې هغه د هغې له پاره خپل ژوند

په خطر کې اچولی و، او داسې نور) او امپراتور ولیدل چې هغه نشول کولی چې د سوداګر د زوی واده د بلې نجلۍ سره وکړي، په تېره بیا له دې امله چې د هغه ښځې په کلکه سره د سوداګر ملاتړ کاوه.

نو هغه د سوداګر په اړه د ځینو پلانونو طرحه کول پیل کړل. د هغه لومړی حرکت دا و، چې هغه بې شتو کړي. هغه دا ټول پلانونه داسې ترسره کول لکه هېڅ چې د هغه له خوا شخه نه وي، او هغه په دوامداره توګه داسې ترتیبات نیول چې هغه خراب کړي. یو امپراتور بې له شکه دا توان لري. هغه په دوامداره توګه د سوداګر له پاره تاوانونه، او په سوداګرۍ کې ماتې ورواړول، تر هغه چې هغه بې شتو، او یو پوره فقیر، شو.

خو، ملکې په دوامداره توګه د سوداګر ملاتړ کاوه. امپراتور پوه شو چې تر هغه پورې چې یې زوی ژوندی وي، (یعنې د سوداګر زوی) دا به ناشونې وي چې له بل چا سره دې یې د لور

واده وشي. نو هغه داسې هڅې پیل کړې چې د سوداګر زوی له منځه یوسي. نو یو پلان یې جوړ کړ چې له هغه څخه ځان خلاص کړي، د دروغو تورونه یې ولګول، او قاضیان یې مقرر کړل چې قضیه وچلوي. قاضیان پوه شول چې امپراتورغواړي چې ځوان یوې ډډې ته کړي، نو هغوی هغه ته داسې سزا واوروله چې هغه په یوه بوجۍ کې بند او په سیند لاهو شي.

ملکه له دې امله په زړه کې ډېره غمجنه وه خو تر دې پورې چې ان ملکې هم نه شول کولی چې د امپراتور مخالفت وکړي.

ملکه هغو خلکو ته چې وظیفه ورکول شوې وه چې ځوان سیند ته ورواچوي، ورغله. هغه د هغوی په پښو کې پرېوته، ډېرې ننواتې یې ورته وکړې چې د هغې له پاره دې هغوی هغه ته اجازه ورکړي چې لاړ شي. تر هرڅه ایسته، خو هغه د دې وړ ګرځول شوی و چې ودې وژل شي؟ هغې غوښتنه وکړه چې هغوی دې یو بل بندي چې په مرګ محکوم شوی وي، راوباسي

او سيند ته دې يې واچوي، او ځوان دې خوشي کړي .

د هغې هځو پايله ورکړه او هغوی له هغې سره قسم وکړ چې ځوان به ژغوري او هغوی همداسې وکړل. هغوی بل سړی راونيو او سيند ته يې واچاوه، او د سوداګر زوی ته يې اجازه ورکړه چې لاړ شي. هغوی هغه ته وويل، «ځه! ځه!» او هغه هم پر خپله مخه لاړ .

ځوان لا له وخته پوخ و، نو هغه په خپله مخه ولاړ . مخکې له دې، يعنې مخکې له دې چې ځوان لاړ شي، ملکې خپله لور ځان ته وروغوښته. هغې وويل، «زما لورې، ته بايد پوهه شې چې دغه د سوداګر زوی په تقدير کې ستا د ژوند ملګری دی.»

هغې بيا خپلې لور ته ټوله هغه کيسه وکړه چې پرې تېره شوې وه. «سوداګر خپل ارام او خوښي زما له پاره قرباني کړل او په اوو ځايونو کې (يعنې په اووه ډوله اوبو کې) له ما

سره يو ځای و ،او هر ځل ما په خدای قسم کړی دی چې زه به له هغه څخه هېڅ داسې ښه چې زه يې لرم نه سپموم، او دغه اووه ځايونه [کنده، مذهبي حمام، او د اوبو اوه نور ډولونه] مې د شاهدانو په توګه نيولي دي. نو ته چې زما ټول ښه، بخت، او برياليتوب يې؛ بې له شکه چې ته د هغه د زوی يې او د هغه زوی ستا د ژوند ملګری دی. خو ستا پلار د خپلې لويې له امله غواړي چې هغه بې له ګناه ووژني. ما لا د وخته يوه هڅه کړې چې هغه وژغورم او په بري سره مې هغوی دې ته تيار کړي چې هغه بچ کړي. نو ته بايد پوهه شې چې هغه ستا د ژوند ملګری دی او ته بايد په نړۍ کې له هېڅ بل سړي سره د واده له پاره موافقه ونه کړې».

نجلۍ د خپلې مور خبرې ومنلې، ځکه چې هغه هم له خدای څخه وېرېده. هغې خپلې مور ته ځواب ورکړ چې هغه به په يقين سره د هغې په خبرو عمل کوي.

نجلۍ بیا لاړه او د سوداګر زوی ته یې چې لا په محبس کې و یو لیک واستاوه. هغې ورته ولیکل چې زه ستا یم او تا د خپل ژوند ملګری ګڼم. هغې هغه ته د نقشې یوه برخه ورولېږله چې ټول هغه ځایونه پرې رسم شوي وو چې د هغې مور پکې د هغه له پلار سره پټه شوې وه، چې هغه اووه شاهدان وو: کنده، مذهبي حمام، او نور ځایونه. پر هغې باندې هغې د یوې کندې، یو مذهبي حمام، او د اوبو د نورو ځایونو انځورونه کښلي وو. هغې هغه ته ډېر سخت اخطار ورکړ چې هغه باید ډېر، ډېر پام وکړي چې دغه یادښت له ځان سره وساتي. بیا هغې د لیک په پای کې په خپل نامه لاسلیک وکړ.

تر دې وروسته، همداسې پېښ شول: مسؤل شخص د هغه پرځای بل سړی راوست او د سوداګر زوی ته یې اجازه ورکړه چې لاړ شي، او هغه پر خپله مخه لاړ.

هغه لاړ او لاړ تر دې چې سمندر ته ورسېد، هلته هغه په یوه بېړۍ کې سپور شو او په سمندر

ورګډ شو. يو غښتلی طوفاني باد راوالوت، او بېړۍ يې د يوې دښتي غاړې ته واپسته. باد دومره غښتلی و چې په زور سره يې بېړۍ ماته شوه، خو سپرلي ژوندي پاتې شول، او وچې ځمکې ته ورسېدل. هلته يوه دښته وه، نو د بېړۍ خلک د خوړو په لټون پسې ووتل؛ هر يو د خوړو له پاره د څه په موندلو پسې شو.

له هغه ځای څخه بېړۍ نه تېرېدې، ځکه هغه يوه دښتي سيمه وه. له دې امله، هغوی داسې تمه نشول کولی چې بله بېړۍ دې راشي او هغوی دې خپلو کورونو ته ورسوي. هغوی دښتې ته لاړل چې خواړه ولټوي. نو هغوی تيت او سره بېل شول.

ځوان سړی په دښته ورننوت، لاړ او پسې لاړ، تر هغه چې له غاړې څخه ډېر لیرې شو. کله چې هغه پرېکړه وکړه چې بېرته راوګرځي، نه يې شول کولی چې دا کار وکړي. څومره چې به هغه ډېره هڅه کوله چې بېرته راوګرځي، هومره به لیرې کېدی، تر هغه چې پوه شو چې نشي کولی

چې ببرته راستون شي .له دې امله، په دښته کې وړاندې او پسې وړاندې لاړ. هغه یوه لینده درلوده چې خپل ځان پرې په دښته کې د وحشي حیواناتو په وړاندې له خطر څخه وژغوري.

چېرې چې هغه لاړ، ویې کولی شول چې د خوراک له پاره یو څه ومومي. هغه لاړ او پسې لاړ تر دې چې له دښتې څخه ووت، او یو ځای ته ورسېد .هلته یوتش ځای و چې اوبه پکې وې او خوا او شا ترې مېوه لرونکې ونې هم راګرځېدلې وې. هغه مېوه وخوړه او اوبه یې وڅښلې.

هغه پرېکړه وکړه چې تر هغو چې ژوندی وي، دلته به اوسېږي. هغه پوه شو چې د هغه له پاره به سخته وي چې ښاري ژوند ته ببرته وروګرځي او ځوک پوهېږي چې که هغه دا ځای پرېږدي آیا هغه به د دې په څېر بل کوم ښه ځای پیدا کړي؟ له دې امله هغه پرېکړه وکړه چې هم هلته پاتې شي او خپل پاتې عمر په هغه ځای کې تېر کړي.

هغه دغه ځای ډېر ګټور وګڼلی، مېوې به يې خوړې او اوبه به يې څښلې. ځينې وختونه به هغه بهر وتلی او د خپلې ليندې په واسطه به يې يو سوی يا هوسۍ وويشت، او غوښه به يې وخوړه. هغه به کبان هم نيول ځکه چې هلته په هغو اوبو کې ډېر ښه کبان وو. له دې امله هغه فکر وکړ چې دا به د هغه له پاره ډېره ښه وي چې د خپل پاتې عمر له پاره هلته پاتې شي.

امپراتور وروسته ترهغه چې د سوداګر زوی يې په سزا ورساوه، او له هغه څخه بېغمه شو (ځکه امپراتور فکر کاوه چې پر ځوان سړي باندې په رښتيا سره فيصله عملي شوې ده، او هغه نور په نړۍ کې نشته)، اوس يې نو کولی شول چې د خپلې لور د واده تړون وکړي. له دې امله له بېلابېلو پاچايانو سره د هغې له پاره د يوه انډول د پيدا کولو خبرې پيل شوې.

امپراتور د خپلې لور له پاره يوه ځانګړې ماڼۍ جوړه کړه چې هغه هلته اوسېده. هغې د اشرافو (وزيرانو) ځوانې ښځې او لوڼې د خپلو

مجلسونو له پاره ورغوښتې، او هلته اوسېده. هغې به د موسيقۍ آلې غږولې او په ورته ساعت تېريو کې به لکه څنګه چې دود و، بوخته وه.

کله به چې هغې ته د يوې جوړې وړانديز وشو، نو هغې به تل داسې ځواب ورکاوه چې ټولې خبرې (چې د جوړې په هکله وې) به يې رد کړې، او ويل به يې چې هغه سړی چې غواړي له دې سره واده وکړي هغه دې خپله راشي. هغه د سندرو ويلو په هنر (يعنې په ښې پوهې سره د ښايسته سندرو د ترنم کولو مهارت) کې ډېره رسېدلې وه. هغې د ماهرو صنعتګرو په وسيله يو داسې ځای برابر کړ چې هغوی (د هغې غوښتونکيو) کولی شول هلته ورشي. د هغې غوښتونکی به هغې ته مخامخ هلته درېدی او خپلې سندرې به يې ويلې چې په هغې کې به د مينې نظمونه، لکه داسې عشقي لغتونه چې يو څوک يې په مينه کې خپلې معشوقې ته بولي، شامل وو.

پاچایان به راتلل چې هغه و هڅوي. هغوی به هغه ځای ته ورتلل او هر یوه به خپل نظم لوست. نجلۍ به د هغوی له ډلې څخه ځینو خلکو ته د خپلو کنیځو له لارې په یوعشقي نظم سره ځواب ورکاوه. نورو ته به، چې د هغې به ډېر خوښ شول، هغې په خپله ځواب ورکاوه. هغې به خپل غږ په سندره کې اوچت کړ او په عشقي الفاظو به يې ځواب ورکړ. او له هغو خلکو سره به چې د هغې به لا ډېرخوښ شول هغې خپله لیدل، چې مخ به يې ورته ښودی، او په شعرونو اوعاطفې سره به يې ځواب ورکاوه. البته، په پای کې به هغې ټولو ته ویل، «خو پرتاسو اوبه وانه وښتې.» هیڅوک نه پوهېدی چې د هغې هدف څه دی.

هرکله به چې هغې خپل مخ وښود، خلک به د هغې د ډېرې ښکلا په لیدلو سره پر ځمکه راپرېوتل. ځینې به ناروغ او کمزوري شول . نور به د هغې د سخت اوعجب ښایست د لیدلو له امله د رامنځته شوې ناروغۍ څخه بې سده

شول. له دې سره سره چې خلک بې سده او کمزوري کېدل، پاچایان به لا هم راتلل او له هغې سره به یې مینه څرګندوله، خو په پای کې به هغې ټولو ته سره ورته ځواب ورکولی.

په ورته وخت کې، د سوداګر زوی هلته په هماغه ځای کې پاتې شو، او د ځان له پاره یې یو ځای جوړ کړ چې په کې واوسېږي. هغه هلته استوګن شو، هغه به هم موسیقي غږوله. د سندرو په هنرکې یې مهارت درلود. هغه داسې لرګي پیداکړل چې د موسیقۍ آلې ترې جوړېدې او دغه ډول آلې یې په خپله جوړې کړې. د حیواناتو له رګونو څخه یې ورته تارونه جوړ کړل. نو دا آلې به یې ځان ته ږغولې.

د سوداګر زوی هغه یادښت له ځان سره ساتلی و چې د امپراتور لورهغه وخت ورلیږلی و چې دی په زندان کې و. هغه یادښت راواخیست او خپلې آلې به یې غږولې. هغه به ټول هغه څه چې هغه ته ور پېښ شوي وو، لکه دا چې څنګه د

هغه پلار يو سوداګر و او داسې نور او دا چې څنګه هغه ايسته غورځول شوی و، وريادول .

هغه لاړ او يادښت يې واخيست او پر يوه ونه باندې يې نښنه وکړه. هلته، په ونه کې دننه، هغه يو ځای جوړ کړ، او يادښت يې پکې پټ کړ .

وروسته هغه د يو څه وخت له پاره هلته و، يوه ورځ، داسې يو سخت باد راوالوت چې د هغه ځای ونې يې ټولې ماتې کړې .هغه نشول کولی چې هغه ونه وپېژني چې يادښت يې پکې پټ کړی و. تر هغه وخته پورې چې ونې ولاړې وې هغه کولی شول چې خپله نښنه وپېژني، خو اوس چې ونې لوېدلې وې، دا ونه له ډېرو نورو هغو سره چې لوېدلې وې ګډه شوې وه، او هغه د هغې ځانګړې ونې د پېژندلو هېڅ نښاني نه درلودله. د هغه له پاره ناشونې وه چې ټولې سره بېلې کړي او هغه يادښت ومومي، ځکه چې هلته ډېرې زياتې ونې وې. له دې امله هغه وژړل او ډېر غمجن شو .

د سوداګر زوی پوه شو چې که هغه هلته پاتې شي ښکاره خبره ده چې لېونی به شي، ځکه چې هغه يو ډېرلوی غم ليدلی و. نو پرېکړه يې وکړه چې بايد له دغه ځای څخه لاړشي . پروا نه کوي چې که هرڅه ورپېښ شي، خو هغه بايد دغه ځای پرېږدي. که هغه داسې کار ونه کړي، نو د خپل ژور خفګان له امله به له خطر سره مخامخ شي.

نو هغه يو څه غوښه او مېوه په يوه کڅوړه کې واچول، او پر نامعلوم لوري وخوځېد. هغه به په هغه ځای کې نښې لګولې چې هغه به ځنې ووت. هغه ترهغه لاړ چې يو استوګنځي ته ورسېد. هغه پوښتنه وکړه، «دا کومه ځمکه ده؟» او هغوی ځواب ورکړ. هغه پوښتنه وکړه چې آيا کله مو هم د نړۍ د امپراتور په هکله اورېدلي دي. هغوی ځواب ورکړ«هو». هغه پوښتنه وکړه چې آيا د هغه د لور، د ډېرې ښکلا په هکله مو کله اورېدلي دي. هغوی ځواب ورکړ، «هو، خو ناشونې ده چې څوک دې واده

ورسره وکړي،» (ځکه چې هغه هره مرکه ردوي). هغه، د دې ټکي په پام کې نيولو سره چې هغه به ونشي کولی چې هغه ځای ته لاړ شي، يوه پرېکړه وکړه. هغه د هغه وطن پاچا ته ورغی، او خپل زړه يې ورته تش کړ. پاچا ته يې وويل چې زه د هغې د ژوند ربنتينی ملګری يم، او زما له امله، هغه له بل چا سره واده نه کوي. دا چې زه نه شم کولی چې هلته لاړ شم، نو زه به تاته هغه ټولې نښې درکړم چې زما سره شته، هغه اووه ځايه اوبه دي چې د فقير ښځې ښودلي دي. هغه غوښتنه وکړه چې پاچا دې هلته لاړ شي او له هغې سره دې کوژده وکړي، او دا چې پاچا دې هغه ته د دغو معلوماتو د ورکولو اجوره ورکړي.

پاچا پوه شو چې هغه ربنتيا وايي، ځکه دا ناشونې ده چې داسې کيسه دې له ځانه جوړه شي، او په دې نظر باندې هغه خوشحاله شو. هغه سوچ وکړ چې هغه له هغې خوا نه شهزادګۍ له ځان سره راولي، خو ځوان به لا هم دلته وي،

نودا به ښه پایله ور نه کړي. آیا باید ویې وژني؟ هغه دومره زړه نه درلود چې داسې کار وکړي، ځکه ویل یې چې ولې باید هغه د دې له امله ووژل شي چې ده ته یې یو خدمت کړی دی؟ له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې د سوداګر زوی له دغه ځای څخه دوه سوه میله لیرې وشړي.

هلک په دې کار ډېر خپه شو، ځکه چې هغه د پاچا له پاره د یوه خدمت په ترسره کولو وشړل شو، نو یوه بل پاچا ته ورغی او کیسه یې ورته وکړه. (هغه، ځوان سړی، د سوداګر زوی، دا چې هغه لومړني پاچا د هغه د شړلو له امله په غوسه کړ، بل پاچا ته ورغی او ټوله کیسه یې ورته له ټولو ښو سره وکړه، چې دا پاچا باید بیړه وکړي ترڅو له ښکلا سره واده وکړي.) هغه ټولې ښې دویم پاچا ته وویلې، او هم یې یوه بله ښه پرې ور زیاته کړه. هغه پاچا ته وویل چې باید بیړه وکړې او په چټکۍ سره کار پیل کړې، څو تر لومړني پاچا مخکې شې او

ځان هلته ژر ورسوي خو که هلته ژر هم ونه رسیږي ته بیا هم له لومړني ځخه یوه ښه ډېره لري.

دویم پاچا هم د لومړني هغه په څېر فکر وکړ (یعنې چې که ځوان هلته وي دا به د ده له پاره ښه نه وي). هغه هم هغه دوه سوه میله نورهم لیرې وشړی. هغه بیا ډېرخپه شو نوهغه یو دربیم پاچا ته لاړ .هغه ته یې هم لکه د نورو په څېرټوله کیسه تېره کړه او دربیم ته هغه نورې نښې، ډېرې ښې نښې هم ورکړې.

لومړني پاچا په چټکۍ سره سفر پیل کړ او هغه ځای ته لاړ چې د امپراتور ښکلې لور پکې وه. هغه یوه سندره کمپوز کړه، او په مهارت سره یې ټول هغه ځایونه پکې یاد کړل چې شاهدان نیول شوي وو (چې هغه اوه ډوله اوبه وې، او هغه غټې نښې وې چې هغې د واده له پاره په یوه سړي کې لټولې)، خو د سندرو د قواعدو له مخې، پاچا هغه ځایونه په ترتیب سره یاد نه کړل یعني دا چې هغه باید لومړی هغه کنده،

وروسته هغه مذهبي حمام او داسې نور یاد کړي وای خو هغه دا د پای له خوا وویل. مګر هغه د سندرې د فورم په پام کې نیولو سره په دې ډول وغږېد. پاچا هغه ځای ته راغلی چې د هغو خلکو له پاره برابر شوی و چې هغه یې بدرګه کوله او خپل غزل یې ولوست.

کله چې د امپراتور لور د دغو ځایونو، چې او ه ډوله اوبه وې، یادونه واورېدله نو ډېره حیرانه شوه. هغې یقین وکړ چې دا د هغې په تقدیر کې لیکل شوی د ژوند ملګری دی. البته، هغې یو څه ناباوري درلوده ځکه د ځایونو نومونه په صحیح ترتیب سره یاد شوي نه وو، خو هغې فکر کاوه چې ښایي هغه ترتیب د شعري هنر په پام کې نیولو سره بدل کړی وي، نو پرېکړه یې وکړه چې دا به هم هغه شخص وي. هغې هغه ته ولیکل چې هغې خپل ځان د هغه له پاره په نامه کړ. هرې خوا ته خوښي او خوشحالي شوه ځکه چې لویې ښکلا خپله جوړه ومونده. دوی سمدلاسه د واده تیاری پیل کړ.

په همدې وخت کې هغه بل راورسېد (یعنې هغه دوهم پاچا چې ځوان هغه ته هم ټولې ښې ورښودلې وې، او یوه بله یې هم ورښودلې وه) او هغه بل هم هلته [د هغې مانۍ ته] ځان ور ورسولی. هغه ته وویل شول چې هغې لا له وخته له یو سړي سره د واده کولو له پاره موافقه کړې ده، خو هغه د دې خبرې پروا ونه کړه. هغه وویل چې هغه داسې څه لري چې هغې ته یې ووایي پر حالاتو باندې به یې اغېزه وکړي. هغه ځان هغې ته ور ورساوه او خپل شعر یې ولوست، اوس نو ټول ځایونه په صحیح ترتیب سره یاد شول او یوه بله ښه هم پکې زیاته شوه.

هغې وپوښتل، «نو لومړنی هغه په دا هرڅه څنګه پوهېدی؟» که هغه ریښتیا ویلي وای (چې ځوان سړي لومړی هغه ته ښې ویلي دي) دا به د هغه له پاره هم ښه نه وای، نو هغه وویل چې نه پوهېږم. هغې ته دا حالت ډېر ګنګس کوونکی شو او ډېره وارخطا شوه، ځکه چې لومړني هغه

هم ټول ځايونه ياد کړي وو. له هغې سره پوښتنه دا وه چې خلک څنګه کولی شي چې په دې ټولو ښو باندې وپوهېږي؟

خو چې وېې ليدل چې دويم پاچا ښې په ترتيب سره يادې کړې او دا چې يوه ښه يې اضافه ورکړه، نو دا ورته منطقي ښکاره شوه چې ياره دويم پاچا په رښتينې توګه د هغې د ژوند ملګرى دى. دا ورته شونې ښکاره شوه چې ښايي لومړني هغه دغه ځايونه د دې له پاره ياد کړي وي چې د نظم د کمپوز هنر يې ذهن ته وروستي وي، خو هغې پرېکړه وکړه چې هېڅ به نه کوي. (يعنې نه يې شول کولى چې د کوم کار د کولو پرېکړه وکړي، نو هغه چوپ شوه او دا يې رد کړه چې له کوم چا سره دې واده وکړي.)

ځوان سړى، يعنې د سوداګر زوى، هغه وخت چې دويم پاچا ليرې وشاړه، بيا ډېر زيات خپه شو. هغه يو درېيم پاچا ته ورغى او ټوله کيسه يې ورته وکړه، او نورې ښې، ډېرې قانع کوونکې ښې يې هم ورته ورکړې. او درېيم

ته، هغه خپل ټول زړه تش کړ، ورته ویې ویل چې له زما سره یو یادښت و چې پر هغه باندې دغه ټول ځایونه (یعنې د اوبو اووه ډوله ځایونه) رسم شوي وو. هغه پاچا ته وویل چې ټول دغه ځایونه د یو کاغذ پرمخ رسم کړي او هغې ته یې ور وړي.

دربیم پاچا هم ځوان سړی له هغه ځای څخه دوه سوه میله نورهم لیرې وشاړه، او دربیم پاچا هم هلته ور په منډو شو. هلته په رسېدلو سره، هغه ته وویل شول چې هغه نور دوه (دوه پاچایان) لا پخوا هلته رسېدلي دي. هغه وویل چې پروا نه کوي، زه بیا هم غواړم چې خپله هڅه وکړم، ځکه هغه داسې څه درلودل چې حالات به یې بېخي بدل کړي وای. خلک نه پوهېدل چې هغې ولې دغه پاچایان تر نورو ډېرغوښتل.

دربیم پاچا [د هغې ماڼۍ ته] راورسېد او خپل نظم یې له ډېرو روښانو نښو سره، تر لومړنیو دوو ښه، ولوست. بیا یې هغې ته هغه یادښت

وښود چې ټول ځایونه پرې رسم شوي وو (چې هغه په خپله رسم کړي وو.)

هغې ټکان وخوړ، خوشه یې نشول کولی، ځکه چې د لومړنې هغه په لیدلو سره هم هغې فکر کړی و چې هم هغه به وي، او بیا هغه ته ورته د دویم په هکله هم. له دې امله، هغې وویل چې هغه به تر هغه وخته پورې باور ونه کړي چې کوم څوک هغې ته هغه اصلي یادښت رانه وړي.

په دې وخت کې ځوان سړي فکر وکړ چې لا به یې تر څو پاچایان لېږي، لېږي شړي؟ له دې امله هغه فکر وکړ چې هغه باید خپله هلته (د امپراتور لور ته) ورشي. بنایي چې هغه کوم څه وکړي. نو هغه تلی، تلی تر هغه چې په پای کې هلته ور ورسېد. هغه وویل چې هغه کوم څه لري چې په ویلو سره به یې وضعه ببخي بدله شي او هغه راغی او خپل غزل یې ولوست. هغه نورې نښې، ډېرې قانع کوونکې نښې هم وښودې. هغه هغې ته ښوونځي ته په ګډه سره د هغوی د تللو او ورته نورې نښې وویلې. هغه هغې ته هرڅه

وویل یعنې دا چې څنګه هغه نور پاچایان را لېږلي او څنګه هغه یادښت په یوه ونه کې پټ کړی و، او نور هرڅه چې هغه ته ورپېښ شول.

خو هغې د دې ټولو هېڅ پروا ونه کړه. لومړنیو درې پاچایانو هم د یادښت د نه لرلو له امله خپل معذرتونه وړاندې کړي وو او دا چې هغه دې وپېژندل شي دا هم په څرګنده شونې نه وه، ځکه چې هغه ډېر پخوا تللی و. هغې رد کړه چې د ټولو نښو په هکله دې د څه پروا وکړي ترهغه چې دی هغه اصل یادښت راوړي چې هغې په خپل لاس ورته لیکلی و. هغې مخکې هم داسې فکر کړی و چې لومړنی هغه په یقین سره اصلي سړی و، او په ورته ډول هغه نور پاچایان. له دې امله، هغې نورې نښې یا بېلګې نه غوښتلې.

ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه نشي کولی چې دلته ایسار شي (یعنې هغه نشي کولی چې تر اوږدې مودې دلته پاتې شي ځکه چې که معلومه شي چې هغه دلته دی امپراتور به یې ووژني). له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې بېرته په دښته

کې خپل ځای ته چې پښوا پکې و، ورستون شي، او خپل پاتې ژوند هلته تېر کړي. هغه تلی، تلی چې هغې دښتې ته ورشي، او په پای کې هغه هلته ورسېد.

په دې موده کې ډېر کالونه تېر شول. ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه به په دښته کې واوسېږي او خپل عمر به هلته تېروي. هغه په دې نړۍ کې د یو انسان د ټول ژوند په هکله فکر کړی و او دې پایلې ته رسېدلی و چې د هغه له پاره به غوره وي چې خپل پاتې ژوند په دښته کې تېر کړي. نو هغه هلته اوسېدی او د پښوا په څېر یې مېوه او داسې نور شیان خوړل.

په ورته وخت کې، هلته یو سمندري غل و. هغه اورېدلي وو چې داسې یوه ښکلې ښځه شته، او داسې فکر یې وکړ چې ویې تښتوي. هغه خپله له هغې سره څه نشول کولی، ځکه چې هغه شنډ و، خو هغه فکر وکړ چې که یې وتښتوي کولی شي چې پر یو پاچا باندې یې په ډېرو پیسو

خرڅه کړي. هغه د عمل له پاره پر یوپلان باندې کار پیل کړ.

سمندري غل چې یو بېپروا سړی و، د خپل سر په هکله یې فکر نه کوي. که هغه بریالی کېږي، بریالی کېږي به، او که نه، نو څه پروا کوي، ځکه چې هغه لکه د نورو سمندري غلو په څېر د بل چا خبرې ته غوږ نه ږدي.

سمندري غل لاړاو یوه زیاته اندازه سودا یې واخیسته، چې په بېخي ډېره پیمانه وه. هغه همدارنګه د سرو زرو مرغان هم جوړ کړل. مرغان په داسې هنر سره جوړ شوي وو چې اصلا داسې ښکارېدل لکه ژوندي چې وي، هغه داسې ښکارېدل فقط لکه د رښتیانو مرغان. هغه همدارنګه د سرو زرو دانه خورۍ جوړې کړې، چې پر هغو باندې به مرغان درېدل. مرغانو کولی شول چې په دانه خوریو باندې بې له دې چې دانه خورۍ ماتې شي، که څه هم چې مرغان به ډېرغټ وو، ودرېږي.

هغه همدارنګه په داسې طریقه کار کړی و چې مرغان پکې داسې ښکارېدل لکه چې سندرې وايي. یوه به خپله ژبه ترړکوله، یوه به هیک، هیک کول، او یوه به سندرې ویلې. دا ټول په چلونو سره کېدل: د مرغانو ترشا به پر ببړی باندې په یوه کوټه کې خلک ناست وو، او هرڅه به دغو خلکو کول، خو داسې به ښکارېدل لکه هر څه چې خپله مرغان کوي، ځکه چې هغه په نه لیدل کېدونکو تارونو باندې سره نښلول شوي وو، او سړي به فکر کوی چې دا هر څه خپله مرغان کوي .

سمندري غله دا ټول شیان را واخیستل او هغې ځمکې ته ورسېد چې د امپراتور لور پکې وه. کله چې غل هغه ښار ته راغی چې هغه پکې وه، هغه خپله ببړی د لنګر ځای ته وربرابره کړه او لنګر یې ور واچاوه. هغه خپل ځان د یوه لوی سوداګر په توګه ښکاره کړ او خلک راغلل چې هر ډول ظریف توکي ځنې واخلي. هغه له درې میاشتو څخه هم ډېر هلته پاتې شو په داسې حال

کې چې خلکو هغه ښايسته شيان چې له هغه څخه يې اخيستې وو خپلو کورونو ته وړل.

د امپراتور لورهم غوښتل چې له هغه څخه يو څه واخلي، نو هغې يو پيغام ورولېږی، چې پکې يې له هغه څخه غوښتنه کړې وه چې خپل شيان هغې ته ورووړي. هغه په يو پيغام سره ځواب ورکړ چې اړتيا نه لري چې خپل د خرڅلاو توکي د پېرودونکي کور ته، ان که د امپراتور لور هم وي، ورووړي. هرڅوک چې د هغه شيان غواړي بايد هغه ته راشي. يو سوداګر مجبورنه دی چې دا ډول کار وکړي .

د امپراتور لور پرېکړه وکړه چې هغه ته ورشي. او د هغې دود و چې، کله به چې هغه د خلکو منځ ته تلله، نو پر خپل مخ باندې به يې يو شال غوړوی، چې خلک د هغې مخ ونه ګوري، که نه هغوی به بې هوښه شي او د هغې د ښکلا د ليدلو له امله به ناروغ شي .

د امپراتور لور په داسې حال کې چې مخ یې په شال پټ و، بهر ووتله، او خپلې سهيلۍ يې له ځان سره کړې. د سپاهيانو يوې ډلې د هغې ساتنه کوله. هغه په نوم سوداګر ته (چې په اصل کې غل و) ورغله، د هغه ځينې جنسونه يې واخيستل، او پر خپله لاره ولاړه.

سوداګر وويل، «که ته بيا راشې زه به لا ښايسته شيان چې په رښتيا سره حيرانوونکي دي در وښيم.» په دې سره هغه کورته ستنه شوه.

ترهغه وروسته هغه بيا راغله، ځينې جنسونه يې واخيستل، او بيا کور ته ستنه شوه. سمندري غل تر څه وخته پورې هلته پاتې شو، او هغه د هغه له ليدلو سره بلده شوه. هغه به هغه ته ډېره راتلله.

بيا يوه ورځ هغه سوداګر ته راغله او هغه لاړ او د ورې کوټې لوري ته ور يې پرانست چې د سرو زرو مرغان او داسې نور شيان پکې وو. هغې وکولی شول چې هغوی وګوري، او هغه يوه

حیرانوونکې ننداره وه. نورو خلکو چې له هغې سره وو هم غوښتل چې وړې کوټې ته ورشي .

هغه وویل، «نه، نه، زه دا له تا پرته بل چا ته نه ښیم ځکه ته د امپراتور لور یې، که نه زه نه غواړم چې نورو ته یې ښکاره کړم.»

هغه دننه یوازې ور سره لاړه. هغه هم کوټې ته ورننوت، او له دننه خوا څخه یې ور قفل کړ. بیا هغه یو خام کار وکړ. له هغې څخه یې کالي وایستل او هغه یې په یوه بوجۍ کې واچوله.

هغه بیا د خپلو ماښوګانو له ډلې څخه یوه ته د هغې کالي ورواغوستل، د هغه پر مخ یې شال ور وغوړاوه، او بهرته یې تېل واهه، او ورته ویې ویل «ځه.»!

ماښو نه پوهېدی چې په هغه به څه کېږي. څنګه چې هغه راووت په داسې حال کې چې مخ یې په شال باندې پټ شوی و، سپاهیان چې نه پوهېدل چې هغه څوک دی په بیړه له هغه سره روان

شول. هغوی فکر کاوه چې هغه د امپراتور لور ده .

مانهو له ډلې سره هغه لوري ته لاړ چې هغوی ورښودلی و، او هغه نه پوهېدی چې هغه چېرې دی. نو هغه د امپراتور د لور کوټې ته ورغی. کله چې د هغه مخ لوڅ کړای شو هغوی ولیدل چې هغه یو مانهو دی! هلته یوه لویه غوغا جوړه شوه، او د مانهو مخ په څپېړو شین شو، او بهر ته وغورځول شو. هغه ګرم نه و ځکه چې هغه د دې شیانو په هکله هېڅ خبر نه و.

سمندري غل چې د امپراتور لور یې نیولې وه پوهېدی چې هغه به خامخا تعقیبېږي. هغه بېړۍ پرېښوده او خپل ځان او نجلۍ یې په یوه کنده کې چې د باران له اوبو ډکه وه، پټ کړل تر هغه چې بلوا پای ته ورسېده. هغه خپلو مانهوګانو ته امر وکړ چې لنګر پرې کړي او په چټکۍ سره دغه ځای پرېږدي، ځکه چې بې له شکه چې هغوی به تعقیب شي. په یقین سره چې هغوی به پر بېړۍ باندې ډزې ونه کړي، ځکه داسې به

ګڼي چې د امپراتور لور په ببېړۍ کې ده. هغه وویل، «بلکې هغوی به تاسو تعقیب کړي، له دې امله تاسو باید په چټکۍ سره دغه ځای پرېږدئ!، او که هغوی تاسو ونیسي، نو څه؟». هغوی لکه د نورو غلو د خپلو ځانونو هېڅ پروا نه کوله (هغوی د خپلو ځانونو هیڅ په کیسه کې نه وو).

پېښنه داسې وشوه لکه چې وړاندوینه یې شوې وه. یوه لویه غوغا جوړه شوه او په چټکۍ سره هغوی تعقیب شول، خو هغوی د امپراتور لور هلته پیدا نه کړه. سمندري غله خپل ځان له هغې سره یو ځای هلته د باران د اوبو په یوه کنده کې پټ کړ او هغوی هلته پاتې شول.

سمندري غله هغه وګواښوله چې چیغې ونه وهي او خلک یې غږ وانه وري. هغه هغې ته وویل، «ما خپل ژوند ستا له پاره په خطر کې واچاوه چې ودې نیسم، خو که زه تا ببېرته له لاسه ورکړم او که ته له ما څخه ببېرته واخیستل شې، بیا به زما ژوند زما له پاره هېڅ ارزښت ونه

لري. له دې امله، څنګه چې ته چيغې ووهې، سملاسي به زه ستا ستونی خفه کړم. هغه سخته وېربېدلې وه (د امپراتور لور چې له غله سره په کنده کې پرته وه د هغه د ګوابښ له امله وېربېدلې وه چې چيغې ونه وهي).

وروسته هغه له هغې سره يو ځای له دغه ځای څخه لاړ او هغه يې يوه ښار ته راوستله. هغوی تلل، تل ترهغه چې داسې يو ځای ته ورسېدل چې هلته غل پوه شو چې خلک د هغه لټه کوي. هغه بيا خپل ځان له هغې سره يو ځای، دا ځل په يو مذهبي حمام کې پټ کړ.

وروسته هغه دا ځای هم پرېښود او يو بل ځای ته راغی، او هلته هم هغه له هغې سره په يو بل ډول اوبو کې پټ شو. په دې توګه هغه هر ځل له هغې سره په يو بل ډول اوبو کې پټېدی، تر دې چې هغه له هغې سره په اوو ډولو داسې اوبو کې پټ شو چې سوداګر د هغې له مور سره پټ شوی و، چې اووه شاهدان او داسې نور هم له هغو څخه تشکيل شوي وو.

په پای کې، هغه له هغې سره یوه سمندر ته ورسېدی. هڅه یې وکړه چې لږ ترلږه یوه د کب نیونکي ببړۍ پیدا کړي چې له هغې سره پرې له سمندر څخه تېر شي. هغه یوه ببړۍ وموندله، او د امپراتور لور یې له ځان سره کړه.

هغه خپله هغې ته اړتیا نه درلوده، ځکه چې هغه شنډ و، بلکې غوښتل یې چې پر یوه پاچا باندې یې خرڅه کړي، خو وېره یې لرله چې ښایي کوم څوک هڅه وکړي او له هغه څخه یې په زور واخلي. له دې امله هغه هغې ته د یوه ماښو کالي ورواغوستل، چې د یو سړي په بڼه ښکاره شي.

سمندري غله له هغې سره په سیند کې سفر وکړ (یعنې د امپراتور له لور سره، چې اوس به یې مونږ د یو نارینه په توګه یادوو، ځکه چې سمندري غله د هغې جامو ته همداسې تغیر ورکړی و). بیا یو طوفاني باد راغی او ببړۍ یې یوې ځنډې ته وغورځوله، او ببړۍ ماته شوه. هغوی د هماغې دښتې ځنډې ته ورسېدل

چې ځوان سړی پکې اوسېدی. کله چې هغوی هلته راغلل، غله د سفر د لارو په هکله تجربې درلودې او پوه شو چې دا په دښته کې داسې یو ځای دی چې ببړی هېڅکله ورته نه دي راغلي. نو هغه پوه شو چې هلته داسې څوک نشته چې دی ځنې ووېربېږي، نو هغه هغې ته اجازه ورکړه چې خوا او شا وګرځي .نو هغه (غل) پر دې لاره او هغه (شهزادګۍ) پر هغې لاره روان شول چې خواړه ولټوي. هغه له یاغي څخه ډېره لیرې شوه، او یاغي په خپله لاره لاړ .

کله چې هغه پوه شو چې هغه نوره د هغه په سیمه کې نشته، هغه هغې ته ور چیغې کړلې، خو هغې پرېکړه وکړه چې هېڅ ځواب به نه ورکوي. هغې له ځان سره فکر وکړ، «زما برخلیک دا دی چې هغه به ما وپلوري. نو ولې باید ځواب ورکړم؟ که هغه ما بیا ومومي، زه به ځواب ورکړم چې ما یې غږ نه دی اورېدلی، په ځانګړې توګه دا چې هغه نه غواړي چې ما ووژني، ځکه هغه غواړي چې ما خرڅه کړي.»

هغې هغه ته ځواب ورنه کړ، او نوره هم وړاندې لیرې لاړه. غله هرې خوا ته د هغې لټون وکړ، خو ویې نه موندله. هغه وګرځېد او بیا یې هم د هغې کومه نښه ونه موندله، او فکر یې وکړ چې ښایي چې ځناورو خوړلې وي. نو هغه نوره او نوره هم مخکې لاړه.

هغې وکولی شول چې خواړه ومومي او تر هغه وړاندې لاړه چې هغه ځای یې ومومند چې ځوان سړی (یعنې د سوداګر زوی) پکې اوسېدی. خو له دې امله چې د هغې وېښتان اوږده شوي وو، د سړیو کالي یې اغوستي وو او ځان یې د یوه ماښو په څېر سمبال کړی و، نو هغوی یو بل ونه پېژندل.

څنګه چې هغه راورسېده، نو ځوان سړی ډېر خوشحال شو چې بل انسان هم هلته راغی. هغه له هغې څخه پوښتنه وکړه، «ته دلته څنګه راغلې؟» هغې ځواب ورکړ، «زه له یو سوداګر سره په سمندر کې روانه وم، او داسې نور . ته دلته څنګه راغلې؟» هغه هم ځواب ورکړ، «د یو

سوداګر له لاړې...». نو دواړه هم هلته سره يو ځای پاتې شول.

وروسته له هغه چې د امپراتور لور له امپراتور څخه واخيستل شوه، ملکې د خپلې لور په له لاسه ورکولو سره سخت وير وکړ، او خپل سر به يې پر دېوال واهه. هغې امپراتور ګرمولی، او ورته ويل به يې، «تا د خپل کبر له امله هغه ځوان سړی له منځه يوړ، نو اوس زمونږ لور ورکه شوه»!

هغې هغه ته ويل، «هغه زمونږ ټوله نېکمرغي او برياليتوب وه! اوس مونږ هغه له لاسه ورکړه! اوس ما ته څه راپاتې شول!» هغې ډېر په سختۍ سره د هغه ګرمولو ته دوام ورکړ.

امپراتور خپله هم د خپلې لور د له لاسه ورکولو له امله ډېر غمجن شو او سربېره پر دې، ملکې هم ډېرې ستغې سپورې ورته وکړې او سخت يې وکړولی، او په دې توګه د هغوی ترمنځ سختې شخړې او جنجالونه رامنځته شول. هغې

هغه ته ډېرې بدې خبرې وکړې، او هغه یې ډېر زیات په غوسه کړ، تر دې چې هغه پرېکړه وکړه چې هغه له ځانه لیرې کړي. هغه قاضیان وټاکل چې ملکه محاکمه کړي او هغوی د هغې له پاره د شړلو (تبعید) حکم صادر کړ ، نو هغه وشړل شوه.

تر دې سملاسي وروسته، امپراتور جګړې ته لاړ او بری یې په برخه نه شو. نو هغه د دې پړه پر یوه جنرال ورواچوله: «دا چې تا داسې وکړل، نو جګړه دې وبایلله.» بیا هغه جنرال وشړلی.

تر هغه وروسته هغه بیا جنګ ته لاړ او بیا بریالی نشو او هغه بیا جنرال وشړلی. په دې توګه یو شمېر جنرالان وشړل شول.

د رعیت وګړي پوه شول چې هغه یوعجیب او غریب چلند کوي. لومړی یې ملکه وشړله، او اوس جنرالان. هغوی (ولس) پرېکړه وکړه چې حالات بېرته شاته راوګرځوي، هسې چې ملکه

بېرته راوغواړي او دی وشړي. ملکه کولی شي چې پر خاوره واکمني وکړي.

هغوی همداسې وکړل. امپراتور وشړل شو اوملکه بېرته واک ته ورسول شوه، اوهغې پر خاوره باندې واکمني پيل کړه.

ملکې سملاسي يو حکم صادر کړ چې سوداګر او د هغه مېرمن دې (چې امپراتور کمزوري کړي او په فقيرانو باندې اړولي وو) بېرته پر خپل حال کړای شي. هغې هغوی خپل حرم ته بوتلل.

کله چې امپراتور ليرې بېول کېدی، هغه له هغو خلکو څخه چې دی يې بېوی غوښتنه وکړه چې خوشې يې کړي. هغه ورته وويل، «زه ستاسو امپراتور وم او بې له شکه چې ما ستاسو له پاره ښه کارونه وکړل. اوس پر ما رحم وکړئ او پرې مې ږدئ چې لاړ شم. زه به هيڅکله دې پاچايۍ ته بيا رانشم. تاسو بايد له هېڅ څه څخه هم ونه وېرېږئ. پرېږدئ چې زه لاړ شم، او زه به دا ځای پرېږدم. پرېږدئ چې لږترلږه دا څو

کاله چې ژوندی یم ازاد وګرځم». هغوی هغه پر ښود او هغه پر خپله مخه لاړ. هغه تلی، تلی، چې په دې کې څو کالونه تېر شول او امپراتور سرګردان شو، تر دې چې یو سمندر ته ورسېد.

یوه باد د هغه بېړۍ په مخه کړه، او هغه هم هغې دښتې ته ورغی [چې هغه نور دوه ورته رارسېدلي وو]. هغه په پای کې هغه ځای ته ورغی چې هغه نور دوه پکې اوسېدل. (هغوی هغه ځوان سړی چې د سوداګر زوی و او د هغه [خپله] ښایسته لور وه، چې اوس یې د سړیو کالي اغوستي وو). هغوی یو بل ونه پېژندل، ځکه چې د امپراتور وښتان ډېر اوږده شوي وو او له هغه وخت راهیسي چې هغه روان شوی و ډېر کالونه تېر شوي وو. د هغوی وښتان هم ډېراوږده شوي وو.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه،» دلته څنګه راورسېدې؟» هغه ځواب ورکړ، « د یو سوداګر په واسطه.»

هغوی هم د هغه پوښتنو ته ورته ځوابونه ورکړل اوهغوی درې واړه سره یوځای هلته اوسېدل او د مخکې په څېر یې خوراک او څښاک کولی. هغوی هلته د موسیقۍ آلې غږولې ځکه هغوی ټولو کولی شول چې ویې غږوي؛ په دې سبب چې هغه یو امپراتور و، او هغه نورو هم غږولی شولې. اوهغه، ځوان سړی، په دوی کې تر ټولو کلک و، ځکه چې هغه ډېره اوږده موده هلته تېره کړې وه. هغه به دوی ته غوښه راوړه او هغوی به خوړه. هغوی داسې لرګي سوځول چې د یوې متمدنې سیمې تر سرو زرو ډېر ارزښتناک وو.

ځوان سړي هڅه وکړه چې هغوی پر دې قانع کړي چې دا د هغوی له پاره یو ډېر ښه ځای دی چې د خپل عمر پاتې موده پکې تېره کړي. د هغو ګټو په نسبت چې خلک یې معمولا په متمدنو سیمو کې لري غوره دا ده چې سړی دلته پاتې شي او خپل عمر دلته تېر کړي.

هغوی له هغه ځخه پوښتنه وکړه، «مخکې تر دې چې ته دلته راشې تا څه ګټې درلودې چې ته وایې چې دا ځای ښه دی؟»

هغه هغوی ته ځواب ورکړ او هغه څه يې ورته وويل چې هغه ته ورپېښ شوي وو چې څنګه هغه د يوه نېکمرغه سوداګر زوی و او داسې نور، او دا چې څنګه په پای کې دغه ځای ته راغی او دا چې څومره ښه و چې دی د يو سوداګر زوی و. هغه هرهغه څه درلودل چې اړتيا يې ورته لرله، او دلته هم هر هغه څه لري چې ورته اړتيا لري. (نو ځوان سړي هغوی ته هرڅه وويل.) هغه هغوی ته وښوده چې ښه به وي چې که خپل پاتې ژوند په دې ځای کې تېر کړي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «آيا کله دې د ځمکې د امپراتور په هکله اورېدلي دي؟» د سوداګر زوی ځواب ورکړ چې هو اورېدلي مې دي. بيا هغه له هغه ځخه د ښکلا پوښتنه وکړه، چې آيا د

هغې په هکله یې اوربدلي دي. هغه ځواب ورکړ، «هو».

ځوان سړي پیل وکړ چې په غوسه سره وغړېږي، او ویې ویل«هغه قاتل!» لکه یو سړی چې بل ته غاښونه چیچي، ځوان سړی د امپراتور په هکله په غوسه سره غږېدی، خو نه پوهېدی چې امپراتور خپله له ده سره خبرې کوي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «ولې هغه قاتل دی؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه چې اوس دلته یم دا د هغه د ظلم پایله ده»!

امپراتور پوښتنه وکړه، «هغه څنګه پېښ شول؟»

ځوان سړي فکر وکړچې دلته خو داسې څوک نشته چې دی ترې ووېرېږي، نو د هغه څه ټوله کیسه یې وکړه چې پرې تېر شوي ول. [په ښکاره خو مخکې هغه یوازې دومره هغوی ته

ويلي وو چې هغه د يو سوداګر زوی و، خو هغه اصلي کيسه نه وه کړې].

امپراتور له هغه ځخه پوښتنه وکړه، «که امپراتور تا ته په لاس درشي، ته به ترې اوس هم هسې غچ واخلې؟»

دا چې ځوان سړی زړه سواند و نو ځواب يې ورکړ، «نه. ببخي په معکوس ډول هسې چلند به ورسره وکړم لکه له تا سره مې چې وکړ.»

اوس نو امپراتور افسوس او فرياد پيل کړل، «دا امپراتور به اوس ځنګه سخت او تريخ عمر ولري!» هغه اورېدلي چې د هغه ښکلې لور ورکه شوې ده، او هغه خپله شړل شوی دی.

بيا ځوان سړي په حيرانتيا سره وويل، «دا د هغه د ظلم او کبر له امله سوي! هغه هم خپل ځان خراب کړ او هم خپله لور او زه يې دلته راوغورځولم، دا ټول د هغه له امله وشول».

نو هغه له هغه (امپراتور له ځوان سړي) څخه پوښتنه وکړه، «که هغه ستا لاس ته درشي، ته به ترې غچ واخلې؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه. ببخي په معکوس ډول هسې چلند به ورسره وکړم لکه له تا سره مې چې وکړ.»؟

امپراتور بیا خپل هویت ورو ښود. هغه ځوان ته وویل چې دی خپله امپراتور دی، او بیا یې ټول هغه څه ورته وویل چې پر هغه باندې تېر شوي وو. ځوان سړی هغه ته ورنژدې شو، ښکل یې کړ او په غېږه کې یې ونیوی. او هغې، یعنې ښکلا، چې هغه هم هلته حاضره وه، او یوازې قیافه یې بدله وه هرهغه څه واوربدل چې هغوی پرې یو له بل سره خبرې کولې.

ځوان سړي خپل عادت جوړ کړی و چې هره ورځ به تلی او پر درې ونو باندې به یې نښې کولې او هلته به یې د یادښت لټون کاوه. دا چې هلته په زرګونو ونې وې، نو هغه به درې هغه

ونې لټولې چې هغه به په ښه کولې، چې بله ورځ یې بیا ونه لټوي. هغه هره ورځ دا کار کاوه چې ښايي بیا هم هغه یادښت ومومي (هغه یادښت چې هغې ورته ورلیږلی و او له هغه څخه د ونو په منځ کې ورک شوی و) کله به چې له هغه ځای څخه بېرته راوګرځېدی، سترګې به یې له اوښکو ډکې وې، ځکه هغه به چې لټون وکړ او څه به یې ونه موندل، نو ژړل به یې.

هغوی (یعنې امپراتوراو ښکلا) له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د ونو په منځ کې څه لټوې؟ او ولې د بېرته راستنېدلو پر وخت ستا په سترګو کې اوښکې وي؟»

نوهغه هغوی ته ټوله کیسه وکړه چې څنګه د امپراتور لور (ښکلا)، هغه ته یو یادښت ورلیږلی و، څنګه هغه له ونو څخه په یوه ونه کې پټ کړی و، او څنګه یو طوفاني باد راغی، او داسې نور. او اوس دی هغه لټوي، او ښايي چې ویې مومي.

هغوی هغه ته وویل، «سباته چې کله ته ځې چې
ویې لټوې، مونږ به هم له تاسره یو ځای لاړ شو.
ښایي مونږ هغه یادښت ومومو».

هغوی همداسې وکړل. هغوی له هغه سره لاړل،
او د امپراتور لور یادښت په یوه ونه کې
وموند. کله چې هغې پرانیست، ویې لیدل چې د
هغې خپل یادښت دی، چې د هغې په خپل لاس
لیکل شوی دی.

هغې له خپل ځان سره فکر وکړ، که هغه سملاسي
خپل هویت هغه ته وروښیي، هغه مجبوره ده چې
خپله قیافه بدله کړي، او خپل اصلي جاذبیت ته
بېرته وروګرځي. او که هغه بیا لکه د پخوا په
څېر یوه لویه ښکلا شي، کېدی شي چې هغه چپه
او مړشي او هغې هیله لرله چې دا باید د دود له
مخې په سمه توګه وشي (یعنې، هغه نشي کولی
چې له هغه سره دلته په دښته کې واده وکړي،
ځکه چې هغه باید یو ځانګړی واده ولري.) نو
له دې کبله هغې یواځې هغه ته یادښت ورکړ، او
ورته و یې ویل چې دا ما پیدا کړ.

هغه سمدلاسه چپه او رنځور شو .هغوی د هغه درملنه وکړه او بېرته يې ورغولی او د هغوی ترمنځ لويه خوښي رامنځته شوه .ځوان سړي وويل، «په دې يادښت باندې زه څه وکړم؟ آيا تر دې وروسته به کله هم زه هغه وموم؟ معلومه ده چې هغه به اوس له کوم پاچا سره وي (ځکه هغه فکر کاوه چې غله به لکه چې امپراتور هغه ته ويلي وو له وخته هغه خرڅه کړې وي). ولې زه دې ته اړتيا لرم؟ پرېږده چې خپل پاتې ژوند همدلته تېر کړم.

هغه لاړ او يادښت يې بېرته هغې ته ورکړ، او هغې ته يې وويل، «ته يادښت درسره واخله، ته کولی شې لاړ شې او له هغې سره واده وکړې»، ځکه چې هغې خپل ځان د نارينه په څېر جوړ کړې و.

هغې ومنله چې لاړه شي، خو له هغه څخه يې غوښتنه وکړه چې هغه هم له هغې سره لاړ شي. هغې وويل، «دا چې زه به خامخا له هغې سره

واده کوم، هر څه به زما له پاره سم شي، نو زه به تا ته هم د خپل برياليتوب له امله يو څه درکړم».

ځوان سړی پوه شو چې «هغه» (د امپراتور لور چې هغه فکر کولی چې سړی دی) ډېر هوښيار دی، او هغه به خامخا د هغې په ودولو کې بريالی کېږي. له دې امله هغه ومنله چې له هغه سره لاړ شي.

امپراتور هلته يوازې پاتې شو، ځکه چې هغه خپلې پاچايۍ ته له ستنېدلو څخه ډاربدی. هغې له هغه څخه هم غوښتنه وکړه چې ور سره لاړ شي، ځکه چې هغه به خامخا ښکلا ترلاسه کړي، «اوس نو داسې څه نشته چې ته دې ترې ووېربېږې.» (هغې هغه ته داسې وويل چې، «زه به خامخا ښکلا [چې فکر کېږي چې بندي ده] ومومم ، نو ته نور له هيڅ شي څخه هم بايد ونه ډار شې، ځکه چې د هغې په موندلو سره به ستا

بخت ببېرته بنه شي او ستا څخه به هم غوښتنه وشي چې ببېرته ستون شې.»)

درې واړه په ګډه روان شول .هغوی یوه بېړۍ په کرایه ونیوله او هغې پاچاېۍ ته راغلل چې ملکه په کې اوسېدله. هغوی بېړۍ پرېښوده اوهغه ښار ته راغلل چې هغه پکې وه. د امپراتور لور پوه شوه چې که هغه خپل ځان سم دلاسه خپلې مور ته وروښیي او ورته ووایي چې هغه ببېرته راغله نو کېدی شي چې د هغې مور مړه شي (له خوښۍ څخه) .له دې امله، هغه لاړه او خپلې مور ته یې یو پیغام ورولېږی چې یو سړی پیدا شوی دی چې ستا د ورکې شوې لور په هکله یوڅه معلومات لري.

بیا هغه خپله ملکې ته ورغله او هغې ته یې د ټولې کیسې په هکله هغه څه وویل چې د هغې پر لور باندې تېر شوي وو. کله چې هغې خبرې پای ته ورسولې، هغې وویل، «هغه هم همدلته ده.» هغې بیا حقیقت څرګند کړ: «هغه زه یم، زه هغه یم».

هغې بيا وويل چې د هغې زوم، د سوداګر زوی، هم همدلته دی، خو هغې خپلې مور ته وويل چې دا د هغې يو شرط دی چې د هغې پلار امپراتور بېرته پر خپل ځای شي. د هغې مور نه غوښتل چې داسې کار دې وشي، ځکه چې هغه لا تر اوسه پورې له دې امله ورته په قهر وه چې دا هر څه د هغه غلطي وه، خو بيا هم هغه مجبوره شوه چې د خپلې لور غوښتنه ومني. هغوی غوښتل چې هغه (امپراتور) بېرته راولي خو کله چې هغوی وکتل چې هغه به چېرې وي، پوه شول چې هغه ورک دی. نجلۍ بيا ښکاره کړه چې امپراتور هم له هغې سره دی.

واده وشو او خوشحالي بشپړه شوه. جوړې پاچايي ونيوله او سلطنتي القاب يې ترلاسه کړل. يعنې د سوداګر زوی او ښکلا سره واده شول او هغوی لوی واکمن شول، يعنې په ټوله نړۍ واکمن شول.

تر دې وروسته، زاړه امپراتور کوم واقعي عظمت نه درلود، ځکه چې هر څه د هغه د غلطۍ له امله پېښ شوي وو، خو سوداګر ډېره لوړه مرتبه درلوده، ځکه چې هغه د نوي امپراتور چې اصلي اهمیت یې درلود، پلار و. ماښو پر مخ مخ باندې په څپېړو ووهل شو او ایسته وشړل شو.

د پاچا زوی او د وینځې زوی چې سره بدل شوي وو

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا و. د هغه په کور کې یوه وینځه وه چې د ملکې خدمت به یې کاوه. (په عام ډول، یوه پخوونکې اجازه نه لري چې د پاچا حضور ته لاره ومومي، خو دا یوه داسې وینځه وه چې یوه ځانګړې دنده یا یوه کوچنۍ دنده یې لرله.)

داسې وخت راغی چې هم ملکې زېږون وکړ او هم وینځې. دائي لاړه او ماشومان یې سره بدل کړل، چې وګوري چې له دې څخه څه کیسه جوړېږي، او پایله یې څنګه راوځي. هغې

ماشومان سره بدل کړل، یعنې د پاچا زوی یې د وینځې څنګ ته پرې ایستی او د وینځې زوی یې د ملکې څنګ ته.

بیا دغه زامن په لویېدلو شول. د پاچا زوی (یعنې هغه یو چې له پاچا سره لوی شو، ځکه چې هغوی فکر کاوه چې هغه د پاچا زوی دی) لویېدی، لویېدی چې ترڅو چې لوی شو او یو ډېر فضول خرڅه سړی ځنې جوړ شو. د وینځې زوی (یعنې هغه یو چې له خدمتګارې سره لوی شو، چې اصلا د پاچا زوی و) هم په خپل کور کې لوی شو. هغوی دواړو سره یوځای په یوه ښوونځي کې زده کړې وکړې. د پاچا اصلي زوی، چې «د وینځې زوی» بلل کېدی په طبیعي توګه د پاچایۍ خویونه لرل، خو هغه د یوې وینځې په کور کې لوی شو. بلې خوا ته، د وینځې زوی، چې «د پاچا زوی» بلل کېدی په طبیعي توګه بل ډول خویونه لرل چې د یوه پاچا خویونه، نه وو، خو هغه د پاچا په کورکې لوی شو، او هغه باید د پاچایۍ د

خویونو په توګه چلند کړی وای، ځکه چې هغوی هغه د دغو خویونو له مخې لویولی.

دا چې ښځې تر ډېره راز نشي ساتلی، قابله لاړه او یوچا ته یې دا خبره وکړه چې هغې دغه ماشومان سره بدل کړي وو. دا چې هر څوک یو ملګری لري، او هغه ملګری یو بل ملګری لري، نو یو سړی یې بل ته وایي او بل یې بل ته، نو د نړۍ له دود سره سم، په پای کې راز څرګند شو، تر دې چې هر چا به په دې هکله په خپلو کې سره خبرې کولې چې د پاچا زوی څنګه بدل کړای شو، خو دا هیچا ته مناسبه نه ښکاربده چې په دې هکله ښکاره یو څه ووایي ځکه چې دا نامناسبه وه چې پاچا دې په داسې څه خبر شي. دا په دې چې پاچا به په دې هکله څه کړي وای؟ هغه نشول کولی چې خبره جوړه کړي، هغه نشول کولی چې ان باور پرې وکړي... ښایي هغه دروغ وي. او دا څنګه کېدای شول چې هغوی بېرته تللي وای او سره بدل کړي یې وای؟ له دې امله، هغوی بېخي منع شوي وو چې

دا خبره پاچا ته ښکاره کړي. خلکو به يوازې په خپلو منځونو کې سره پرې خبرې کولې.

بيا، يوه ورځ، يو څوک ورغی او راز يې د پاچا زوی ته ښکاره کړ – چې هغوی څنګه ويل چې هغه بدل شوی و: «خو دا ستا له پاره ناشونې ده چې په دې هکله څېړنه وکړې، ځکه چې دا ستا له عزت څخه ټيټه خبره ده، او څنګه کېدای شي چې دغه ډول يو شی په صحيح توګه روښانه شي؟ خو زه تا په دې خبره باندې خبروم، څو په دې توګه که د پاچايۍ په هکله څه توطيه جوړېږي چې ته پرې خبر اوسې، او توطيه کېدای شي چې په دې ټکي سره قوي کړای شي، ځکه چې هغوی کولی شي ووايي چې هغوی غواړي چې د پاچا زوی واخلي او خپل پاچا يې کړي – يعنې، لکه مخکې چې ياده شوه هغه يو چې هغوی وايي چې د پاچا اصلي زوی دی. له دې امله، ته بايد د زوی پر ضد داسې پلانونه جوړ کړې چې له هغه څخه مخکې شې.» (دا ټولې د هغه سړي خبرې دي چې د وينځې زوی ته يې،

چې د پاچا زوی بلل کېدی، د پټ راز په توګه وکړلې.)

د پاچا زوی لاړ او د زوی د پلار له پاره (چې هغه په ریښتیا سره د ده خپل پلار و) د بدمرغیو د پیلیدلو سبب وګرځېد، هغه به په منظمه توګه د هغه له پاره ستونزې جوړولې– هسې چې یوه ستونزه به لا خلاصه نه وه چې بله به یې ورته جوړه کړه، څو هغه او زوی یې دې ته مجبور کړي چې دغه خاوره پرېږدي. تر هغه وخته چې پاچا ژوندی و، هغه مطلق واک نه درلود، خو بدۍ به یې ورته راوړلې.

وروسته، پاچا زوړ او بیا مړ شو. هغه پاچایي په لاس کې ونیوله (یعنې د وینځې زوی چې الیش شوی و او اوس د پاچا زوی بلل کېدی) او اوس نو هغه د یاد شوي زوی د پلار له پاره لا ډېره لویه بدمرغي جوړوله – هسې چې یوه ستونزه به نه وه هواره شوې چې بله به یې پیل شوه. هغه به دا کار په لوی لاس کولی – په داسې توګه

چې خلک پوه نشي چې دی د هغه له پاره د بدمرغۍ سبب ګرځېدلی، ځکه چې دا کار بیا د خلکو له پاره د منلو وړ نه و. څه ناڅه به، هغه موضوع پټوله، خو په منظمه توګه به د هغه له پاره د بدمرغۍ سبب ګرځېدی.

د مخکې یاد شوي زوی پلار پوه شو چې هغه د مخکې یاد شوي دلیل له کبله د ده له پاره ستونزې جوړوي. نو هغه خپل زوی ته خبرې پیل کړې (یعنې، د پاچا اصلي زوی ته، چې د الیشولو له امله د هغه زوی ګنل کېدی) او ټول حال یې ورته وویل. ده هغه ته وویل چې زه پر تا باندې سخت زړه سوی لرم: «که ته هر رقم یې: که ته زما زوی یې، نو زه بې له شکه له تا سره همدردي لرم. او که ته د پاچا اصلي زوی یې، بیا نو ته د لا ډېر شفقت مستحق یې، دا چې هغه غواړي چې له تا څخه ځان ببخي خلاص کړي، خدای مه کړه. نو ته باید له دې ځای څخه ووځې. او د خبرو کولو پر وخت د هغه په سترګو کې غم ښکارېدی. خو پاچا (یعنې هغه

چې د پلار پر ځای پاچا شو، ځکه چې د بدلون له امله داسې څرګندېده چې د پاچا زوی دی) په منظمه توګه یو په بل پسې پر هغه باندې د غم غشي اورول. نو زوی يې پرېکړه وکړه چې له هغه ځای څخه بلې خوا ته لاړ شي. د هغه پلار هغه ته ډېرې پیسې ورکړې، او هغه پر خپله مخه لاړی.

دا د وینځې د زوی له پاره ډېره خفه کوونکې وه (هغه څوک چې د پاچا اصلي زوی و) چې هغه بېله ګناه له خپل وطن څخه و ایستل شو. دا چې هغه و هغه ځای ته وکتل چې دی پکې اوسېدی: «ولې، او په څه دلیل زه د دې وړ یم چې اېستل کېږم؟ که زه د پاچا زوی یم، بې له شکه چې له ما سره باید داسې چلند ونشي. او که زه د پاچا زوی نه یم، بیا هم باید له ما سره داسې چلند ونشي – چې په نه دلیل دې واېستل شم – ځکه چې اخر ما څه غلطي کړې ده؟» دغه حالت هغه ډېر خفه کړ. د دې په پایله کې، هغه په شرابو معتاد شو او فاحشه خانو ته به تللی او غوښتل

به یې چې خپل ژوند په دې توګه تېر کړي: چې ځان به یې نشه کړ او بیا به یې خپل هوس او نفساني غوښتنې ترسره کولې، ځکه چې هغه په نه دلیل شړل شوی و.

پاچا د پاچایۍ واګې کلک په خپل لاس کې و نیولې. کله به چې هغه واورېدل چې په یوځای کې خلک د ده د الیشولو په هکله خبرې کوي، هغه به هغوی ته سزا ورکړه او سخت انتقام به یې ترې واخیست. هغه په زور او قوت سره واکمني کوله.

یوه ورځ، پاچا له خپلو درباریانو سره ښکار ته ووت. هغوی یوه ښایسته ځای ته ورغلل، چې هلته نژدې یو سیند و، هغوی هلته تم شول چې ارام وکړي او قدم ووهي. پاچا وغزېد، او هغه عمل چې هغه کړی و د هغه ذهن ته راغلی –یعنې چې هغه، هلک یې په نه دلیل شړلی و ځکه له هرې لارې چې ورته وګورې: که هغه د پاچا زوی ي، آیا دا کافي نه وه چې هغه لا له وخته

الیش شوی و؟ ولې باید هغه په نه دلیل شړل شوی وای؟ او که هغه د پاچا زوی نه وي، بیا هم باید هغه نه وای شړل شوی، ځکه چې هغه نو څه غلطي کړې وه؟ پاچا په دې هکله سوچ وکړ؛ هغه پر دې لویه غلطۍ او بې انصافۍ چې هغه کړې وه پښېمان شو، خو نه پوهېدی چې د راګرځولو له پاره یې څه وکړي، او دا ناشونې وه چې له کوم چا سره یې په هکله خبرې وکړي او مشوره ځنې وغواړي. هغه ډېر خفه او وارخطا و. هغه سردارانو ته امر وکړ چې ببرته لاړ شي ځکه چې وارخطایي پر هغه باندې غالبه شوې وه، او دې ته اړتیا نه وه چې چکر ته دوام ورکړي. هغوی خپلو کورونو ته ستانه شول. کله چې پاچا خپل کور ته ستون شو، هغه مالومداره ډېرې نورې چارې او اندېښنې هم لرلې. هغه په خپلو اندېښنو کې ډوب شو، او مخکینۍ مسئله ترې هېره شوه.

هلک (د پاچا اصلي زوی) چې شړل شوی و هغه څه وکړل چې کول یې او پیسې یې له لاسه

ورکړې. یو ځل، هغه یوازې د قدم وهلو له پاره ووت. هغه پربوت، او هغه څه یې ذهن ته ورغلل چې هغه ته ور پېښ شوي وو. هغه سوچ وکړ: «دا په ما خدای پاک څه وکړل؟ که زه د پاچا زوی یم، بې له شکه چې زه د دغسې حالت وړ نه یم، او که زه د پاچا زوی نه یم، بیا هم زه د دې وړ نه یم چې تښتېدلی او له وطن نه لیرې اوسم. بیا هغه سوچ وکړ: «بل لوري ته، که خبره داسې وي، چې خدای تعالی داسې څه کوي، چې د پاچا زوی بدل کړي او ټول هغه څه وشي چې ماته راپېښ شول، بیا نو آیا هغه څه چې ما وکړل دا مناسب دي؟» او هغه سخت غمجن شو او په هغو بدو کارونو یې پښېماني پیل کړه چې کړي یې وو. بیا هغه بېرته هغه ځای ته لاړ چې مخکې پکې و، او خپلې نشې یې بیا پیل کړې. څنګه چې هغه لا دمخه د پښېمانۍ احساس پیل کړی و، نو په منظمه توګه د پښېمانۍ او توبې د فکرونو په واسطه ناراحته کېدی.

یو ځل، هغه پربووت چې ویده شي، په خوب کې یې په یوه ځانګړي ځای کې په یوه ځانګړې ورځ مبله ولیدله – یعنې چې هغه باید هلته لاړ شي، او هغه باید هغه لومړنۍ مزدوري ترلاسه کړي چې هغه ورسره مخامخ کېږي، که څه هم چې هغه د ده له سوېې څخه ټیټه وي. هغه راویښ شو، او دغه خوب یې په ذهن کې ژور ځای ونیو. ځینې وختونه خبره له مغزو څخه ژر وځي، خو د دغه خوب جزیات د هغه د مغزو ژورو ته ورننوتل، خو د داسې دندې ترسره کول د هغه له پاره سخت کار و، نو هغه خپله نشه او څښاک لا ډېر کړ. هغه همدا یو خوب څو ځلې ولید، چې دی یې ډېر ناراحته کړ.

یو ځل، هغوی ده ته په خوب کې وویل، «که پر خپل ځان زړه سوی لرې نو دا دنده وکړه» (یعنې هغه باید مبلې ته لاړ شي، او داسې نور). نو هغه پر ځان لازمه و ګڼله چې خوب عملي کړي. هغه لاړ او خپلې پاتې پیسې یې هم شرابخونې ته ورکړې. خپل ښکلي کالي یې هم

په شرابخونه کې پرېښودل؛ او د ځان له پاره يې ساده کالي برابر کړل، او مېلې ته لاړ. سهار د وخته پاڅېد او مېلې ته ورغی. يو سوداګر له هغه سره مخامخ شو او ورته ويې ويل، «آيا ته غواړې چې پر يوه دنده باندې مقرر شې؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو».

هغه ده ته وويل، «زه يو چاته اړتيا لرم چې څاروي راته وڅروي. راځه له ما سره کار وکړه.» دا چې ده په خوب کې ليدلي وو، نو بل سوچ يې ونه کړ، او سمدلاسه يې وويل، «سمه ده.»

سوداګر سمدلاسه دی مقرر کړ، او کار يې ور وسپاری چې د هغه د خدمتګارانو مشر شي.

هغه پر خپل حال، هغه څه باندې چې هغه کړي وو، د عکس العمل په ښودلو باندې پيل وکړ، ځکه چې دغه ډول خدمتګاري د هغه له شان سره هېڅ نه ښايېدله ځکه چې هغه يو ښاغلی انسان و،

خو اوس اړو و چې څاروي وڅروي، او له څارویو سره پر پښو باندې مزلونه وکړي، خو دا ناشونې وه چې ویې نه کړي. سوداګر له هغه سره د یوه بادار په څېر چلند کاوه.

ده له سوداګر څخه پوښتنه وکړه، «زه څنګه کولی شم چې له څارویو سره یوازې لاړ شم؟»

هغه ځواب ورکړ، «زما له څارویو سره نور شپانه هم شته. له هغوی سره یوځای لاړ شه.»

هغه ده ته ځانګړي څاروي په لاس ورکړل چې ویې څروي او ده هغه څاروي له ښار څخه بهر بوتلل. هلته هغه نور شپانه چې څاروي یې څرول هم سره یوځای شوي وو، او په شریکه سره ووتل. هغه څاروي روان کړي وو، او سوداګر ورپسې شاته پر اس سپور ور روان و. سوداګر جابرانه چلند کاوه، او له ده سره یې په ځانګړي ډول جابرانه رویه کوله. دی له سوداګر څخه ډېر زیات وېرېدی، ځکه چې ده هغه سخت جبر ولید چې هغه له ده سره کاوه. دی

وډار شو چې هغه به یې د خپلو مزدورانو په تش پوکي سره هم والوزوي، او دی به سمدلاسه مړ شي. (یعنې، د هغه د سختې کمزورتیا له امله، ځکه چې دی ډېر ښاغلی شخص و، نو ده ته داسې ښکارېده.)

هغه له ځارویو سره روان و، او سوداګر هم ورسره و. هغوی یوه ځانګړي ځای ته ورسیدل. هغوی هغه کڅوړه راواخیسته چې د شپنیانو له پاره ډوډۍ پکې وه، او سوداګر هغوی ته خواړه ورکړل، او هغه له خپلو خوړو څخه یو څه ده ته هم ورکړه او ده و خوړه.

وروسته بیا، هغوی یوه ګڼ ځنګله ته ورسېدل. د ځوان له ځارویو څخه، چې اوس یې د سوداګر سره شپني کوله، دوو ځارویو لاره غلطه کړه. سوداګر پر هغه باندې چیغه کړه، نو هغه لاړ چې را وېې ګرځوي. ځاروي مخکې تلل او دی په پسې و. دا چې ځنګل ګڼ و، ځنګله ته په ننوتلو سره هغوی یو بل نه شول لیدلی، او هغه سمدلاسه

د خپلو ملګرو له سترګو پټ شو. هغه په ځارویو پسې تللی، او هغوی به ترې یوې خوا بلې خوا منډې وهلې. دی تر ډېره په پسې و، تر دې چې هغه یوه ګڼ ځنګله ته ور ورسېد.

هغه اټکل وکړ، «زه به خامخا مړ شم، ځکه چې که زه له ځارویو پرته بېرته لاړ شم، سوداګر به مې ووژني.» (هغه ته د هغې وېرې له امله چې له سوداګر څخه یې لرله داسې ښکارېده — چې که له ځارویو پرته بېرته ستون شي نو هغه به یې ووژني.) «او که زه دلته پاتې شم، دلته به مې د ځنګله ځناور ووژني. ولې باید زه سوداګر ته بېرته ورستون شم؟ زه څنګه کولی شم چې له ځارویو پرته ورشم؟» ځکه چې دی له هغه څخه سخت ډارېدی.

هغه په ځارویو پسې مخکې ورغی، او هغوی ترې وتښتېدل. په دې کې شپه راغله. هغه له دې مخکې له داسې حالت سره کله نه و مخامخ شوی چې د شپې په داسې ګڼ ځنګله کې یوازې ویده

شي. هغه د ځناورو د انګولاوو غبر، چې معمولا يې وهي، اوربدی. نو پربکړه يې وکړه چې يوې ونې ته وخېژي او همالته په کې ويده شي. هغه د ځناورو د انګولاوو غبر چې معمولا يې وهي اوربده.

چې سهار شو نو ګوري چې ښاروي يې هلته ولاړ دي. هغه له ونې څخه راښکته شو او ورغی چې ويې نيسي، خو هغوی بيا منډې کړې. هغه تر ډېره په هغوی پسې لاړ، او هغوی نور هم ترې وتښتېدل. ښارويو هلته يو څه واښه ومو ندل، او هغوی ودرېدل چې وخري او واښه وخوري. دی پسې ورغی چې ويې نيسي، خو هغوی وتښتېدل. هغه به چې پسې ورغی، هغوی به ترې وتښتېدل؛ هغه به پسې ورتلی او هغوی به ترې تښتېدل... چې د ځنګله يوې ډېرې ګڼې برخې ته ننوت. هلته داسې ځناور وو چې له انسانانو څخه هېڅ نه ډارېدل، ځکه چې هغوی له استوګنځايونو څخه ډېر لېرې اوسېدلي وو.

بیا شپه راغله. هغه د ځناورو د انګولاوو غږ اورېدی، او سخت وېدار شو. هغه هلته نږدې یوه غټه ونه ولیدله. هغه ونې ته وروخوت. څنګه چې هغه پاس وخوت، یو سړی یې ولید چې هلته پروت و. دی وېدار شو؛ خو بیا هم، دا ورته اراموونکې خبره وه چې یو څوک یې هلته وموند.

هغوی یو له بله پوښتنه وکړه «ته څوک یې؟»

«یو انسان»

«ته څوک یې؟»

«یو انسان»

«دلته څنګه راغلې؟»

ده نه غوښتل چې هغه ته ووایي چې ده ته څه ورپېښ شول، نو ده هغه ته ځواب ورکړ، «د ښاریو له امله. زه د ښارویو شپون وم، او دوه

ځاروي هلته راځخه ورک شول، نو له دې امله زه دلته راورسېدم [لکه چې مخکې یاده شوه].»

ده له هغه سړي ځخه چې له ده سره په ونه کې یوځای شو، پوښتنه وکړه، «ته دلته څنګه راغلی یې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه په یوه اس پسې دلته راغلم. ما پر یوه آس مزل کاوه، ودرېدم چې یوځه آرام وکړم، آس لاړ او په ځنګله کې راځخه ورک شو. زه په هغه پسې وم چې ویې نیسم، خو هغه نور هم وتښتېد، تر دې چې زه دلته راورسېدم.»

هغوی دواړه سره ملګري او یو ځای شول او پرېکړه یې وکړه چې که ودانې ته بېرته ولاړل بیا به هم یو له بل سره ملګري وي . هغوی دواړه د شپې هلته ویده شول. هغوی د ځناورو انګولاوې اورېدې؛ هغوی ډېر زیات شور او انګولاوې اورېدلې.

د سهار خوا ته له ټول ځنګله څخه د خندا يو ډېر لوړ غږ راپورته کېدی. د خندا دا غږ په ټول ځنګله کې خپور شو، ځکه چې خندا ډېره لوړه وه، دومره لوړه چې هغه ونه له غږ څخه وخوځېده او ټکان يې وخوړ. هغه له دې کبله ډېر زيات پرېشان او وډار شو.

هغه بل سړي (يعنې هغه سړی چې د ده سره په ونه کې يوځای شو او له مخکې څخه هلته و) ده ته وويل، «زه له دې څخه نور هېڅ نه ډارېږم. زه دا څو شپې کېږي چې دلته ويده کېږم. هره شپه، چې د سهار خوا کېږي، دغه د خندا غږ اورېدل کېږي، او داسې چې دا ټولې ونې پرې غږ باسي او ښورېږي.»

هغه ډېر وارخطا شو، او خپل ملګري ته يې وويل، «ته پوهېږې چې دا ځای د چا دی (يعنې د شيطانانو دی). ځکه چې د استوګنسيمو خلکو څخه به چا هم تر اوسه په نړۍ کې داسې د خندا غږ نه وي اورېدلی. لږ وروسته ورځ شوه.

هغوی سترګې و غړولې او چې کتل یې د دا یوه ثاروي یوې خوا ته او د هغه بل آس بلې خوا ته ولاړ وو. هغوی راښکته شول او ورپسې شول – دا یو په ثارویو پسې شو، او هغه بل په آس پسې. ثاروي ترې لیرې کېدل، او هغه هم [لکه چې مخکې یاده شوه] ورپسې و. هغه بل هم همداسې و، په آس پسې ور روان و او آس ځنې تللی، تر دې چې هغوی [دواړه خلک] یو له بل څخه ډېر لیري شول.

دا وخت، هغه یوه کڅوړه پیدا کړه چې ډوډۍ پکې وه، او په داسې یوازې والي کې نو دا یو لوی غنیمت و. هغه کڅوړه پر اوږه کېښوده او په ثارویو پسې روان شو.

دا وخت، هغه له یوه سړي سره مخامخ شو. لومړی هغه وارخطا شو؛ خو بیا هم د هغه له پاره دا یو څه اراموونکې وه چې دلته یې یو سړی وموند.

سړي له ده څه پوښتنه وکړه، «دلته څنګه راغلې؟»

ده ورغبرګه کړه او له هغه څخه يې پوښتنه وکړه، «ته دلته څنګه راغلې؟»

هغه ده ته ځواب ورکړ، «زه، زما پلار او زما نیکه ګان همدلته لوی شوي دي. خو ته، ته څنګه دلته راغلې؟! ځکه چې له استوګنسیمو څخه خو هیڅوک هم دلته نه راځي!»

دی وارخطا شو، ځکه چې دی پوه شو چې هغه انسان نه دی، ځکه چې هغه وویل چې پلار او نیکه ګان يې همدلته لوی شوي دي، او دا چې له ولس څخه دلته هیڅوک هم نه راځي. په دې توګه، دی پوه شو چې هغه انسان نه دی. خو هغه له ده سره هېڅ غرض ونه کړ، او له ده سره يې ښه چلند وکړ (یعنې د ځنګله سړي دغه سړي ته هېڅ زیان ور ونه رساوه چې په څارویو پسې روان و، او د پاچا اصلي زوی و، خو الیش شوی و) او ده ته يې وویل چې، (یعنې د ځنګله سړي

د پاچا اصلي زوی ته وویل)، «ته دلته څه کوې؟»

ده هغه ته ځواب ورکړ چې دی په څارویو پسې دی.

سړي (د ځنګله) ده ته وویل، «په خپلو ګناهونو پسې نور مه ځه! هغه څاروي نه دي بلکې ستا ګناهونه تا هڅوي چې مخکې پسې لاړ شې. څه چې شوي هماغه در ته کافي دي! تا هغه څه ترلاسه کړي دي چې په تا پورې یې اړه لرله؛ یعنې، تا خپله سزا لا د وخته لیدلې ده. اوس، نور مه ورپسې ځه. له ما سره راځه، ته به هغه څه ته ورسېږې چې له تا سره ښايي.»

دی له هغه سره لاړ. دی ډاربده چې له هغه سره خبرې وکړي یا چې څه پوښتنه ځنې وکړي ځکه دی ډاربدی چې کبدای شي داسې یو سړی خوله وازه کړي او دی همداسې ښوی تېر کړي. (یعنې، د پاچا اصلي زوی د ځنګله سړي سره لاړ، او دی ډاربدی چې له هغه سره خبرې وکړي

یا د یو څه پوښتنه ځنې وکړي، که نه هغه به خوله وازه کړي او دی به ژوندی تر ستوني تېر کړي، ځکه دی پوهېدی چې هغه په هیڅ ډول انسان نه دی.) دی په هغه پسې شو.

په دغه وخت کې، دی له خپل هغه ملګري سره مخامخ شو چې آس یې لټولی. څنګه چې ده هغه ولید، ده [هغه ته سترګه ووهله او په یو ډول یې ورته وویل چې]: ته باید پوه شې چې، هغه انسان نه دی. له هغه سره هېڅ غرض ونه کړې، ځکه چې دا انسان نه دی. دی په چټکۍ سره لاړ او هغه ته یې په غوږ کې وویل چې دا انسان نه دی، او داسې نور.

د ده ملګري (یعنې آس والا) وکتل او ویې لیدل چې د هغه پر اوږه یوه د ډوډۍ کڅوړه ده! هغه ده ته زارۍ پیل کړې چې، «ورورره، ما دا څو ورځې څه نه دي خوړلي. ماته ډوډۍ راکړه!»

ده ځواب ورکړ، «دلته په دې دښته کې هیڅ شی نه په کار بېږي. زما ژوند ما ته تر هرڅه غوره دی، او ډوډۍ ماته خپله په کاریږي.»

هغه ده ته سخت عذر او زارۍ وکړې، «زه به تاته هرڅه چې زما په وس پوره وي درکړم.»

(خو دلته په دې دښته کې د ډوډۍ سره هیڅ سوغات هم برابر نه و. ده ځواب ورکړ، «ته ماته څه راکولی شې؟ ته به ماته په دې دښته کې د ډوډۍ په بدل کې څه راکړې؟»

هغه ده ته ځواب ورکړ (یعنې، هغه چې ډوډۍ یې غوښته –آس والا – هغه سړي ته چې خاروي یې لرل، هغه چې د پاچا اصلي زوی و، هغه ته یې ځواب ورکړ)، «زه به مې ټول ځان تاته درکړم. زه به تاته د ډوډۍ په بدل کې خپل ځان درکړم، غلام به دې شم.»

ده پرېکړه وکړه (یعنې هغه سړي چې خاروي یې لرل، له ځان سره یې فکر وکړ): «د یوه

سړي د اخیستلو په مقابل کې دا ارزي چې ډوډۍ ورکول شي.» ده هغه د دایمي غلام په توګه واخیست. ده په هغه باندې قسمونه وخوړل چې هغه به تل د ده غلام وي، ان هغه وخت چې هغوی ولس ته ورسېږي؛ او دا چې هغه به ده ته ډوډۍ ورکړي، یعنې هغوی به په شریکه له یادې شوې کڅوړې څخه تر هغه ډوډۍ خوري چې خلاصه شي.

هغوی په ګډه د ځنګله په سړي پسې روان شول. غلام د هغه شاته ورپسې روان و یعنې آس والا یا هغه سړی چې د ځارویو پر خاوند باندې یې ځان خرڅ کړی و، په هغه پسې روان و او هغوی دواړه د ځنګله په سړي پسې. دغه کار د ده له پاره یو څه اساني راوستله. کله به چې هغه اړتیا لرله چې کوم څه پورته کړي، یا کوم بل کار وکړي، ده به خپل غلام ته امر کاوه (یعنې آس والا ته چې ده د غلام په څېر اخیستی و) چې پورته یې کړي، او هغه څه وکړي چې ده به غوښتل. هغوی دواړه د ځنګله په سړي پسې

روان وو. داسې ځای ته ورسېدل چې هلته ماران او لړمان وو، او دی ډېر سخت وډار شو.

ده له ډاره د ځنګله له سړي څخه وپوښتل، «مونږ به له دغه ځای څخه څنګه تېر شو؟» هغه ځواب ورکړ، «تر دې سخت لا هم شته.» هغه ده ته خپل کور چې په هوا کې ولاړ و، وښود، «ته به زما کور ته څنګه ورشې او څنګه به ور ننوځې؟ ته به زما تر کوره څنګه راورسېږې؟»

هغوی د ځنګله له سړي سره لاړل، او هغه له هغه ځای څخه سلامت تېر کړل. هغه هغوی خپل کور ته بوتلل، خوراک او څښاک یې ورکړ، او هغه لاړ.

او ده (یعنې د پاچا اصلي زوی، هغه سړی چې څاروي ورسره و) د هر هغه څه له پاره چې اړتیا یې پېښېدله له خپل غلام څخه کار اخیست. غلام ډېر خفه و چې هغه د غلام په توګه خرڅ شوی و او هغه هم د یوه ساعت له امله چې هغه

پکې ډوډۍ ته اړتيا لرله چې ويې خوري، ځکه چې اوس هغوی د خوراک شیان درلودل، او يوازې د يوه ساعت له امله، هغه اړو شو چې ټول عمر غلام اوسي.

هغه به افسوس کاوه او اسوېلي به يې اېستل، «زه څنګه په داسې حالت واوښتم چې غلام شم؟ ده له هغه څخه پوښتنه وکړه (يعنې د پاچا اصلي زوی، چې اوس د هغه بادار و، له هغه څخه پوښتنه وکړه) «ته په څه لوړه مرتبه کې وې چې اوس افسوس کوې چې ته دغسې حالت ته راغلی يې؟»

هغه ځواب ورکړ او کيسه يې ورته وکړه چې دی يو وخت يو پاچا و، او دا چې خلکو د هغه په هکله خبرې کولې چې هغه اليش شوی دی او داسې نور، [دا چې اصلا دغه سړی يعنې آس والا، هغه پخپله و، مخکينی پاچا و، چې په حقيقت کې د وينځې زوی و.] او [هغه خپلو خبرو ته دوام ورکړ] هغه خپل يو ملګری له هغه

ځایه شړلی و. یو وخت د هغه ذهن ته دا خبره لوبدلې وه چې هغه چې څه وکړل ښه یې ونه کړل، او دا چې هغه پرې پښېمان و او داسې نور. هغه په منظمه توګه د هغې بدۍ او ناروا له امله چې هغه د خپل ملګري په وړاندې کړی وه د پښېمانۍ احساس کولی. یو ځل هغه خوب ولید چې هغه به خپله ګناه په دې جبران کړای شي چې له پاچایۍ څخه تېر شي او هلته لاړ شي چېرې چې د هغه سترګې کولی شي هغه پیدا کړي او په دې توګه به هغه خپله ګناه جبران کړي. هغه نه غوښتل چې دا کار وکړي، خو د هغه خوبونو له هغه څخه ښځي لېونی جوړ کړی و، څو هغه داسې څه وکړي چې مخکې یاد شول، تر هغه چې هغه دې پایلې ته ورسېد چې دا کار به کوي. هغه پاچايي پرېښوده او لاړ همداسې پسې لاړ، تر هغه چې دغه ځای ته راورسېد، او اوس نو له هغه څخه غلام جوړ شو.

ده دا ټولې خبرې واورېدې او چوپ پاتې شو. یعنې، د پاچا اصلي زوی (هغه سړی چې څاروي

ورسره وو) هغه ټولې خبرې واورېدې چې آس والا (چې اوس د ده غلام و) ورته وکړې او دی چوپ پاتې شو.

ده [له ځان سره] وویل، «زه به وګورم، او پرېکړه به وکړم چې له تا سره څنګه چلند وکړم.» د شپې، د ځنګله سړی راغی او هغوی ته یې خوراک او څښاک ورکړل. هغوی هلته ویده شول. سهار چې رانژدې شو، هغوی د خندا هغه ډېر لوړ غږ واورېد، په داسې حد چې ټولو ونو پرې لکه د مخکې په څېر غږ اېستی او ښورېدې. هغه پر ده باندې فشار ور وړ (یعنې، غلام د پاچا پر اصلي زوی باندې چې اوس د هغه بادار و فشار وروړ) چې د ځنګله له سړي څخه پوښتنه وکړي چې دا څه شی دی.

ده له هغه څخه پوښتنه وکړه، «دا د خندا زورور غږ څه شی دی، چې د سهار خواته اورېدل کېږي؟»

هغه ځواب ورکړ، «دا خندا ده چې ورځ په شپې پورې خاندي. شپه له ورځې څخه پوښتنه کوي، ' دا ولې داسې ده چې کله ته راشې بیا زه نوم نه لرم؟' بیا ورځ په شور سره وخاندي، او بیا ورځ پیل شي. دغه شی دا د خندا غږ ښیي.»

دا د هغه له پاره حیرانوونکی ښکاره شو، ځکه چې دا یو ډول عجب کار و، چې ورځ په شپې پورې خاندي.

په سهار کې، د ځنګله سړی بیا پر خپله مخه لاړ. هغوی هلته خوراک او څښاک وکړ. په ماښام کې، هغه بیا راغی، او هغوی خوراک او څښاک وکړ او د شپې هلته ویده شول. هغوی د ځناورو غږونه اوریدل چې شور او انګولاوې یې جوړې کړې او ډاروونکې بغارې یې وهلې. ځناورو او الوتونکیو ټولو غږونه کول. زمری به غړمبېدی، او پړانګ به بل ډول غږ ایستی. مرغانو به شپېلي وهلې او اوازونه به یې ابستل. هغه ټولې انګولاوې وې.

په پیل کې، هغوی ډېر سخت ولړزېدل. د هغوی د وېرې له امله، هغوی غبږ ته ډېر پام ونه کړ. وروسته، هغوی ښه پام وکړ او وایې وربېدل چې هغه د موزیک او سندرې یو عجیب او حیرانوونکی غبږ و. هغوی خپل پام نور هم ډېر کړ او وایې وربېدل چې هغه د سندرې او موزیک یو ډېر عجیب او حیرانوونکی غبږ و. هغه یوه ډېره عجیبه او لویه خوښي وه چې دوی اوربېدله. د نړۍ ټول خوندونه – د دغې سندرې د خوند د عجب والي په وړاندې – بېخي هېڅ او له نشت سره برابر وو. هغوی یو بل ته وویل چې هغوی باید دلته پاتې شي، ځکه چې هغوی هلته د خوراک او څښاک شیان لرل، او هغوی په دغې خوږې خوشحالۍ کې چې نورې ټولې خوښۍ ورته هېڅ وې پراته وو. غلام پر خپل بادار (یعنې د پاچا پر اصلي زوی) باندې زور ور وړ چې له هغه (د ځنګله سړي) څخه په دې هکله پوښتنه وکړي. ده له هغه څخه پوښتنه وکړه.

هغه ده ته ځواب ورکړ، «دا [په دې پورې اړه لري] چې لمر د سپوږمۍ له پاره څنګه کالي جوړوي. د ځنګله ټولو ځناورو وویل چې دا چې سپوږمۍ هغوی ته لوی، لوی خدمتونه کوي – او دا چې د هغوی د واکمنۍ اصلي وخت د شپې دی، ځکه چې ځینې وختونه هغوی اړتیا لري چې یوې ګڼ مېشتې سیمې ته لاړ شي، او د ورځې په جریان کې هغوی دغه کار نشي کولی (او د هغوی د واکمنۍ اصلي وخت د شپې دی) او سپوږمۍ هغوی ته د رڼا په برابرولو سره یو خدمت کوي – له دې امله، هغوی موافقه وکړه چې یوه نوې سندره جوړه کړي چې سپوږمۍ پرې ونازوي. او دا هغه نغمه ییزه سندره ده چې تاسو یې اورئ. یعنې، دا چې ټول ځناور او الوتونکي د سپوږمۍ په ویاړ، چې له لمر څخه یې کالي ترلاسه کړي دي، یوه نوې نغمه غږوي.

کله چې هغوی پوه شول چې هغه یوه نغمه ده، هغوی نژدې پاملرنه ورته وکړه، او وایې

اور بېدل چې هغه یوه ډېره زیاته عجیبه او خوږه نغمه ده.

د ځنګله سړي هغوی ته وویل، «ستاسو له پاره هغه یو نوی شی دی؟! زه یوه وسیله لرم چې زما له پلرونو څخه ماته راپاتې ده، زما پلرونو ته د هغوی د پلرونو له پلرونو څخه ورپاتې وه. دغه وسیله په ځانګړیو پاڼو او رنګینو شیانو باندې جوړه شوې ده. کله چې یو څوک دغه وسیله په یوه څاروي یا الوتونکي باندې کېږدي، بیا هغه سمدلاسه دغه نغمه غږول پیلوي.»

او خندا بیا د مخکې په څېر پیل وکړ، او د ورځې مهال شو. د ځنګله سړی لاړ او ده (یعنې د پاچا اصلي زوی) د هغې وسیلې لټون پیل کړ چې مخکې یاده شو. هغه ټوله کوټه ولټوله، خو پیدا یې نه کړای شوه. دی د هغې وسیلې له نور لټون څخه وډار شو او پرې یې ښود. هغوی – یعنې، بادار (د پاچا اصلي زوی) او غلام (د

وینځې اصلي زوی، چې مخکې پاچا و) — ډاربدل چې د ځنګله سرې ته وواییې چې هغوی ته لاره ور وښيي څو ببرته ولس ته لاړ شي.

وروسته د ځنګله سړی راغی او هغوی ته یې وویل چې زه به ولس ته د تګ لاره تاسي ته در وښیم. هغه دوی د ولس لوري ته ور برابر کړل. هغه وسیله واخیسته او د پاچا اصلي زوی ته یې ورکړه.

هغه ده ته وویل، «زه دا وسیله تاته درکوم. او د دغه سړي په هکله (یعنې، د هغه غلام، د وینځې اصلي زوی، چې مخکې د الیشولو له امله پاچا و) — باید ته پوه شې چې له هغه سره څنګه چلند وکړې.»

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «مونږ چېرې لاړ شو؟»

هغه دوی ته وویل چې تاسي باید د یوه داسې وطن په هکله پوښتنه وکړي چې نوم یې دی: «د هوښیار پاچا لرونکی بې عقل وطن».

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «چېرې او په کوم لوري، باید مونږ د دغه وطن لټون پیل کړو؟

هغه یوه ځانګړي لوري ته ګوته ونیوله. د ځنګله سړي د پاچا اصلي زوی ته وویل، «هلته ور شه، هغه وطن ته [چې مخکې یاد شو]، او هلته به ته خپل لویوالی ترلاسه کړې.»

دو هم روان شول. دوی پر خپله لاره باندې روان وو، او ډېر دې ته لېوال وو چې یو ځناور یا ښاروی پیدا کړي، او معلومه کړي چې یاده شوې وسیله به خپله نغمه وغږوي که څنګه. خو هغوی هېڅ ډول ځناور پیدا نه کړ.

وروسته، هغوی په ولسمبشتې سیمې ته راغلل. هغوی یو ښاروی پیدا کړ او وسیله یې پرې

کېښنو دله، او هغې د مخکې په څېر نغمه پیل کړه. هغوی تلل، تلل چې مخکې يادې شوې ځمکې ته ورسېدل. له هغې ځمکې څخه يو دېوال چاپېر و. هغه ځای ته د ورننوتلو لاره نه وه، خو يوازې يوه دروازه وه او دا اړينه وه چې څو ميله لاره ووهل شي څو دروازې ته ورسېږي او بيا هغه وطن ته ورننوځي. هغوی يې پر چاپېر باندې راګرځېدل پيل کړل تر هغه چې دروازې ته ورسېدل. کله چې دوی دروازې ته ورسېدل، هغوی نه پرېښودل چې ورننوځي. دا چې د هغه وطن پاچا مړ شوی و، او د پاچا زوی ترې پاتې و، او پاچا په خپل وصيت کې ليکلي وو چې: «له دې امله چې، تر اوسه پورې، دغې ځمکې ته ('د هوښيار پاچا لرونکی بې عقل وطن')، ويل کېدل، اوس به هغې ته په چپه ډول ('د بې عقل پاچا لرونکی هوښيار وطن') ويل کېږي. او هر څوک چې غواړي چې دا شی پر ځان قبول کړي، څو اصلي نوم بېرته پر ځای راولي – يعنې چې، وطن داسې جوړ کړي چې

ببرته په خپل لومړني نامه یاد ('د هوښیار پاچا لرونکی بې عقل وطن') شي، — نو داسې یو سړی باید پاچا شي. له دې امله، هغوی نه پرېښودل چې هیڅوک هم هغه وطن ته ورننوځي، مګر داسې یو څوک چې غواړي داسې یو نوم پر ځان ومني: او دغه وطن ببرته خپل اصلي نامه ته ور وګرځي. هغوی له ده څخه پوښتنه وکړه، «ته کولی شې چې دا پر ځان ومنې، چې دا وطن خپل پخواني نامه ته واوړي؟»

دا په یقین سره ناشونې وه چې دی ځان په داسې یو څه کې ښکېل کړي، نو هغوی ونشو کولی چې ورننوځي. د هغه غلام هڅه وکړه چې دی، دې ته وهڅوي چې ببرته کور ته ستون شي، خو هغه نه غوښتل چې ببرته کورته لاړ شي، ځکه چې د ځنګله سړي ورته ویلی وو چې هغه وطن ته لاړ شه، او دا چې هلته به دی خپل لویوالي ته ورسېږي.

دا وخت یو بل سړی راغلی، چې پر آس باندې سپور و. هغه هم غوښتل چې ښار ته ننوځي، خو هغوی د مخکې یاد شوي دلیل له کبله پرېښود چې ننوځي. دا وخت ده ولیدل چې د هغه سړي آس هلته ولاړ دی. ده هغه وسیله راواخیسته او پر آس باندې یې کېښوده، او هغې یوه ډېره عجیبه نغمه پیل کړه.

آس والا هغه ته ډېرې زارۍ وکړې چې وسیله پر هغه باندې خرڅه کړي، خو هغه نه غوښتل چې پر خرڅه یې کړي.

ده له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د داسې یوې عجیبې وسیلې په بدله کې ماته څه راکولی شې؟»

آس والا ورته وویل، «ته به په دې وسیله باندې څه وکړې؟ ته پرې یوازې دومره کولی شې چې یو څه چلونه پرې کوې او ځان ته پرې یوه روپۍ پیدا کوې، خو زه داسې یو شی پېژنم چې ستا تر دې وسیلې ډېر ښه دی. یعنې، زه داسې

یو شی پېژنم چې ماته زما د پلرونو له پلرونو څخه راپاتې دی: چې په یوه شي کې د بل شي پېژندل دي. یعنې ماته زما د پلرونو له پلرونو څخه داسې څه راپاتې دي چې له یوه شي څخه د بل شي په هکله پوهېدل شوني کوي، نو کله چې یو څوک یو څه وایي، نو د معمول سره سم باید زه له یوه شي څخه بل شی وپېژنم. تر اوسه پورې ما په نړۍ کې هیچا ته هم دا نه دي ویلي. نو زه به تاته دا شی دروښیم، او ته به یې ما ته په بدل کې دغه وسیله راکړې.»

ده (د پاچا اصلي زوی چې هغه وسیله ورسره وه) پرېکړه وکړه چې دا په رېښتیا سره یو عجب کار دی چې له یوه شي څخه بل معلوم شي. نو ده هغه وسیله هغه ته ورکړه، او هغه (یعنې هغه سړی چې آس ورسره و) ولاړی او ده ته یې ور وښودله چې په یوه شي کې بل شی څنګه وپېژني.

د پاچا اصلي زوی، له دې امله چې هغه کولی شول چې په یوه شي کې بل شی وپېژني، د وطن دروازې ته ورغی. هغه پوه شو چې د هغه له پاره دا شونې ده چې دغه کار وکولی شي – چې هغه وطن د هغه اصلي نامه ته بېرته ور وګرځوي – ځکه چې هغه لا له مخکې کولی شول چې په یوه شي کې بل شی وپېژني؛ له دې امله دی پوه شو چې دا کار شونی دی، خو هغه بیا هم د دې کار په څنګه او څه ډول، باندې نه پوهېدی چې هغه دا کار څنګه وکړي، خو دا چې هغه ته دا وړتیا ورکول شوې وه چې په یوه شي کې بل شی وپېژني نو پوه شو چې دا کار شونی دی.

هغه پرېکړه وکړه چې د ده د ننوتلو امر باید وشي، او هغه به خپل ځان په دې کار کې بنکېل کړي (یعنې، چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وګرځوي.) په دې کې نو تاوان څه دی؟

ده هغو خلکو (چې هیڅوک یې نه پرېښودل چې هلته ورننوځي، پرته له داسې یو چا چې دا کار

پر غاړه واخلي، لکه چې مخکې یاد شو) ته وویل چې هغوی باید دی پر ېږدي چې ورننوځي، او دا چې دی به دا کار پر غاړه واخلي چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وګرځي.

هغوی ده ته د ورننوتو اجازه ورکړه، او هغوی سرداران په دې خبره باندې خبر کړل چې داسې یو سړی پیدا شوی دی چې غواړي چې دا کار پر غاړه واخلي چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وګرځوي. هغوی دی د هغه وطن سردارانو ته ور وست.

سردارانو ده ته وویل، «ته باید په دې خبره باندې پوه شې چې مونږ هم خدای دې نه کړي هسې کم عقلان نه یو. البته پخواني پاچا ډېره لویه او لوړه پوهه لرله، نو د هغه په پرتله، مونږ ټول کم بې عقلان ګڼل کېدلو، له دې امله دغه وطن ته 'د هوښیار پاچا لرونکی بې عقل وطن' ویل کېده. بیا پاچا مړشو. د پاچا زوی پاتې شو چې هغه هم هوښیار و، خو زمونږ په

پرتله، هغه هېڅ هوښيار نه دی. له دې امله، اوس دغه وطن په سرچپه نامه 'د بې عقل پاچا لرونکی هوښيار وطن' يادېږي. پاچا داسې وصيت کړی دی چې داسې يو څوک چې دومره هوښيار وي چې وکولی شي چې دغه وطن خپل اصلي نامه ته بېرته راوګرځوي هغه سړی به پاچا کېږي. هغه خپل زوی ته امر وکړ چې کله چې داسې شخص پيدا شي، هغه بايد پاچايي پرېږدي او هغه سړی بايد پاچا شي. يعنې، کله چې داسې يو هوښيار سړی پيدا شي چې دومره هوښيار وي چې د نه منلو وړ وي، تر دې حده چې د هغه په پرتله نور ټول خلک بې عقلان وي، هغه به پاچا کېږي. دغسې يو سړی کولی شي چې دا وطن خپل اصلي نامه ته بېرته راوګرځوي، چې هغوی به يې بيا د 'د هوښيار پاچا لرونکی بې عقل وطن' په نامه يادوي ځکه چې نور ټول خلک به د هغه په پرتله بې عقلان وي. نو ته بايد په دې خبره پوه شې چې ته خپل

ځان په څه کې ښکېلوې.» (دا هغه څه وو چې سردارانو ورته وویل.)

هغوی ده ته وویل (یعنې، سردارانو بیا؛ دا ټول د هغه خبرو جریان دی)، «شرط دا دی چې آیا ته دومره هوښیار یې: ځکه چې هلته یو بڼ دی چې له پخواني پاچا څخه پاتې دی، هغه پاچا چې ډېر هوښیار و، او هغه باغ ډېر زیات عجیب دی – هلته فلزي وسیلې، د سپینو زرو وسیلې او د سرو زرو وسیلې راشنې کېږي – او دا ډېر عجیب او حیرانوونکی دی. خو دا ناشونې ده چې هلته څوک ورننوځي ځکه کله چې یو څوک ورننوځي، هغوی (نه ښکارېدونکي خلک) سمدلاسه په هغه پسې کېږي او تعقیبوي یې، او ننوتلی سړی چیغې وهي، خو نه پوهېږي چې څه ورسره کېږي، او نه یې هم ویني چې څوک یې تعقیبوي. او په دې توګه هغوی هغه تعقیبوي تر هغه چې له بڼ څخه یې پسې واخلي. نو، راځئ چې وګورو چې آیا ته هوښیار یې، آیا ته کولی شې چې دغه بڼ ته ورننوځې.»

ده له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې هغوی هغه سړی وهي چې هلته ورننوځي؟

هغوی ده ته وویل چې اصلي خبره دا ده چې هغوی دی تعقیبوي، او هغه په دې هېڅ نه پوهېږي چې هغه څوک دي چې دی تعقیبوي، او هغه په ډېر ویرجن حالت کې ترې راوځي. دا هغه څه دي چې هغو خلکو هغوی ته ویلي دي چې مخکې هلته ورننوتلي وو.

هغه (یعنې، د پاچا اصلي زوی) بڼ ته ورغی او ویې لیدل چې پر هغه باندې یو دېوال ورچاپېر دی. دروازه پرانیستې وه او هلته ساتونکي نه وو، ځکه چې د دغه بڼ له پاره ساتونکو ته هیڅ اړتیا نه وه!

دی د بڼ څنګ ته روان و، چې له بڼ سره یې یو سړی ولیدی. یعنې، هلته د سړي یو رسم و. هغه وکتل او و یې لیدل چې د سړي دپاسه یوه نښه ده او هلته لیکل شوي وو چې دغه سړی سلګونه کاله پخوا پاچا و. د هغه پاچا په وخت کې

سوله وه، خو له هغه ځخه مخکې جګړې وې او له هغه ځخه وروسته هم جګړې وې خو د دغه پاچا په وخت کې سوله وه.

دی پوه شو، چې هر څه په دغه سړي پورې اړه لري ځکه چې هغه لا له وخته په دې توانېدلی و چې له یوه شي ځخه بل شی زده کړي. کله چې یو څوک هغه بڼ ته ورننوځي نو هغوی یې تعقیبوي، دې ته هېڅ اړتیا نشته چې څوک دې وتښتي – څنګه چې له دغه سړي سره ودرېږي، کولی شي چې خوندي پاتې شي. سربېره پر دې، که هغه دغه سړی واخلي او دننه یې د دغه بڼ په منځ کې کېږدي، بیا به هر څوک وکولی شي چې دغه بڼ ته په سلامتۍ سره ورشي. (دا ټول هغه څه وو چې د پاچا اصلي زوی پرې پوه شو، ځکه چې هغه له یوه شي ځخه په بل شي باندې پوهېدی.)

هغه لاړ او بڼ ته ورننوت. څنګه چې نه ښکارېدونکو خلکو د ده تعقیب پیل کړ، هغه لاړ

د بڼ تر څنګ ولاړ سړي سره ودرېد. په دې توګه هغه ببېله دې چې ټېپې کړل شي، کار وکړ. په داسې حال کې چې نور خلک به چې کله باغ ته ورننوتل نو نه ښکارېدونکو خلکو به د هغوی تعقیبول پیل کړل، او هغوی به په ډېره وارخطایۍ وتښتېدل چې ډېر به وهل شوي وو، خو دی د هغه سړي تر څنګ د درېدلو له لارې روغ او جوړ راښکاره شو.

سردارانو ولیدل او په دې کار سره حیران شول چې هغه څنګه روغ جوړ راڅرګند شو. بیا هغه (د پاچا اصلي زوی) هغوی ته امر وکړ چې سړی واخلي او دننه یې د بڼ په منځ کې کېږدي. هغوی همداسې وکړل. بیا ټول سرداران بڼ ته لاړل؛ هغوی ورننوتل او ببېله دې چې ټېپي کړل شي، بیرته روغ راووتل.

درباریانو هغه ته وویل، «که څه هم چې تر اوسه مونږ داسې یو کار نه و لیدلی، خو د یوې [کړنې] له مخې دا مناسبه نه ده چې مونږ پاچایي

تاته درکړو. مونږ به بیا په یوه بل شي تا ازمویو.»

هغوی هغه ته وویل، «له پخواني پاچا څخه یو تخت راپاتې دی. تخت ډېر اوچت دی. له تخت سره نژدې هر ډول لرګین ځناور او الوتونکي دي (یعنې هغوی په لرګي کې توږل شوي او کیندل شوي دي). د تخت مخ ته یو کټ ولاړ دی. له کټ سره یو مېز ولاړ دی او پر مېز باندې یوه ډیوه ایښې ده. له تخت څخه پلې لارې راښکته شوي دي او پر لارو باندې دېوالونه راچاپېر شوي دي. دغه لارې له تخت څخه هر لور ته غځېدلي دي، او هیڅوک هم په دې راز نه پوهېږي چې له تخت څخه د دغو لارو راوتل څخه مانا لري.

پر دغو لارو باندې چې راښکته شوي او بیا تر یو څه واټن پورې اوږدې شوي دي – هلته یو د سرو زرو زمری دی. که یو څوک ورنژدې شي هغه خپله خوله پرانیزي او له ستوني یې

تېروي. له دغه زمري ور هاخوا، لاره نوره هم پسې غزېدلې ده، او لکه د نورو په څېر دغه لاره هم له تخت څخه راغلې ده. یعنې، هغه دویمه لاره چې په یوه بېل لوري له تخت څخه راغلې ده هم د همدې په څېر ده: چې دغه لاره تر یو څه واټن پورې غځېدلې او پسې تللې ده، او هلته یو بل ډول ځناور لکه پړانګ دی، چې له یو بل ډول فلز څخه جوړ شوی دی. هغه ته هم ورنژدې کېدل ناشوني دي ځکه چې هغه هم سړی له ستوني تېروي. او له هغه ځای څخه ورهاخوا هغه لاره نوره هم اوږدېږي او هغه هم د نورو لارو په څېر ده. دغه لارې پسې اوږدېږي او په ټول وطن کې خپرېږي، او هیڅوک هم د تخت او د ورسره شیانو په هکله په هیڅ شیانو (لکه چې پورته یاد شول) او لارو باندې نه پوهېږي. له دې امله، ته باید په دې سره وازمویل شې، چې آیا ته کولی شې چې د تخت او ورسره شیانو په اهمیت باندې وپوهېږې.»

هغوی ده ته تخت وروښود، او ده ولیدل چې هغه لوړ و، او داسې نور. هغه تخت ته ورنږدې شو، او وې لیدل او پوه شو چې تخت د هغه لرګي په څېر لرګي څخه جوړ شوی دی چې مخکینی صندوق (یعنې هغه وسیله چې د ځنګله سړي ده ته ورکړې وه) ترې جوړ شوی و. هغه وکتل او وې لیدل چې د تخت په سر کې د یوه ځانګړي ګلاب ځای تش پاتې و. که په تخت کې هغه ګلاب وای، هغه به هغه قوت درلود لکه مخکیني صندوق چې درلود (یعنې هغه وسیله چې دا زور یې درلود چې د ځناور یا ځاروي یا الوتونکي په یوه ځانګړي ډول باندې په کېښودلو سره به یې نغمه غږوله). هغه مخکې لاړ او وې لیدل چې هغه ګلاب چې د تخت له سر څخه لیرې شوی دی هغه د تخت په لاندې برخه کې لګېدلی دی. په کار وه چې هغه له هغه ځای څخه واخیستل شي او د تخت دپاسه کېښودل شي. بیا به تخت د هغه صندوق قوت ولري چې مخکې یې یادونه و شوه.

دا چې پخواني پاچا هر څه په حکمت سره په داسې طریقه کړي وو چې هیڅوک په دې ټکي نه پو هیدل تر هغه چې داسې یو ځوک چې ښېخي هوښیار واي هغه راغلی وای او په دغه شي باندې پوه شوی وای، نو هغه به کولی شول چې هر څه په مناسب ډول برابر، تبدیل او ترتیب کړي.

همدارنګه هغه پوه شو چې د خوب تخت باید له هغه ځای څخه چې دا مهال پرې ولاړ و یو څه وښورول شي. نو مېز هم دې ته اړتیا لرله چې یو څه وښورول شي، ځو د هغه ځای یو څه تغیر شي. په ورته ډول، ډیوه هم باید له خپل ځای څخه یو څه ښورول شوې وای. او همدارنګه، الوتونکي او ځناور هم باید له خپلو ځایونو څخه یو څه ښورول شوي وای: داسې چې دا مرغه له دې ځای څخه واخیستل شي په هغه بل ځای کې کېښودل شي او بل په بل ځای کې کېښودل شي، او همدارنګه دا نور ټول شیان هم.

دا چې پاچا هر څه په حکمت سره په داسې طریقه کړي وو چې هیڅوک هم پرې نه پوهېدل، تر هغه چې هوښیار سړی باید راغلی وای او د دې وړتیا یې لرلی چې پوه شي چې هر څه څنګه په منظم ډول سره برابر کړي. همدارنګه هغه زمری چې هلته (د لارې په اوږدو کې) وه باید هلته ځای پرځای کړي، او دا نور ټول شیان هم سره منظم کړي.

هغه حکم وکړ چې هر څه دې په منظم ډول سره ترتیب شي: چې ګلاب له ښکته ځای څخه واخیستل شي او پاس کېښودل شي، او دا نور ټول شیان هم همداسې شي – یعنې چې ټول شیان په منظم ډول سره ترتیب شي. بیا، هغوی ټولو د یوې عجیبې نغمې غږول پیل کړل، او هغوی ټولو هغه چارې ترسره کړې چې د هغوی له شان سره برابرې وې.

بیا هغوی هغه ته پاچایي ورکړه.

د پاچا اصلي زوی – چې اوس پاچا شو – د وینځې اصلي زوی ته په رسمي توګه څرګنده کړه چې: «اوس زه پوهېږم چې زه د پاچا اصلي زوی یم، او ته د وینځې اصلي زوی یې.»

ښه سړی يوه د دعاګانو کيسه

يو وخت په يو ځای کې يو ښه سړی و – چې خلکو ته به يې دعاګانې ور ښوولې. هغه خپل ټول وخت دعاګانو؛ لمونځونو او د خدای پاک ستاينوته وقف کړی و. که څه هم هغه له ولس څخه دبانديي ژوند کاوه خو له هغو سره به يې تګ را تګ هم لرلی. په داسې حالتونو کې به هغه د يوچا دروازه ورټکوله – معمولا د داسې چا چې ټيټه سويه به يې لرله، لکه غريب يا داسې نور – او له هغه سره به کښېناستی او د ژوند د اصلي مقصد په هکله به يې خبرې ور سره کولې، او ويل به يې چې په حقيقت کې له دې

پرته چې یو څوک خپل ټول عمر د خدای عبادت وکړي، او خپل عمر خدای ته په دعا او د هغه په ستاینو باندې تېر کړي نور ژوند هېڅ مقصد نه لري. ده به هغه سړي ته په راښکونکیو ټکو سره اوږدې خبرې کولې تر دې چې د ده پیغام به د هغه زړه ته ورننوت او دا هیله به ورسره پیدا شوه چې د ده پیرو وګرځي. څنګه چې به داسې وشول، ده به دغه سړی بوتلی او له ولس څخه بهر د خپل ځای په لوري به یې د تګ لاره وروښودله.

اوس، دغه ښه سړی له ټولنې څخه بهر داسې یو ځای انتخاب کړی و چې هلته یو سیند، ونې او مېوې وې چې دوی به خوړلې. دا چې چا به څه ډول کالي اغوستل هغه به یې اغوستل، دا هېڅ ستونزه نه وه.

هغه به ډېر وختونه ولس ته ورتللی، خلکو ته به یې الهام ورکاوه او هڅول به یې چې د خدای عبادت وکړي او په دعا کولو کې د هغه لاره

ونیسي، او داسې نور. هرچا به چې په خپله خوښه د هغه پیروي کوله هغه به هغه له ځان سره راروان کړ او له ولس څخه بهر د خپل ځای خواته به یې ورته لارښوونه وکړه. هلته به هغوی خپل ځانونه په بشپړ ډول د لمونځونو له پاره، د داسې ذکر له پاره چې د خدای ستاینه به یې کوله، په خپلو ګناهونو باندې پښېمانیو، روژو، توبې او ریاضت، او داسې نورو کارونو له پاره وقف کړل. هغه به خپلو نویو ملګرو ته خپلې لیکلې دعاګانې، ستاینې، او په ګناهونو باندې اعترافونه ورکړل، او هغوی به خپل ټول وخت د دې له پاره وقف کړ. په پای کې، د دغو خلکو منځ کې چې هغه به هلته راوستي وو، داسې خلک پیدا شول چې کولی به یې شوای چې نور خلک د خدای د عبادت له پاره راولي، نو بیا به هغه هغوی ته اجازه ورکوله چې ولس ته ورشي او خدای ته د خلکو د نژدې کولو په کار کې بوخت شي.

ښه سړی خپله هم تل په دغه کار کې بوخت و، چې پيروان به يې سره راټولول او له ولس څخه به يې را اېستل. په پای کې، د دغه کار نښې وليدل شوې او خبره خپره شوه. خلک په ناڅاپي توګه له ولس څخه په ورکېدلو شول او هيڅوک نه پوهېدل چې هغوی ته څه ورپېښ شوی. يو ځل، د يو چا زوی ورک شو او نه پيدا کېدی، تر دې چې په پای کې داسې معلومه شوه چې دغه ښه سړی– چې خلکو ته به يې دعاګانې ورښوولې، ګرځي او خلک هڅوي چې د خدای عبادت وکړي. خو هغو ونشول کولی چې هغه ونيسي ځکه چې ښه سړي به په هوښيارتيا سره کار کاوه. هغه به په هر ځل خپل ځان په بېله بڼه ښودی. يوه سړي ته به هغه ځان د غريب په بڼه ښودی، بل ته د سوداګر په بڼه، او بل ته په بله بڼه.

او کله به چې ده له يوه سړي سره خبرې پيل کړې او پوه به شو چې دی پر هغه په ښکاره توګه اغېزه نشي کولی، نو سملاسي به نورو

لارو خبرې پیل کړې څو هغه و نه پوهېږي چې د ده اصلي ارادې څه دي، داسې به یې ښودله لکه ده چې خدای ته د خلکو د ورنژدې کولو له پاره هېڅ ارادې نه لرلې. که څه هم چې له خلکو سره په خبرو کولو کې د ده ټول نیت یوازې دا و چې هغوی خدای ته رانژدې کړي. دا ټول هغه څه وو چې د ده په ذهن کې وو، خو دا ناشونې وه چې معلومه شي چې د ده اراده داسې وه. بیا هم کله به چې دی پوه شو چې دی نشي کولی پر یوه ځانګړي شخص اغېزه پرېباسي، ده به د موضوع په چاپېر، خوا او شا او پټ ډول خبرې پیل کړې چې هغه شخص به بیا هېڅ نه پوهېدی چې د ده اصلي مقصد څه دی. دا هغه څه دي چې ښه سړي تر هغه وخته پورې کول چې خبره یې خپره شوه. هغوی غوښتل چې دی و نیسي، خو لکه چې یاده شوه دا کار ناشونی و.

نو ښه سړی- چې دعاګانې به یې ښوولې، او د هغه پیروان له ولس څخه بهر اوسېدل، او لکه چې یاده شوه خپل ځانونه یې په بشپړ ډول د

دعا، د خدای ستاینې، په خپلو ګناهونو باندې پښیمانیو، روژو، او ریاضت ته وقف کړي وو. هغه همدارنګه د خپلو پیروانو له پاره هرهغه څه چې هغه سړي به ورته اړتیا لرله برابر کړي وو .د مثال په توګه، که هغه به پوه شو چې د هغه له پیروانو څخه د یوه پوهه دومره حد ته رسېدلې چې کولی شي د خدای عبادت وکړي او هغه اړتیا لري چې د زړو په کالیو کې وګرځي، ده به دا ورته برابرول. بلې خوا ته، کله ناکله به چې یو شتمن سړی د ده پیروي وګرځېد او ده به له ولس څخه راواپست. که دی به پوه شو چې دغه شتمن سړی اړتیا لري چې ښیرې او خراب کالي واغوندي، ده به هماغه لوري ته لارښوونه ورته کوله. ده به دا ټول د هر شخص د اړتیاوو په پام کې نیولو سره کول – یعنې هغه ته به یې له اړتیا سره سم وسایل برابرول.

او د دغو خلکو له پاره چې ده خدای ته رانژدې کړي وو، روژه نیول یا سخت ځاني ریاضت د

نړۍ له ټولو خوندونو څخه ډېر ارزښت درلود- یعنې هغو له سخت ځاني ریاضت او روژه نیولو څخه د نړۍ د ټولو خوندونو په نسبت ډېر خوند اخیست.

اوس، هلته داسې یو ځانګړی وطن و چې په هغه کې لویه شتمني وه – هغوی ټول شتمن وو. خو هغوی دا نا اشنا او غیرعادي دود درلود چې خپلې ټولې چارې یې د شتمنۍ پر بنسټ ترتیبولې. د هر شخص موقف به د هغه د شتمنۍ په پام کې نیولو سره درجه بندي کېدی. یو سړي به چې ډېر زرګونه یا لس ګونه زره لرل هغه به یو موقف درلود، په داسې حال کې چې بل به چې بېله اندازه پیسې لرلې هغه به بېل موقف درلود. د موقف ټوله درجه بندي د هغې شتمنۍ پر بنسټ وه چې یو چا به لرله اوهغه سړي به چې په منلې توګه زرګونه او لسګونه زره پیسې لرلې هغه به پاچا ګڼل کېدی.

همدارنګه هغوی معلوماتي نښې (نرۍ درې کونجه بیرغ ډوله نښې) لرلې. هرچا به چې یو ټاکلی مقدار پیسې لرلې هغه ته به یوه ځانګړې معلوماتي نښه ورکول کېده، چې هغه ته به هغه موقف ورکول کېدی چې د هغې معلوماتي نښې په واسطه ښودل کېدی. او هرچا به چې د هغه د شتمنۍ پر بنسټ بېل مقدار **پیسې** لرلې هغه ته به بېله معلوماتي نښه ورکول کېده چې هغه ته به یې هغه موقف ورکاوه چې د هغه د شتمنۍ پر بنسټ د هغې معلوماتي نښې په واسطه به ښودل کېدی. په دې خبره باندې د هغوی تر منځ کلکه هوکړه شوې وه چې - یو سړی باید څومره پیسې ولري چې هغه ته داسې موقف ورکول شي چې د یوې معلوماتي نښې په واسطه ښودل کېږي، او یو سړی باید څومره پیسې ولري چې د یوې بېل ډول معلوماتي نښې په واسطه وښودل شي. لکه څنګه چې هغوی په خپلو کې سره منلې وه د هر یوه موقف او مقام ټول د پیسو پر بنسټ و.

همدارنګه د هغوی تر منځ دا هوکړه هم شوې وه چې یو څوک چې یو ځانګړی مقدار پیسې ولري هغه به یو ساده سړی ګڼل کېږي، او که یو څوک تر هغه هم کمې ولري، هغه به څاروی یا مرغه، یا داسې نور ګڼل کېږي. نو هغوی په خپل منځ کې «وحشي څاروي» او مرغان هم لرل. د ببلګې په توګه، کله به چې یو چا یو ځانګړی مقدار پیسې لرلې، هغه ته به «انساني زمری» ویل کېدی، او نور وحشي څاروي او مرغان هم همداسې یادېدل. د یو چا د پیسو د نشتوالي په پام کې نیولو سره به هغه وحشي څاروی، مرغه، یا بل څه ګڼل کېدی، ځکه چې د هغوی له پاره تر ټولو مهم شی پیسې وې، او د هرچا شان او شوکت د هغه د شتو پر بنسټ و.

اوس، د دغه وطن خبره په ټوله نړۍ کې خپره شوې وه، او ښنه سړي به په دې خبره سوړ اوسېلی وابست او ویل به یې، «څوک پوهېږي چې هغوی به په دې باندې څومره بې لارې شي؟» په پایله کې، د ښنه سړي ځینې پیروانو

داسې احساس کړه چې باید دغه وطن ته سفر وکړي او هغوی ببړته سمې لارې ته راولي. دوی په هغوی باندې له دې امله چې د پیسو په شوق کې دومره بې لارې شوي وو ډېر زړه سوی کاوه په ځانګړې توګه له هغه وخته چې ښه سړي ویلي وه چې ښایي هغوی تر دې نور هم ډېر بې لارې شي. نو دغه پیروان دغه وطن ته په دې هیله لاړل چې هغوی ببړته سمې لارې ته راولي.

هغه وطن ته په رسېدلو او هلته په ورننوتلو سره، دوی کېناستل چې د هغه له اوسېدونکو، احتمالا د «ځارویو» له جملې څخه له یوه سره (یعنې، یوه د ټیټ موقف سړي سره چې په نسبي توګه لږې پیسې یې لرلې، او په هغه وطن کې ورته ځاروی ویل کېده) خبرې وکړي، خو هغه دوی ته هېڅ پام ونه کړ، ځکه چې هغه په دې عقیده کې ډېر ژور ننوتی و چې پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی. کله چې دوی له یوه بل سړي سره خبرې وکړې بیا هم همدا شی پېښ شو. له

پیروانو څخه یوه له هغه سره اوږدې خبرې وکړې، چې دا وخت هغه سړي چې خبرې ورسره کېدلې ده ته وویل، «زه نور وخت نه لرم چې له تا سره خبرې وکړم.»

«ولې نه؟» ده له هغه څخه پوښتنه وکړه.

هغه وویل، «ځکه چې مونږ ټول اوس دا وطن پرېږدو او یوه بل وطن ته ځو. مونږ چې ګورو، پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی، نو مونږ په خپلو کې سره هوکړه کړې ده چې هغه وطن ته لاړ شو، ځکه چې مونږ کولی شو چې هلته ډېرې پیسې ترلاسه کړو. مونږ به وکولی شو چې سره زر او سپین زر له ځمکې څخه راوباسو. نو مونږ ټول باید اوس هغه وطن ته لاړ شو.»

همدارنګه [د دغه وطن خلکو] په خپلو کې هوکړه کړې وه چې د ستورو او پېرونو ځای وټاکي. یعنې، که یو چا به ځانګړی منلی مقدار پیسې لرلې هغه به یو ستوری ګټل کېدی، ځکه

چې که هغه هومره ډېرې پيسې لري هغه بايد د يوه ستوري زور ولري، ځکه چې ستوري د دې سبب ګرځي چې د سرو زرو تيزه جوړه کړي. دا چې ولې په يوه ځانګړې ځمکه کې سره زر وي په دې سبب وي چې يوه ستوري په هغه ځای کې د سرو زرو ګرد جوړ کړی وي. په دې توګه، سره زر د ستورو په واسطه جوړېږي، او که يو شخص يو ځانګړی مقدار سره زر ولري، ښکاره خبره ده چې هغه د يوه ستوري زور لري، نو هغه خپله يو «ستوری» ګڼل کېږي.

هغو همدارنګه هوکړه کړې وه چې د پېرونو له پاره يو موقف وټاکي. که يو چا به يو ځانګړی منلی مقدار پيسې لرلې، هغه به يو پېرونی ګڼل کېدی. او هغو همدارنګه د پرښتو له پاره هم يو موقف ټاکلی و. دا ټول د پيسو د مقدار په پام کې نيولو سره شوي وو. په پای کې، هغو په خپلو کې سره هوکړه کړې وه چې د يوه خدای موقف يا درجه هم وټاکي. که به يو چا د

زرګونو او لسګونو زرو په اندازه یو ځانګړی منلی مقدار ډېرې پیسې لرلې، هغه به یو خدای ګڼل کېدی. دا چې خدای به خپل ځان ته ډېرې پیسې ورکړې وې، نو هغه به خپله خدای و. هغو پورتني ټول کارونه ترسره کړل.

هغو همدارنګه ومنله چې دا د هغو له پاره نامناسبه ده چې په ولس کې واوسېږي او له نورو انسانانو سره ګډ شي، که نه دوی به د هغو په واسطه ککړ کړل شي. هغو نور انسانان د خپلو ځانونو په نسبت ککړ ګڼل. په دې توګه، هغو پرېکړه وکړه چې د ځانونو له پاره په نړۍ کې تر ټولو لوړ غرونه ولټوي او په کې واوسېږي، چې هلته به دوی د نړۍ له اتموسفیر څخه لوړ و اوسي. نو د لوړو غرونو د لټولو له پاره یې لټوونکي ولېږل، او هغوی ډېر جګ غرونه پیدا کړل.

بیا د دغه وطن ټول خلک لاړل چې هلته په دغو جګو غرونو کې ځای پرځای شي. له دغو

غرونو څخه پر هر غره باندې د دغه وطن د خلکو یو ګروپ ځای پرځای شو. هغو د هر غره چاپېره ټینګ دېوالونه او سنګرونه راوګرځول. د هرغره چاپېره ژورې کندې او داسې نور وو چې دا د هر چا له پاره ښېخې ناشونې وه چې هغوی ته ور ورسېږي. غره ته یوائې یوه پټه لاره ورغلې وه چې هېڅ بهرني به نشول کولی چې هغې ته ور ورسېږي. هغوی د هرغره چاپېره دغه ډول کلک دېوالونه جوړ کړل. هغوی همدارنګه له غره څخه په یو څه واټن داسې پر پیره ولاړ پیره داران لرل چې کتل به یې چې هېڅ بهرنی نژدې ورنشي. او هغوی، چې په دغو غرونوکې اوسېدل خپل ژوند ته د خپل یاد شوي دود له مخې دوام ورکړی و. هغوی ډېر خدایان لرل؛ چې هر یو یې د هغه د شتو له مخې ګڼل کېدی.

خو دا چې پیسې د هغو له پاره ډېرې مهمې وې چې یو غټ مقدار پیسو به یو سړی خدای جوړاوه، [دغه خدایان] ډارېدل چې ونه وژل

شي او ونه لوټل شي. دا هم شونې وه چې د هغو له ډلې څخه دې هر یو د دې له پاره ووژل شي یا ولوټل شي چې د غلا شویو پیسو په برکت یې د خدایۍ درجه بل چاته په لاس ورشي. هو، په عمل کې خلکو له خپلو ځانونو سره ویل، «دا چې دغه شخص خدای دی، نو، هغه به له لوټ او وژنې څخه خوندي وي.»

هغو دا ډول عبادت کاوه او په نوم به یې قربانۍ کولې. هغوی خدایانو ته قربانۍ او دعاګانې کولې. هغو همدارنګه انساني قربانۍ ورته راوړلې. هغو به خپل ځانونه یوه خدای ته قرباني کول څو له هغه سره ګډ شي او بیا د یوه شتمن شخص په څېر ښکاره شي. دین یې د پیسو پر بنسټ جوړ شو. بېلابېل عبادتونه، قربانۍ او عنبر به دغو «خدایانو» ته وړاندې کېدل.

خو وطن بیا هم له وژنې او لوټنې څخه ډک و، ځکه چې هر چا به چې د دغو عبادتونو په ګټه

باندې باور نه درلود هغه به د شتمنۍ د ترلاسه کولو له پاره وژل کېدی او لوټل کېدی، ځکه چې پیسې د هغو له پاره تر ټولو مهم شی و. د پیسو په واسطه، یو شخص کولی شول چې هر ډول خواړه یا کالي ترلاسه کړي. د انسان ژوند (د هغو د کاږه او ګډوډ فکر له مخې) پر پیسو ولاړ و، او په دې توګه پیسې د هغو دین ګرځېدلی و.

هغو به هڅه کوله چې په وطن کي یې هېڅکله هم د پیسو کمی رانشي، ځکه چې پیسې د هغو دین او خدای و. بلې خوا ته – هغو کوښښ کاوه چې خپل د پیسو عواید وطن ته د نورو بهرنیو سرچینو په راوړلو سره لوړ کړي. سوداګر به بهرته تلل چې په نورو وطنونو کې معاملې وکړي چې پیسې وګټي او وطن ته په بېرته راتګ سره یې راوړي.

خیرات ورکول د هغو له پاره په ښکاره توګه سخت منع و، ځکه چې په دې توګه یو څوک د هغو پیسو برکت له لاسه ورکوي چې خدای هغه

ته ورکړي دي. دا چې پیسې لرل ترټولو مهم شی دی، او په دې طریقه یو څوک د بل چا پیسې کموي او زیان وراړوي، له دې امله له خیرات ورکولو څخه ډېر سخت منع و.

همدارنګه هغوی داسې چارواکي وګمارل چې معلومه کړي چې هر سړی په ریښتیا سره هومره پیسې لري چې ادعا لري. هر یو مجبور و چې کله ناکله د خپلو شتو ثبوت وړاندې کړي څو خپل هغه شان وساتي چې د هغه د پیسو پر بنسټ هغه ته ورکول شوی و. ځینې وختونه به یو ځاروی پر انسان واوښت، یا به یو انسان په حیوان بدل شو. هسې چې، که به یو سړي خپلې یوڅه پیسې له لاسه ورکړې، هغه به له انسان څخه ځاروي ته راټیټ شو، ځکه چې هغه به بیا کافي اندازه پیسې نه لرلې. او سرچپه یې هم همداسې کېدل: که یو چا به ډېرې پیسې وګټلې، هغه به له ځاروي څخه انسان ته پورته شو، او دا نورې سطحې هم همداسې وې.

د هغوی د «خدایانو» مجسمې او څېرې جوړې شوي وې. دوی هر یوه دغه مجسمې او څېرې لرلې او هغه به یې په غېږ کې نیولې او ښکلولې، ځکه چې دا یې مذهب او عقیده وه.

اوس، د بنه سړي- چې دعاګانې به یې ښوولې، هغه پیروان چې پر سمه لاره روان وو کور ته راستانه شول او بنه سړي ته یې د هغه وطن د لویې غلطۍ او حماقت په هکله وویل، یعنې دا چې هغوی د پیسو په شوق کې څومره ډوب وو، څنګه هغوی له یوه ځای څخه بل ته ځي، او څنګه هغوی «ستوري» او «پېرونې» جوړوي. بنه سړي داسې وښودله چې هغه ډاربږي چې هغوی به نور هم د بې لاریتوب خوا ته لاړ شي. بیا هغه ته وویل شول چې هغوی د خپلو ځانونو له پاره خدایان نیولي دي، او هغه وویل چې دا هغه څه وو چې هغه یې په هکله له پیل څخه وېرېدی.

اوس بنه سړي پر هغو باندې سخت زړه سوی پیل کړ او پرېکړه یې وکړه چې هغه به خپله

هلته ورځي. ښايي چې دی به وکولی شي چې د هغو پام ورواړوي چې خپلې غلطۍ ووينې.

نو ښه سړی خپله هلته لاړ او هغو ساتونکو ته ور ورسېد چې د غره چاپېر ولاړ وو. ښکاره خبره وه چې ساتونکي د ټيټې سطحې خلک وو، چې اجازه ورکول شوې وه چې د دې نړۍ د اتموسفير په وړاندې څرګند شي، ځکه چې هر چا به چې د هغه د پيسو له کبله څه شان او شوکت درلود هغه ته بېخي اجازه نه وه چې د بهرنۍ نړۍ له خلکو سره ګډ شي يا د دې نړۍ د اتموسفير په وړاندې ښکاره شي، څو ککړ نشي. هغو ته بېخي اجازه نه وه چې د بهرنۍ نړۍ له خلکو سره خبرې وکړي، څو د هغو د تنفس په هوا باندې ککړ نشي. (نو هغه ساتونکي چې له ښار څخه بهر ولاړ وو، په ښکاره توګه د ټيټې کچې خلک وو.) خو ان ساتونکيو هم مجسمې لرلې، او په مکرر ډول به يې په غېږ کې نيولې او ښکلولې به يې، ځکه چې د هغو له پاره هم پيسې د ايمان مرکزي ټکی و.

نو ښنه سړی د ساتونکیو له ډلې څخه یوې ته ورغی او د اصلي مقصد په هکله یې ورسره خبرې پیل کړې، ویې ویل چې د خدای عبادت. د سپېڅلو کتابونو قرائت، لمونځ، نېک عملونه، او داسې نور اصلي مقصد دی، او پیسې حماقت دی نه اصلي مقصد، خو ساتونکي د هغه خبرو ته هېڅ پام ونه کړ، ځکه چې هغه لا ډېر له پخوا څخه په دې عقیده کې ډوب شوی و چې پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی.

ښنه سړی بل ساتونکي ته ورغی او د پورته په څېر یې ورته خبرې وکړې، خو یوه هم هغه ته هیڅ پام ونه کړ. هغه په ټولو ساتونکو باندې وګرځېد، خو هېڅ چا هم هغه ته هیڅ پام ونه کړ.

ښنه سړي پرېکړه وکړه چې ښار ته چې د غره په سر کې پروت و، ورننوځي. کله چې هغه هلته ورسېد، هغوی حیران شول، ځکه لکه مخکې چې یاده شوه دا نا شونې وه چې هلته دې څوک

ورننوځي، نو هغوی له هغه څخه وپوښتل، «دلته ته څه ډول راننوتې؟!»

ده وویل، «دا چې زه لا له وخته دلته یم، څه توپیر کوي چې زه دلته څنګه راغلم، نو تاسو ولې پوښتنه کوئ؟» او ده د هغو له ډلې څخه له یوه سره د اصلي مقصد په هکله خبرې پیل کړې، خو هغه ده ته هېڅ پام ونه کړ. بل هم همداسې وکړل، او ټولو همداسې وکړل، ځکه چې هغوی ټول په خپله غلطۍ کې ډوب وو.

خو د ښار د اوسېدونکو له پاره دا ډېره حیرانوونکې وه چې یو نابلده سړی راغلی و او له دوی سره یې داسې خبرې کولې چې د هغو له عقیدې سره په ټکر کې وې. هغوی داسې احساس پیل کړ چې ښایي دغه سړی هغه ښه سړی (چې دعاګانې به یې ښوولې) وي، ځکه چې هغوی لا له وخته اورېدلي و چې په نړۍ کې داسې یو ښه سړی شته. د ښه سړي اوازه لا له وخته په ټوله نړۍ کې خپره شوې وه. هغه ته «پرهېزګار ښه

سړی» ويل کېده، خو دا ناشونې وه چې هغه وپېژندل شي او ونيول شي ځکه چې هغه همېشه هر سړي ته په بېله بڼه ښکاره کېدی. يوه ته به د سوداګر په بڼه ښکاره شو، بل ته د سوالګر، او بيا به له هغه ځای څخه ورک شو.

اوس، دغه وخت، يو پياوړی جنګيالی له ډېرو نورو جنګياليو سره چې د هغه پر چاپېر ورټول شوي وو ګرځېدی او وطنونه يې فتحه کول. ټول هغه څه چې هغه غوښتل هغه [د هغوی] تسليمي وه. کله چې د وطن خلکو ځانونه هغه ته تسليمول، هغه به هغوی پرېښودل. که نه، له منځه به يې وړل. په دې توګه هغه تللی او فتحې يې کولې، حتی پيسې يې هم نه غوښتې. يوازې [د هغوی] تسليمي يې غوښته، چې هغوی بايد د ده تابع وګرځي. هغه به په داسې حال کې چې هغه به سل ميله ليرې و، لومړی خپل جنګيالي يوه وطن ته ورولېږل [چې وغواړي چې هغوی] هغه ته تسليم شي. په دې توګه هغه وطنونه فتحه کړل.

د شتمنیو د دغه وطن سوداګر، چې نورو وطنونو ته د سوداګرۍ له پاره تللي وو، خپل وطن ته راستانه شول او خلکو ته یې د دغه جنګیالي په هکله وویل. پر هغو یوه وېره راغله. که څه هم چې هغوی غوښتل چې هغه ته تسلیم شي، دا خبره چې هغوی اورېدلې وه چې هغه له پیسو سره علاقه نه لري او د پیسو هېڅ پروا نه کوي، خو دا چې د هغو د عقیدې سره په ټکر کې و، نو په دې توګه د هغوی له پاره ناشونې وه چې هغه ته دې تسلیم شي. د هغوی له پاره دا داسې وه لکه خپل دین چې پرېږدي، ځکه چې هغه د دوی په عقیده – پر پیسو باندې هېڅ باور نه درلود. په پایله کې، د هغه له کبله په دوی کې ډېره وېره خپره شوه.

هغوی خپلو خدایانو ته عبادت او قربانۍ شروع کړې. هغو به یو څاروی راونیو (یعنې، داسې څوک چې لږې پیسې به یې لرلې او هغوی به څاروی باله) او هغه به یې د قربانۍ په دود خپلو

خدایانو ته وروړاندې کړ، او داسې نورعبادتونه.

په دې وخت کې دغه جنګیالی دوی ته ډېر را نږدې سوی و، او خپل جنګیالي یې مخکې ورته راولېږل چې له هغوی څخه پوښتنه وکړي چې کومه لاره غوره کوي، ځکه چې دا د هغه طریقه وه. هغوی وېري واخیستل او نه پوهېدل چې څه وکړي. د هغوی خپلو ځینې سوداګرو هغوی ته توصیه وکړه چې یوه ځانګړي وطن ته تللي وو چې ټول اوسېدونکي یې خدایان وو، او دا یې وویل چې هغوی له پرښتو سره ګرځي. په نورو ټکو، په هغه وطن کې هر څوک، له تر ټولو کوچني څخه نیولې تر ټولو لوی پورې، هر یو دومره شتمن دی چې ان په هغوی کې تر ټولو کوچنی د هغوی د غلطو معیارونو له مخې خدای ګڼل کېږي (یعنې، په هغه بل وطن کې تر ټولو کوچنی دومره ډېر شتمن دی چې هغه دومره ډېرې پیسې لري چې په هغه وطن کې خدای ځنې شوی). او هغوی «له پرښتو سره

سفر کوي» ځکه چې د هغوی اسونه په داسې ډېرو سرو او ورته نورو ځیزونو پوښلي دي چې د یوه اس پوښ دومره قیمت لري چې له یوه سړي څخه د هغوی د معیارونو له مخې خدای جوړوي. په دې توګه، چلوونکي «له پرښتو سره سفر کوي» – هغوی درې جوړې «پرښتې» له یوې بګۍ سره تړي او سفر ورسره کوي. له دې امله، هغوی باید دغه وطن ته [یو پلاوی] ولېږي، دا یقیني خبره ده چې هغوی به وکولی شي چې له هغوی سره مرسته وکړي، ځکه چې د هغه وطن ټول اوسېدونکي خدایان دي. (دا ټوله د هغوی د سوداګرو توصیه وه.) دغه نظریه د خلکو ډېره زیاته خوښه شوه، ځکه چې هغوی باور درلود چې دوی به خامخا د هغوی په مرسته وژغورل شي، ځکه چې هغوی ټول خدایان دي.

اوس نو ښه سړي– پرېکړه وکړه چې باید بیا دغه وطن ته لاړ شي، کېدای شي چې هغه دا ځل وکولی شي په دې کې کامیاب شي چې هغوی په

خپله غلطۍ باندې اعتراف کولو ته حاضر کړي. نو هغه لاړ او ساتونکو ته ور ورسېد او د هغوی له ډلې څخه يې له يوه سره په خپله طريقه خبرې شروع کړې. ساتونکي هغه ته د دغه جنګيالي په هکله وويل چې هغوی له هغه څخه وېرېږي. ښنه سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «او ته څه غواړې چې په دې هکله يې وکړې؟»

ساتونکي هغه ته د پورتنۍ مشورې په هکله وويل – چې هغوی غواړي چې هغه وطن ته چې په هغه کې ټول خدايان دي [يو پلاوی] ورولېږي. ښنه سړي په هغه پورې په زوره وخندل او ويې ويل، «دا خو ډېر احمقانه کار دی! د هغه وطن خلک همدا زمونږ په څېر انسانان دي. تاسو ټول، ستاسو د خدايانو په شمول، يوازې انسانان ياست، نه خدايان. په نړۍ کې يوازې يو خدای دی، چې هغه خالق دی، او يوازې له هغه سره ښايي چې عبادت يې وشي، او يوازې له هغه سره ښايي چې دعا او لمونځ

ورته وشي. دا اصلي مقصد دی.» دا هغه خبرې وې چې ښنه سړي ساتونکي ته وکړې.

خو ساتونکي د هغه خبرې ونه منلې، ځکه چې د هغه ګمراه کوونکې عقيده له ډېرې مودې راهيسې د هغه په ذهن ځای نيولی و. خو ښنه سړي له هغه سره خبرو ته دوام ورکړ، تر هغو چې په پای کې ساتونکي وويل، «هر ډول چې وي، زه څه کولی شم؟ زه يوازې يو سړی يم (او د وطن ټول او سېدونکي تر ما ډېر زيات دي.)»

ښنه سړي په دغه خوب کې يو څه ډاډ وموند، ځکه چې هغه پوه شو چې د هغه خبرو د ساتونکي غوږ و ته ننوتل پيل کړي دي. هغه څه چې هغه د هغوی په لومړی ليدنه او خبرو کې ساتونکي ته ويلي وو او هغه څه چې اوس يې ويلي وو سره يو ځای د هغه په زړه باندې اغېزه وکړه. هغو خبرو لکه چې د هغه له خوب نه احساسېده هغه ته يو څه شک راپورته کړ او په ورو، ورو سره يې د هغه ذهن بدل کړ.

په دې توګه، ښنه سړی دویم ساتونکي ته ورغی او په پورته ډول یې خبرې ورسره وکړې. خو هغه هم د ده خبرې ونه منلې، خو په پای کې هغه هم د لومړني په څېر ځواب ورکړ، «زه یواځې یو سړی یم او دا نور ډېر خلک دي او داسې نور.» په پای کې، ټولو ساتونکو همدغه ځواب ورکړ.

بیا ښنه سړی ښار ته ننوت او له هغوی سره یې په خپله طریقه خبرې پیل کړې. هغوی ته یې وویل چې: ټول پر غلطه روان یاست؛ دا لاره د ژوند مقصد نه دی؛ اصلي مقصد د سپېڅلو کتابونو لوستل، لمونځ او داسې نور دي.

هغوی ده ته د جنګیالي په هکله وویل، او دا چې هغوی غواړي چې دغه وطن ته چې په هغه کې ټول خدایان دي [یو پلاوی] ورولېږي. هغه په هغوی پورې وخندل او هغوی ته یې وویل دا څومره احمقانه خبره ده، او دا چې هغوی ټول یوازې انسانان دي، او داسې نور. ده ورته

وویل چې هغوی به ستاسې سره هیڅ مرسته ونشي کولی «ځکه چې تاسو یواځې انسانان یاست او هغوی هم یواځې انسانان دي، نه خدایان. خدای یواځې یو خدای دی، او بس.» او د جنګیالي په هکله هغه هغوی ته (د یوې ابلاغیې پوښتنې په توګه) وویل، «دا خو به هغه جنګیالی نه وي؟» (هغه، زه چې یې پېژنم!).

خو هغوی پوه نه شول چې له دې خبرې څخه یې مقصد څه و. نو هغه له یوه څخه بل ته خبره اوړ ده کړه، چې په دې ډول یې خبرې کولې، هر یوه ته یې د جنګیالي په هکله ویل، «آیا دا هغه جنګیالی نه دی؟» خو هیڅوک هم نه پوهېدل چې د هغه مقصد څه و.

په دې وخت کې، په ښار کې یو غټ شور پیل شو، چې یو څوک دغه ډول خبرې کوي، د هغوی په عقایدو پورې ملنډې وهي، وایي چې یواځې یو خدای شته او داسې نور، او د جنګیالي په هکله په پورته ډول خبرې کوي. هغوی پوه

شول چې دا به همدغه ښه سړی وي چې دعاګانې به یې ښوولې، ځکه چې هغه لا مخکې تر مخکې هغوی پېژندی؛ نو حکمونه وشول چې هغه دې ونیول شي. او که څه هم چې هغه تل هغوی ته په ښېلو، ښېلو ښهو (لکه یو ځل د سوداګر، بیا د سوالګر، لکه چې پورته یاده شوه) ښکاره کېدی، هغوی په دې هم پوهېدل چې ښه سړی تل خپله بڼه بدلوي، نو حکمونه وشول چې د هغه ښار دي وشي او و دي نیول شي.

د هغه لټون پیل شو، چې په پای کې هغوی هغه ونیو او د وزیرانو مخ ته یې ودراوه. هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې، خو هغه هغوی ته عین شیان، لکه چې مخکې یاد شول، وویل – دا چې هغوی په ډېره لویه غلطۍ او حماقت کې دي، او دا چې دا په هېڅ صورت مقصد نه دی (یعنې، پیسې په هېڅ صورت مقصد نه دی)، بلکه یواځې یو دی، چې هغه خالق دی، او داسې نور. او دا چې د هغه وطن خلک چې هغوی وایي چې خدایان دي هغوی به له دوی سره هېڅ

مرسته ونشي کړای، ځکه چې هغوی هم یواځې انسانان دي. خو هغوی هغه لېونی وګاڼه، ځکه چې د هغه وطن ټول اوسېدونکي د پیسو په غلطۍ کې داسې ډوب شوي وو چې هرچا به چې د هغوی د غلطو نظریاتو پر ضد خبرې کولې هغه به لېونی ګڼل کېدی.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «خو دا د جنګیالي په هکله بې چې ته وایې 'آیا دا هغه جنګیالی نه دی؟!' له دې څخه دې مقصد څه دی؟»0:41

هغه ځواب ورکړ، «یو وخت زه له یوه ځانګړي پاچا سره وم، او د هغه د جنګیالیو له ډلې څخه یو ورک شو. نو که دا هغه جنګیالی وي، نو زه یې پېژنم. سربېره پر دې، ستاسو دا باور چې په هغه وطن کې ټول خدایان دي دا هسې حماقت دی ځکه چې هغوی نشي کولی چې له تاسو سره مرسته وکړي. او زما په نظر، که تاسو پر هغوی زړه وتړئ، دا به ستاسو زوال وي.»

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څنګه پوهېږې؟»

هغه وويل، «څکه چې دغه پاچا (له چا سره چې هغه وخت تېر کړی و)، يو جوړ شوی لاس درلود – يعنې هغه يو د لاس انځور درلود چې پنځه ګوتې او د لاس ټولې کرښې يې لرلې. دغه لاس داسې و لکه د ټولو نړيو او د اسمان او ځمکې له پيدايښت څخه تر زوال پورې زمانې د ټولو موجودو شيانو او ان هغه څه چې له هغه وروسته به راځي نقشه هر څه پر دغه لاس رسم شوي وو. د دغه لاس په کرښو کې د هرې نړۍ بڼه د هغې له ټولو جزياتو سره داسې رسم شوې وه لکه پر يوه نقشه چې رسم شوې وي.

«سربېره پر دې، دغو کرښو د تورو تصويرونه جوړول، ببخي داسې لکه پر يوه نقشه، چې په هغې کې د هر ځای تر څنګ توري ليکل شوي وي څو معلومه شي چې هغه کوم ځای دی – يعنې دا چې دلته دا او دا ښار پروت دی،

او دلته دا او هغه سیند دی او داسې نور. په همدې ډول، د لاس کرښو چې د هر ځای تر څنګ د تورو تصویرونه جوړول په لاس باندې داسې انځور شوې وې چې ښودل یې چې هغه د څه استازیتوب کوي.

«د ټولو وطنونو، ښارونو، سیندونو، پلونو، غرونو او داسې نورو جزیات او نور ټول انفرادي شیان د دغه لاس پر کرښو باندې رسم شوي وو، او د هر شي تر څنګ داسې توري وو چې ښودل یې چې دا دغه شی دی او دا هغه شی دی. همدارنګه، ټول خلک چې په یوه وطن کې ګرځي، د هغوی د ټولو تجربو په شمول، دا ټول هلته رسم شوي وو. له یوه وطن څخه بل وطن ته، له یوه ځای څخه بل ځای ته تللي ټول سرکونه هم ټول هلته رسم شوي وو. د همدې په مرسته زه پوه شوم چې دغه ښار ته څنګه راشم، او دا داسې کار دی چې بل هیڅوک به یې ونشي کولی. او که تاسو غواړئ چې ما کوم ښار ته

ولیږئ، زه د دغه لاس د لارې په مرسته، پوهېږم چې هلته د تګ لاره څنګه پیدا کړم.

«له یوې نړۍ څخه بلې ته د تګ لاره هم هلته رسم شوې وه. هلته داسې لارې هم شته چې په هغو سره یو څوک کولی شي چې له ځمکې څخه اسمان ته پورته شي (دا دلیل چې اسمان ته ختل څنګه ناشوني دي دا دی چې مونږ ته لاره نه ده معلومه، خو پر دغه لاس، اسمان ته د ختلو لاره رسم شوې وه)، او پر دغه لاس د یوې او بلې نړۍ تر منځ د تګ ټولې لارې هم رسم شوې دي. د بېلګې په توګه، الیاس (ع) په یوه لاره، چې پر دغه لاس رسم شوې وه، اسمان ته وخوت، په داسې حال کې چې موسی (ع) پر یوه بله لاره پورته شو، چې هغه هم پر دغه لاس رسم شوې وه، او ادریس (ع) پر یوه بېله لاره اسمان ته وخوت، او دا هم پر دغه لاس لیکل شوې وه. او په ورته ډول، د یوې او بلې نړۍ تر منځ ټولې لارې د دغه لاس پر کرښو رسم شوې وې.

«همدارنګه پر دغه لاس هر شی داسې موجود و لکه د هغه د پیدایښت پر وخت چې و، لکه اوس چې دی، او لکه په راتلونکي کې به چې وي. د ببلګې په توګه، صدوم داسې رسم شوی و لکه هغه چې د هغه د استوګنې پر وخت، له ویجاړتیا څخه مخکې و. د صدوم ویجاړتیا – دا چې هغه ویجاړ شو – هم پر دغه لاس رسم شوې و، او له ویجاړتیا څخه وروسته هم د صدوم یو انځور هلته و، څکه چې پر دغه لاس د پخوا، اوس او راتلونکي انځورونه وو.

«نو ما پر دغه لاس ولیدل چې دغه وطن چې تاسو یې په هکله وایاست چې هغوی ټول خدایان دي، له ټولو هغو خلکو سره چې هغوی ته د مرستې له پاره لاس ورغځوي – هغوی به ټول له منځه لاړ او پوپناه شي.» (دا ټول هغه څه وو چې ښنه سړي ورته وویل.)

هغوی د هغه څه په هکله چې ورته وویل شول ډېر ډېر حیران شول، څکه چې هغوی داسې

احساس کړه چې هغه په ښکاره توګه ريښتيا ويل، ځکه چې کېدای شي چې هرڅه پر يوه نقشه رسم شي، هغوی پوه شول چې هغه ريښتيا ويل، ځکه چې د لاس دوې کرښې کولی شي چې داسې سره يو ځای شي چې يو توری جوړ کړي (په دې توګه، هغوی پوه شول چې هغه نشوای کولی چې ټوله کيسه له ځانه جوړه کړي نو هغوی پې خبرو ته ډېر حيران شول.)

نو هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «او دغه پاچا چېرې دی؟ ښايي چې هغه مونږ ته لاره راوښيي چې پيسې ترلاسه کړو».

هغه ورته وويل، «تاسو اوس هم پيسې غواړئ؟ له ما سره د پيسو په هکله هېڅ خبرې مه کوئ!»

هغوی بيا پوښتنه وکړه، «خو بيا هم دغه پاچا چېرې دی؟»

«زه خپله هم نه پوهېږم، خو زه کولی شم چې تاسو ته يې کيسه وکړم:

«يو وخت په يو ځای کې يو پاچا او يوه ملکه وه چې يوازېنۍ يوه لور يې لرله. کله چې د هغوی عمر پر تېرېدلو شو، هغوی د هوښيارو خلکو يوه جرګه ور وبلله چې هغوی ته مشوره ورکړي چې څنګه کولی شي چې خپله لور يوه مناسب سړي ته ور واده کړي. په هغې جرګې کې زه هم حاضر وم، ځکه چې د پاچا زه ډېر خوښېدم. زما مشوره دا وه چې هغه دې دا يوه جنګيالي ته ور واده کړي، ځکه چې دغه جنګيالي زمونږ له پاره ښه کارونه کړي وو، او ډېر وطنونه يې فتح کړي وو، نو دا مناسبه وه چې شهزادګۍ دې هغه ته د مېرمنې په توګه ورکول شي. زما مشوره ښه ومنل شوه، او هر چا ورسره موافقه وکړه. هلته د شهزادګۍ له پاره د زوم د پيدا کولو له امله لويه خوښي جوړه شوه.

«او په دې توګه، هغوی خپله لور هغه جنګيالي ته ور واده کړه، او په پای کې هغې زېږون وکړ. ماشوم ډېر زيات ښکلی و — د هغه ښکلا له انساني چوکاټ څخه بېخي وتلې وه. د هغه

وپښتان د سرو زرو وو، خو په هغو کې ټول لیدل کېدونکو رنګونو شتون درلود. د هغه مخ د لمر په څېر ځلېدی، اوسترګې يې پړکېدې.

او دغه ماشوم ښه پوره هوښيار زيرېدلی و. څنګه چې هغه پيدا شو، هغوی وليدل چې پخه پوهه لري، داسې چې کله به چې خلکو خبرې کولې، هغه به د خندا پر وخت خندل، او داسې نور. په لنډه به يې وو ايو، هغوی وليدل چې هغه ښه پوره هوښيار و، خو بيا هم هغه دا وړتيا نه لرله چې داسې صحيح حرکتونه وکړي لکه يو لوی سړی يې چې له خبرو سره کوي، يا داسې نور.

«پاچا يو خطيب، يعنې، يو ويناوال درلود، چې په بلاغت او فصاحت کې ماهر و. هغه کولی شول چې د پاچا په ستاينه کې ښايسته لنډې بوللې او شعرونه کمپوز کړي. دغه خطيب د خدای ورکړې وړتيا له کبله يو د ښې وړتيا لرونکی خطيب و، خو پاچا هغه ته يوه لاره ور

وښوده چې د فصاحت فن پرې پياوړی کړي چې د هغې لارې په تعقيبولو سره هغه په ريښتيا سره يو ښه ويناوال وګرځېد.

«پاچا همدارنګه يوهوښيار[سړی] درلود. هوښيار د خپلو خدای ورکړو هوښيارتياوو له کبله هوښيار و، خو پاچا هغه ته يوه لاره ور وښوده چې هغه څنګه کولی شي چې نور حکمت هم ترلاسه او پياوړی شي، او په دې توګه هغه په ريښتيا سره يوحيرانوونکی هوښيار وګرځېد. په همدې ډول، جنګيالی هم د خدای ورکړې قوت له مخې جنګيالی و، خو پاچا هغه ته داسې لاره ور وښوده چې پياوړی او لا ډېر زورور شي، او په دې توګه هغه په ريښتيا سره يوعجيب او وېروونکی جنګيالی وګرځېدی.

«هلته يوه داسې توره ده چې په هوا کې راځوړنده ده، او دغه توره درې قوته لري: کله چې توره پورته شي، ټول مخالف پوځې جنرالان د خپل ژوند د ژغورلو له پاره تښتي،

چې حتما د دښمن د ماتې سبب ګرځي، ځکه کله چې جنرال تښتي او د جنګ د لارښوونې له پاره څوک نه وي، داسې هېڅ لاره نشته چې پوځ دې جګړه وګټي.

«خو بيا هم، پاتې خلک ښايي جګړه بيا منظمه کړي. د دې له پاره، توره دوې څنډې (خوله) لري، چې هره څنډه يې ځانګړې قوت لري. يوه څنډه يې ټول پوځ چپه کوي، او بله يې له پښو غورځوي، چې بدنونه يې ړنګر او ناتوانه کېږي. په ساده توګه له هغه ځايه چې دغه توره پکې ده د هغې په ښورولو سره دښمنان په پورته ډول هرې خوا ته په ترتيب سره له پښو لوېږي.

«پاچا جنګيالي ته وروښودله چې دغه توره څنګه ترلاسه کړي، او دا هغه څه وه چې هغه ترې داسې يو ستر ځواک ترلاسه کړ. ما هم هغه څه چې د خپلو مهارتونو له پاره مې ورته اړتيا لرله د پاچا د ښوونو په مرسته ترلاسه کړل.

«پاچا همدارنګه، يو وفادارملګرى درلود. هغه او پاچا داسې نژدې ملګرتيا سره لرله، داسې يوه حيرانوونکې او عجيبه دوه طرفه اړيکه، چې د هغوى له پاره په بشپړه توګه ناشونې وه چې يو بل دې د اوږدې مودې له پاره ونه ګوري. او که څه هم چې څو ځلې هغوى يو له بل څخه د څه وخت له پاره بېل شول، خو هغوى هر يوه له ځان سره د دواړو ګډ انځور درلود، چې دوى به يو له بل څخه د لیرې والي پر وخت هغو انځورونو ته له کتنې څخه خوند اخيست. دغه انځورونه د پاچا او د هغه د وفادار ملګري انځورونه وو چې يو د بل پر وړاندې يې د هغوى سخته مينه ښودله، او يو بل يې په ډېره مينه په غېږ کې نيول او ښکلول. دغو انځورونو پر هغه چا چې دوى ته يې کتل داسې اغېزه درلودله چې په ډېره سخته مينه باندې به يې هم غلبه کوله. اوس، دغه وفادار ملګري هم له هغه ځاى څخه مينه ترلاسه کړه چې پاچا ورته وښوده چې هغه کولى شي ترې ترلاسه يې کړي.

«یو وخت راغی چې پورتني هر څه لاړل، هر یو هلته چې هغه ترې ځواک ترلاسه کړی و – ویناوال، جنګیالی، او د پاچا نور ټول خلک. د هغوی هر یو د هغه سرچینې ته لاړ چې خپل قدرت بیا تازه کړي.

«خو بېخی همدغه وخت، په نړۍ کې یو ډېر زورور طوفان راغلی. دغه طوفان په نړۍ کې هر څه ګډوډ کړل، سیند یې پر وچه واړاوه، وچه پرسیند، دښته یې په ودانه واړوله او ودانه پردښته. هغه ټوله نړۍ پر بل مخ واړوله. طوفان د پاچا ماڼۍ ته ورننووت، او که څه هم چې هغه خرابه نشوه، خو طوفان پکې تېر شو او د شهزاده بچی یې له ځان سره واخیست. د ګډوډۍ په منځ کې، څنګه چې هغه طوفاني باد هغه ګران ماشوم له ځان سره واخیست، شهزاده ګۍ هم د ملکې او پاچا سره په هغه پسې منډه کړه. هغوی ټول سره تیت شول، او هیڅوک نه پوهېږي چې اوس به چېري وي.

هغه وخت مونږ یو هم هلته نه وو، ځکه چې مونږ هلته پورته د هغه ځای ته تللي وو چې د هغه قوت بیا نوی کړو. کله چې مونږ راستانه شوو، مونږ هغوی یو هم ونه لیدل. لاس هم هغه وخت ورک شو، او تر هغه وروسته، مونږ ټول سره تیت شوو. له هغه وخت راهیسې، مونږ یو هم نشو کولی چې د هغه ځای ته لاړ شو او د هغه قوت بیا نوی کړو، ځکه وروسته له هغه چې ټوله نړۍ پر بل مخ واوښته او ټول ځایونه سره ګډوډ شول – سیند پر وچه، او داسې نور – دا ببخي ناشونې ده چې څوک دې پر اصلي لارو باندې لاړ شي، ځکه چې مونږ ببلو لارو ته چې د ځایونو له نویو موقعیتونو سره مناسبې وې اړتیا لرله. په دې توګه، مونږ ونشوای کولی چې هر یو خپلو ځایونو ته ستانه شو، او خپل قوتونه بیا نوي کړو. خو پر مونږ هر یو پاتې اغېزې هم ډېرې لویې دي، نو که دغه څواکمن جنګیالی د پاچا جنګیالی وي، بیا هغه خامخا یو

ډېر غښتلی جنګیالی دی.» (دا ټول هغه څه وو چې ښه سړي خلکو ته وویل.)

خلک هغه څه ته چې ښه سړي وویل ډېر حیران شول. هغوی هغه له ځان سره وساتی، او (که هغه جنګیالی چې د هغوی پر لوري راروان و په حقیقت کې هغه جنګیالی وي چې ښه سړي پېژانده) هغوی به ده ته اجازه ورنه کړي چې هغوی پر ېبړدي او دی لاړ شي.

اوس، جنګیالی په پرله پسې توګه رانژدې کېدی، او بیا، بیا به یې تر ځان مخکې خپل پیغامونه رالېږل. په پای کې، هغه ښار ته راورسېد او له ښار څخه دباندې یې واړول. هغه بیا هغوی ته استازي ور ولېږل. هغوی وېرې واخیستل، او له ښه سړي څخه یې وغوښتل چې مشوره ورکړي. ښه سړي ورته وویل چې د دې له پاره چې هغه پوه شي چې آیا هغه ریښتیا هم هغه جنګیالی دی (د پاچا جنګیالی دی)، هغه باید

د دغه جنګیالي په کړنو او چلندونو باندې پوه شي.

نو ښه سړی خپله جنګیالي ته ور ووت. هغه د جنګیالي کمپ ته ورسېد او د جنګیالي د جنګیالیو له ډلې څخه یې له یوه سره خبرې پیل کړې (یعنې، د هغه له ساتونکو څخه له یوه سره، څو د جنګیالي په هکله پوښتنې ځنې وکړي). ښه سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د دغه جنګیالي له پاره څه کوې، او ته له هغه سره څنګه یو ځای شوی یې؟»

هغه ښه سړي ته – ځواب ورکړ، «پېښنه داسې وشوه چې، لکه چې زمونږ په تاریخونو کې لیکل شوي دي، په نړۍ کې یو ډېر لوی طوفان راغلی وو چې ټوله نړۍ یې په بله واړوله، سیند یې په وچه واړاوه او وچه په سیند، دښته په ودانه او ودانه په دښته او داسې نور، یعنې ټوله نړۍ یې په بل مخ واړوله. له دغه طوفان او اوښتون څخه وروسته چې ټوله نړۍ یې په

بل مخ واړوله، د نړۍ خلکو پرېکړه وکړه چې د ځانونو له پاره یو پاچا غوره کړي. هغوی خبرې اترې وکړې چې څوک د پاچا په توګه غوره کړي. د هغوی پایله دا شوه چې دا چې تر ټولو مهم شی د ژوند اصلي مقصد دی، نو هرڅوک چې د اصلي مقصد له پاره تر ټولو ډېره قرباني ورکوي هغه باید پاچا شي. خو وروسته بیا هغوی بحث پیل کړ چې اصلي مقصد څه دی، او هغوی د دې موضوع پر سر پر ډلو ووېشل شول.

«یوه ګروپ وویل چې اصلي مقصد درنښت دی. هغوی وویل، ’مونږ ګورو چې درنښت د خلکو له پاره تر ټولو مهم شی دی. کله چې یو چا ته درناوی ونه شي – یعنې، کله چې یو څوک هغه ته سپک څه وایي – هغه داسې ښیي لکه وژل شوی چې وي. له دې امله درنښت د خلکو په ژوند کې تر ټولو مهم شی دی. خلک پام کوي چې ان مړو ته درنښت ورکړي – چې یو څوک په درنښت سره ښخوي، او داسې نور. (او د

ښخولو پر وخت، مونږ د مړي په هکله وايو چې هر څه چې د هغه له پاره کيږي هغه د هغه د درناوي له امله کيږي.) دا له دې حقيقت سره، سره دي چې تر مړينې وروسته، مړ شوی شخص پيسو ته هيڅ اړتيا نه لري او نه هم کومه هيله لري چې پرې ترسره يې کړي، خو بيا هم خلک دې ته پام کوي چې د مړي درناوی وکړي. په دې توګه، درنښت اصلي مقصد دی.
،

«او دغه ګروپ هڅه وکړه چې خپل ټکی په داسې نورو استدلالونو (په ګډو وډو او احمقانه استدلالونو باندې) باندې ثابت کړي. نورو ګروپونو هم چې لاندې پرې بحث شوی دی همداسې وکړل. هغوی ټولو ډېر استدلالونه وکړل چې ثابته کړي چې خپل ګډوډ او احمقانه نظر پرځای ثابت کړي. د هغوی له ډلې څخه ځينې لاندې وړاندې شوي دي، خو [مؤلف] نه غوښتل چې د دغو نظرياتوله پاره ټول ګډوډ استدلالونه وړاندې کړي، ځکه چې ځينې

استدلالونه په ګډوډۍ کې دومره [مخکې دي] چې کېدای شي یو څوک د دغو غلطو نظریاتو تر اغېزې لاندې راشي.)

«نو دغه ګروپ پرېکړه وکړه چې اصلي مقصد درښت دی، نو هغوی باید یو داسې دروند شخص ولټوي چې خپله هم د درناوي پلوی وي – یعنې، دا چې هغه درناوی لټوي او درناوی په پام کې نیسي (دغه ډول شخص 'د درناوي ښتن' دی ځکه چې هغه درښت لري). دا چې هغه یو با دروند شخص دی، دا چې د هغه درناوی کېږي او د درښت پلوي کوي، په دې توګه انساني طبعیت ته، چې د درښت غوښتنه کوي، وده ورکوي، له دې امله، دغه شخص خپل ځان اصلي مقصد ته وقف کړی دی او هغه یې ترلاسه کړی دی، ځکه چې اصلي مقصد درښت دی (دا ټول د هغوی احمقانه او ګډوډ نظر و). له همدې امله، داسې یو سړی ورتیا لري چې پاچا شي. نو هغوی لاړل چې داسې یو شخص ولټوي.

«په پای کې هغوی پر داسې خلکو پېښ شول چې له یوه زاړه سوالګر سره روان وو. شا او خوا پنځه سوه کسان په هغه پسې وو. هغوی ټول جټان وو، او دغه سړی هم جټ و. دغه سوالګر ړوند، پر ملا کړوپ او ګونګی و، خو دغه ټول خلک په هغه پسې وو، ځکه چې هغوی ټول د هغه د کورنۍ غړي – د هغه خویندې، د هغه ورونه او د هغه اولادونه وو چې په ګډه یې هغه ټبر جوړ کړی و چې په هغه پسې روان و او هغه یې روان کړی و. هغه د خپل درنښت په برخه کې ډېر ځیر و – هغه یو ډېر بدخویه سړی و، چې تل به هغوی ته په وړه خبره ډېر زیات په غوسه کېدی. هغه به همېشه حکم کاوه چې نور خلک یې باید یوسي، او بیا به هغوی ته په غوسه کېدی.

«نو، دغه زوړ سوالګر یو ډېر درووند شخص دی، ځکه چې هغه ډېر درناوی لري. هغه همدارنګه د درنښت پلوی هم دی، ځکه چې هغه پر خپل درنښت باندې ډېر زیات پام کوي. په

دې توګه، دغه ګروپ د دغه سوالګر په موندلو خپل یو لوی ارمان ته ورسېدل، او هغوی له هغه څخه خپل پاچا جوړ کړ. دا چې جغرافیه اغېزه لري – یو وطن یوه درنښت ته وده ورکوي او پالنه یې کوي، په داسې حال کې چې یو بل وطن یوې بلې ځانګړتیا ته وده ورکوي – په دې توګه دغه ګروپ (چې په خپلو منځونو کې یې پرېکړه کړې ده چې درناوی اصلي مقصد دی) داسې یو وطن ولټاوه چې وقار ته وده ورکوي. هغوی داسې یو وطن پیدا کړ او پکې مېشت شول.

«یوه بل ګروپ استدلال وکړ چې درنښت اصلي مقصد نه دی، او هغوی دې پایلې ته ورسېدل چې وژنه اصلي مقصد دی. دا ځکه چې مونږ ګورو چې ټول ژوندي شیان مړاوي کېږي او مړه کېږي. هر شی چې پر ځمکه باندې ژوند کوي – ګیا ګانې، بوټي، انسانان او هر شی – دا هر شی په پای کې مړاوی کېږي او له منځه ځي. په دې توګه، د هر شي اصلي مقصد مړاویتوب

او مرګ دی. له دې امله، هغه څوک چې وژل کوي او د خلکو د مړینې سبب ګرځي، په دې توګه نړی د هغې [نړۍ] د مقصد خوا ته نژدې کوي. نو هغوی پرېکړه وکړه چې اصلي مقصد وژنه ده.

«هغوی د داسې چا په لټون ووتل چې وژونکی وي – په ځانګړې توګه د یوه غوسه سوي او غچ اخیستونکي سړي، ځکه چې (د هغوی د ناوړه تعبیر شویو نظریاتو له مخې) داسې یو سړی مقصد ته نژدې وي. داسې یو سړی وړتیا لري چې پاچا شي. هغوی لټون کاوه چې یوه چیغه یې واورېده. هغوی پوښتنه وکړه، 'دغه چیغه څه ده؟'

«هغوی ته وویل شول چې دغه چیغه د دې له امله وه چې یو چا خپل مور او پلار ووژل. هغوی ټولو وویل، 'آیا تر ده لا هم چې خپل پلار او مور وژني ډېر زړور او غوسه ناک

وژونکی شته؟ دغه سړي اصلي مقصد ترلاسه کړی دی!،

«نو دا چې هغه د هغوی په زړه پورې سړی و، نو هغه یې خپل پاچا کړ، اوهغوی هم د داسې ځمکې په لټه کې شول چې وژونکی زېږوي. هغوی یوه ډېره غونډۍ لرونکې سیمه پیدا کړه چې وژونکي پکې اوسېدل، او هغوی هلته لاړل او له خپل پاچا سره مېشت شول.

« بل ګروپ بیا داسې استدلال وکړ چې یوڅوک چې ډېر پرېمانه خواړه لري، خو نورمال انساني خواړه نه خوري بلکه یوازې چاڼ شوي خواړه (لکه شیدې، چې مغز یې زیږ نشي) خوري هغه باید پاچا شي. خو هغوی ونشول کولی چې داسې یو څوک پیدا کړي چې نورمال انساني خواړه نه خوري، نو د لنډ مهال له پاره یې یو شتمن سړی چې ډېر خواړه یې لرل تر هغه وخته پورې وټاکی څو چې هغوی له خپل په زړه پوري سړي سره سم داسې یو

څوک پیدا کړي چې هغه نورمال انساني خواړه نه خوري. په ورته وخت کې هغوی دغه شتمن شخص تر هغه پورې پاچا کړ چې هغوی داسې یو شخص پیدا کړي، چې هغه وخت به بیا شتمن شخص تاج پرېږدي او هغوی به بیا هغه بل شخص پاچا کوي. هغوی هم داسې یوه ځمکه و ټاکله چې داسې پالنه کوي، او هغوی لاړل چې هلته مېشت شي.

«یوه بل ګروپ استدلال وکړ چې یوه ښکلې ښځه باید پاچا شي، ځکه چې اصلي مقصد دا دی چې انسان باید په ځمکه کې خپور شي، له دې امله چې دا اصلي دلیل دی چې له پاره یې نری پیدا شوې ده. او دا چې یوه ښکلې ښځه په ځمکه باندې د انسان د خپرېدلو له پاره جنسي غوښتنه ډېروي، په دې توګه هغه اصلي مقصد رامنځته کوي، له دې امله یوه ښکلې ښځه باید پاچا وي. نو هغوی یوه ښکلې ښځه و ټاکله او خپله پاچا یې کړله. هغوی داسې یوه ځمکه و

ټاکله چې ښکلا یې زېږوله او هغوی لاړل او هلته مېشت شول.

«یوه بل ګروپ استدلال کاوه چې اصلي مقصد خبرې کول دي. دا په دې چې پر حیواناتو باندې د انسان لوړوالی په خبرو کولو سره دی، او دا چې دا د سړي اصلي لویوالی دی، له دې امله دا باید اصلي مقصد وي. نو هغوی د داسې یوه سړي په لټه کې شول چې خبرې کوي – داسې یو څوک چې کولی شي چې په فصاحت سره خبرې وکړي او داسې یو څوک چې په ډېرو ژبو باندې پوهېږي او همېشه ډېرې خبرې کوي. داسې یو سړی اصلي مقصد ته نژدې وي. هغوی لاړل او د [لوېدیزې اروپا] یو لېونی یې پیدا کړ چې هاخوا دې خوا ګرځېدی او له ځان سره به یې خبرې کولې. هغوی پوښتنه وکړه چې هغه په کومو ژبو باندې پوهېږي، او په حقیقت کې هغه پوهېدی. نو (د هغوی د ناوړو نظرونو له مخې) دغه سړي اصلي مقصد ترلاسه کړی و، ځکه چې هغه

په فصاحت سره خبرې کولې، په ډېرو ژبو پوهېدی او ډېرې خبرې یې کولې، ان تر دې چې هغه له خپل ځان سره خبرې کولې. نو له دې کبله، دغه سړی د هغوی په زړه پوري یا د ارمانونو پوره کوونکی سړی شو او هغوی د خپل پاچا په توګه و مانه. هغوی داسې یوه ځمکه و ټاکله چې د هغوی مقصدونه پکې پایلې ته رسېدل، او هغوی لاړل او له خپل پاچا سره هلته مېشت شول. داسي به یې و ګڼو چې هغه هغوی ته د سمې لارې لارښوونه وکړه...

«خو یوه بل ګروپ استدلال کاوه چې اصلي مقصد خوښي ده. ثبوت دا دی چې کله چې یو ماشوم چې هلک وي پیدا شي، مونږ خوښي کوو؛ په واده کې مونږ خوښ یو؛ کله چې یو وطن بل وطن فتح کوي هغوی خوښ وي. نو د هر شي اصلي مقصد باید خوښي وي. نو، هغوی د داسې چا لټون پیل کړ چې تل خوښ وي، دا چې هغه اصلي مقصد ته نژدې دی – هغه به د هغوی پاچا وي. هغوی لاړل او یو کافر یې پیدا

کړ چې یو خیرن کمیس یې پرغاړه و او د شرابو یو بوتل ورسره و. ډېر نور کافران هم په هغه پسې روان و. دغه کافر ډېر خوښ و (ځکه چې هغه ډېر نشه و). هغوی وویل، دا څومره خوشحاله کافر دی، هغه هېڅ اندېښنې نه لري، نو دغه کافر د هغوی ارمان پوره کوونکی شو، ځکه چې هغه د خوښۍ اصلي مقصد ترلاسه کړی و. هغوی هغه خپل پاچا وټاکی. داسې به یې وانګېرو چې هغه هغوی په سمه لاره روان کړل... هغوی داسې یوه ځمکه غوره کړه چې د هغوی مقصد پکې پالل کېدی: یوه د انګورو د تاکونو او ورته نورو شیانو سیمه، چې هغوی به واین ځنې جوړول، او له زړو څخه یې شراب، څو هېڅ شی یې هم بې ځایه لاړ نشي، ځکه چې د هغوی له پاره اصلي مقصد دا و چې شراب وڅښي او نشه شي او همېشه خوشحال اوسي. که څه هم چې دغه کار له خوند اخیستنې سره هېڅ تړاو نه درلود، خو هغوی یې په لټه کې وو، ځکه چې هغوی داسې هېڅ نه لرل چې ورته خوشحاله

شي؛ له دې سره هم هغوی داسې احساسوله چې خوښي ښېله دلیله هغوی اصلي مقصد ته رسوي. هغوی داسې یوه ځمکه و ټاکله چې دغه ډول پالنه یې کوله، او لاړل او هلته مېشت شول.

«یوه بل ګروپ استدلال وکړ چې تر ټولو مهم شی پوهه ده. هغوی یو ډېر هوښیار شخص ولټاوه او هغه یې خپل پاچا غوره کړ، داسې یوه ځمکه یې ولټوله چې پوهه یې پاله، او لاړل او هلته مېشت شول.

«یوه بل ګروپ استدلال وکړ چې اصلي مقصد دا دی چې بدن ته د بدن جوړولو له پاره مناسب خواړه او اوبه ورسول شي. هغوی داسې یو څوک ولټاوه چې بدن یې ښه جوړ و – چې ډېر لوی غړي یې لرل او تمرین یې کاوه چې نور یې هم غړي غټ شي – ځکه په دې چې هغه داسې لوی بدن درلود، نو هغه په نړۍ کې یوه لویه برخه لرله (په دې چې هغه ډېر ځای نیولی و)، او هغه اصلي مقصد ته، چې د بدن جوړول دي،

ډېرنژدې دی. داسې يو شخص بايد پاچا وي. نو هغوی لاړل او يو جګ سړی يې پيدا کړ. هغه د هغوی د ارمانونو پوره کوونکی شو، ځکه چې يو څوک چې لوی بدن لري هغه اصلي مقصد ته نژدې دی، او هغوی هغه خپل پاچا کړ. هغوی داسې يوه ځمکه ولټوله چې د دغه حالت د پالنې له پاره جوړه وه، او هغوی لاړل او هلته مېشت شول.

«بيا يو بل ګروپ و چې استدلال يې کاوه چې دا پورتني يو هم اصلي مقصد نه دی. بلکه، اصلي مقصد دا دی چې يو څوک خپل ځان خدای ته په عبادت، عاجزۍ او داسې نورو کولو کې قرباني کړي. هغوی يو ښه سړی يا لارښود ولټاوه او د خپل پاچا په توګه يې وټاکی.» (هوښيار لوستونکی به پوه شي چې لومړني ټول ګروپونه پوره په غلطه او بې لارې روان وو، او يوازې دغه وروستی ګروپ حقيقت ته رسېدلی و. هغوی نېکمرغه دي!) دا ټول هغه څه وه چې دغه جنګيالي و ښه سړي ته – وويل.

هغه همدارنګه ده ته وویل چې هغوی (هغه جنګیالیان چې د جنګیالي په چاپېر راټول شوي وو) د هغو بدن جوړوونکیو له ډلې څخه دي چې د لوی بدن خاوند یې خپل پاچا جوړ کړی دی. یوه ورځ، د دغو جنګیالیو یوه ټولۍ په یوه لښکر پسې چې د خوراک، څښاک، او داسې نورو واګونونه یې وړل، روان وو. دغو ښو جوړو خلکو پر نورو خلکو باندې خپله وېره اچولې وه، څکه چې هغوی لوی او غښتلي خلک وو، او هر څوک به چې ورسره مخامخ کېدل نو بې له شکه به یې لاره ترې اړوله. نو، دغه عسکر چې روان وو، له هغې بلې خوا یو خاص جنګیالی پرې راغی (دا هغه جنګیالی و چې اوس له هغوی سره و)، او کله چې عسکرو ته راورسېد نو دغه جنګیالي له څرک څخه لاره وانه ړوله. بلکه، هغه مخامخ د عسکرو پر منځ ورغی او هغوی یې هرې خوا ته خپاره کړل. عسکر له هغه څخه ووېرېدل. په ورته وخت کې، هغه واګونونو ته چې په عسکرو پسې روان

وو، ورغی، او ټول هغه څه یې چې هلته وو وخوړل. جنګیالي (د هغه لوی قوت ته، چې هغه له ټولو عسکرو څخه ونه ډار شو، او نېغ په نېغه د هغوی پر منځ ورغی او په واګونونو کې شته هر څه یې وخوړل) سخت حیران شول. نو هغوی سمدلاسه د هغه په وړاندې پړمخې پرېوتل او غږ یې وکړ چې، «ژوندی دې وي پاچا!» د هغوی د عقیدې له مخې چې اصلي مقصد بدن جوړونه ده، هغوی پوه شول چې دغه ډول جنګیالی د پاچایۍ وړتیا لري. د هغوی خپل پاچا به بې له شکه چې خپله هغه ته پاچایي ور وسپاري، ځکه چې داسې یو ښه بدن لرونکی پاچا چې د پاچایۍ وړتیا لري پیدا شوی دی.

او په حقیقت کې، دا هغه څه وو چې پېښ شول. دغه جنګیالی د دغه ګروپ له خوا د پاچایۍ له پاره ونیول شو، او، دغه عسکر خبره داسې پای ته ورسوله، «دا هغه جنګیالی دی چې اوس مونږ ورپسې روان یو چې نړۍ فتح کړو. خو زمونږ جنګیالی [پاچا] وایي چې دی د نړۍ په

فتح کولو کې یو پټ مقصد لري. د هغه اراده هېڅ داسې نه ده چې نړۍ دې د هغه تر واکمنۍ لاندې راشي، بلکې هغه یو پټ مقصد لري. (پورته ټول هغه څه وو چې دغه جنګيالي [ساتونکي] هغه ښنه سړي ته وويل چې له هغه څخه يې پوښتنه کړې وه چې هغوی ځنګه د جنګيالي پلويان وګرځېدل.) 0:47

ښنه سړي پوښتنه وکړه، «او ستاسو د جنګيالي [پاچا] د ځواک ماهيت څه دی؟»

جنګيالي ځواب ورکړ، «يو وخت يو ځانګړی وطن و، چې نه يې غوښتل چې تسليم شي. نو جنګيالي خپله توره راواخيسته. دغه توره درې قوتونه لري: کله چې هغه پورته شي، ټول پوځي جنرالان تښتي، او داسې نور.» (يعنې، هغه درې قوتونه چې مخکې ياد شول).

کله چې ښنه سړي دا واورېده، هغه پوه شو چې دا په حقيقت کې هغه د پاچا جنګيالی دی. نو ښنه سړي له جنګيالي سره چې د هغوی پاچا و د ليدو

غوښتنه وکړه. هغوی ده ته وويل چې هغوی به جنګيالی خبر کړي او له هغه څخه به وپوښتي چې اجازه ورکوي که نه؟!. هغوی لاړل چې له هغه څخه پوښتنه وکړي او هغه هم د ده د ورتګ له پاره اجازه ورکړه.

کله چې ښنه سېږی- د جنګيالي په وړاندې حاضر شو، هغوی سره و پېژندل او د يو ځل بيا ليدنې له امله ډېر زيات خوښ شول. خو د پاچا او د هغه د زوی په يادولو سره هغوی ژړا هم وکړه، په دې توګه يې هم ګډه خوښي وکړه او هم ژړا.

ښنه سېږي او جنګيالي هغه کيسې چې پر هغوی تر دغه ځايه پورې تر رارسېدلو تېر شوي وې يو له بل سره شريکې کړې. جنګيالي ښنه سېږي ته وويل چې له طوفاني باد څخه وروسته، چې هرڅوک تيت او پرک شوي وو، چې هغه له خپل ځای څخه چې هلته د خپل قوت د تازه کولو له پاره تللی و بېرته را وګرځېد، او ويې ليدل چې پاچا او د هغه ټول خلک هلته نشته، نو هغه

په خپله مخه لاړ. هغه د پاچا پر ټولو خلکو وګرځېد – هغه پوهېدی چې هغه په هغه ځای کې دی چې هغوی پکې دي. په نورو ټکو، کله چې هغه یوه ځانګړي ځای ته راغی، پوه شو چې پاچا بې له شکه هلته و، خو هغه ونشو کولی چې هغه ولټوي او پیدا یې کړي. په ورته ډول، کله چې هغه یوه بل ځای ته راغی نو پوه شو چې ملکه هلته ده، خو هغه ونشول کولی چې هغه ولټوي او پیدا یې کړي. دا حالت د پاچا پر هر سړي راغلی و، جنګیالي [پاچا] وویل، «البته، زه پر تا راونه ګرځېدم» (یعنې، پر هغه ځای رانه غلم چې ته پکې وې).

ښه سړي وویل، «خو زه د هغه ځای په ګډون چې ته پکې وې پر هغو ټولو باندې راتېر شوم. کله چې زه له یوه ځانګړي ځایه راتېرېدم ما د پاچا تاج ولید، او زه پوه شوم چې بې له شکه چې پاچا هلته و، خو ما ونشول کولی چې هغه ولټوم او پیدا یې کړم. کله چې زه پر یوه بل ځای راتېرېدم، ما یو د وینو سمندر ولید، نو پوه

شوم چې دغه سمندرګی خامخا د ملکې د اوښکو دی، چې پر دغو ټولو پېښو باندې ژاړي. ملکه هرومرو هلته وه، خو لټول او موندل یې ناشوني وو.

«بیا زه د شیدو پر یوه سمندرګي راغلم، نو پوه شوم چې دغه سمندرګی د هغې شهزادګۍ د شیدو دی چې زوی یې ورک شوی و. ډېرو شیدو پر هغې باندې فشار راوړی، او دغه د شیدو سمندرګی څنې جوړ شوی دی. شهزادګۍ هرومرو هلته وه، خو دا ناشونې وه چې هغه ولټول شي او وموندل شي.

«بیا زه مخکې لاړم او د ماشوم طلایي وېښتان مې ولیدل چې خواره واره پراته وو. ما له هغو څخه یو هم راوانه خیست، خو زه پوه شوم چې ماشوم خامخا هلته و، خو دا ناشونې وه چې هغه ولټول شي او وموندل شي.

«او زه همداسې تلم او د واینو پر یوه سمندرګي ورغلم. زه پوه شوم چې دغه سمندرګی خامخا د

خطيب له خبرو څخه جوړ شوی دی، چې د پاچا او ملکې په وړاندې ربړي او هغوی ته توصيه کوي، او بيا ګرځي او شهزادګۍ ته توصيه کوي. هغه لفظونه دغه د واين سمندرګی جوړوي. خو ما ونشول کولی چې هغوی ومومم.

«زه مخکې لاړم او يوه تيږه مې وليدله چې پر هغې باندې يو د لاس انځور کښل شوی و چې ټولې کرښې پکې موجودې وې، نو زه پوه شوم چې هوښيار سړی هرومرو هلته و. هغه پر دغې تيږې يو د لاس انځور کيندلی و، خو دا ناشونې وه چې هغه وموندل شي.

«په مخکې تګ سره، زه يوه غره ته ورسېدم چې په هغه کې مې طلايي مېزونه، د ننداري الماری، او د پاچا نوره خزانه چې په ترتيب سره ايښې وه وليدله. زه پوه شوم چې خزاندار هرومرو هلته دی، خو دا ناشونې وه چې هغه وموندل شي.»

جنګيالي [پاچا] وويل، «زه هم پر دغو ټولو ځايونو باندې راتېر شوم، خو ما د ماشوم له طلايي وېښتانو څخه يو څو راواخيستل. ما اووه وېښتان چې د ټولو ليدل کېدونکو رنګونو استازيتوب يې کاوه راواخيستل، او له ځان سره مې کلک وساتل. زه په هغه ځای کې پاتې شوم چې پکې وم او په هغه څه باندې مې چې وابنه وه او که بل څه چې هلته موجود و صبر وکړ، تر هغه چې داسې هېڅ هم پاتې نشول چې زه پرې وخت تېر کړم. بيا زه پر خپله مخه لاړم، خو کله چې له هغه ځای څخه تلم، له ما څخه خپله لينده هلته پاتې شوه.»

ښنه سږي وويل، «ما ستا لينده وليده! او زه ښنه پوه شوم چې هغه ستا لينده وه، خو ما نشو کولی چې تا ومومم.»

جنګيالي [پاچا] خبرو ته دوام ورکړ او ښنه سږي ته يې هغه څه وويل چې هغه ته له هغه ځای څخه له تګ څخه وروسته ورپېښ شوي وو او دی

پکې و. «ما مزل کاوه، کاوه تر هغه چې له دغو عسکرو سره مخامخ شوم. زه د دوی کمپ ته ورننوتلم ځکه چې زه ډېر وږی وم او غوښتل مې چې خوراک وکړم، خو څنګه چې زه د دوی منځ ته ورغلم، دوی زه خپل پاچا کړم. اوس زه ځم چې نړۍ فتح کړم، خو زما مقصد دا دی چې ښايي زه پاچا او د هغه خلک پيدا کړم.»

بيا ښه سړي د جنګيالي [پاچا] څخه پوښتنه وکړه، «له دغو خلکو سره څه کېدای شي؟» هغه د هغه وطن خلکو ته اشاره وکړه چې د پيسو په هوس کې دومره لوېدلي وو چې داسې احمقتوب ته رسېدلي وو چې عقيده يې لرله چې شتمن خلک د هغوی په نظر خدايان دي او داسې نور حماقتونه چې دغو خلکو پرې عقيده لرله.

جنګيالي [پاچا] و ښه سړي ته ځواب ورکړ چې ده له پاچا څخه اورېدلي وو چې دا شونې ده چې يو څوک چې په هر هوس کې لوېدلی وي ترې را واېستل شي، خو که يو څوک د پيسو په

هوس کې لوېدلی وي، دا ښېخي ناشونې ده چې ترې را واېستل شي. هغه وویل، «ته به پر هغوی باندې هېڅ اغېز هم ونه لرې. دا ښېخي ناشونې ده چې هغوی ترې راوباسې.» خو، هغه له پاچا څخه اورېدلي وو چې د توري په لاره، له کوم ځای څخه چې هغه خپل ځواک ترلاسه کړی دی، دا شونې ده چې یو څوک چې د پیسو په دغه هوس کې لوېدلی او ان ډوب شوی وي، راواېستل شي.

ښنه سړی له جنګیالي [پاچا] سره څه وخت پاتې شو. او د دغه وطن د اوسېدونکو په هکله چې له ښنه سړي څخه یې غوښتنه کړې وه چې د هغوی په استازیتوب جنګیالي ته ورشي، هغوی وخت اوږد کړ. ښنه سړي جنګیالی دې ته وهڅاوه چې د دغه وطن د خلکو له پاره وخت اوږد کړي، نو هغه د هغوی له پاره وخت اوږد کړ. جنګیالي [پاچا] او ښنه سړي په خپلو کې شفرونه سره تبادله کړل څو دوی وکولی شي

چې یو له بل سره تماس ولري، او بیا ښه سړی پر خپله مخه لاړ.

په لاره کې، ښه سړي– داسې خلک ولیدل چې روان وو او دعاګانې یې کولې، او د دعاګانو کتابونه یې له ځانونو سره لېږدول. دی له هغوی څخه وډار شو او هغوی له ده څخه وډار شول. دی هلته ودرېد چې دعا وکړي، او هغوی هم دعا وکړه. بیا ده له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «تاسو څوک یاست؟»

هغوی وویل، «د طوفاني باد په وخت کې، هغه وخت چې انسانان په ګروپونو کې سره تیت شول، چې هر یوه بېله بېله لاره ونیوله (لکه چې پورته یاد شول)، مونږ داسې پرېکړه وکړه چې په منظمه توګه خپل ځانونه داسې وقف کړو چې خدای ته دعا وکړو. مونږ یو ښه سړی یا لارښود پیدا کړ او خپل پاچا مو وټاکه.»

کله چې ښه سړي دا واورېدل، ډېر زیات خوښ شو، ځکه دا هغه څه و چې هغه خپله غوښتل. نو

هغه له هغوی سره خبرو کولو ته دوام ورکړ او هغوی ته يې خپلې دعاګانې، تصنيفات، او طريقې ور وښودلې. د ده د وينا په اوريدلو سره، د هغو سترګې وغړېدې او پوه شول چې دی څومره د يوې لويې مرتبې خاوند سړی دی، او هغوی سمدلاسه دی د خپل پاچا په توګه و منلی. د هغوی اصلي پاچا په بې پروايۍ سره تاج ده ته ورکړ، ځکه چې هغوی پوه شول چې دی څومره لوړه مرتبه لري.

ښنه سړي هغوی ته لارښوونه وکړه او هغوی يې روښانه کړل، او هغوی يې له ډېر لوی او مکمل صدق سره اشنا کړل. هغوی له اصله هم په صدق کې و (ځکه چې هغوی خپل ځانونه دعا ته وقف کړي و)، خو دغه ښنه سړي- هغوی دومره روښانه کړل چې د لوړې درجې صدق ته ورسېدل. ښنه سړي و جنګيالي [پاچا] ته يو پيغام ورولېږی چې څنګه هغه دغه خلک ومو ندل او د هغوی پاچا شو.

په ورته وخت کې، د پيسو د وطن خلکو ادامه ورکړه چې خپل ځانونه خپلو زړو لارو ته، لکه چې ياده شوه، وقف کړي. هغه د وخت اوږدوالی چې جنګيالي [پاچا] هغوی ته ورکړی و، پای ته رسېدونکی و او هغوی ډېر په وېره کې وو. هغوی خپلو کارونو ته دوام ورکړ، قربانۍ او عنبربوی يې کول، او خپلو خدايانو ته يې دعاګانې کولې. هغوی په خپلو کې سره هوکړه وکړه چې هغوی بايد، ډېرشتمن وطن ته چې د هغوی د پوهې له مخې يې ټول استوګن خدايان وو، د د پلاوي د لېږلو خپل اصلي پلان تعقيب کړي. هغوی به خامخا دوی و ژغوري، ځکه چې هغوی ټول خدايان وو. نو دوی هغوی ته قاصدان ورولېږل.

کله چې دغه قاصدان پر لاره وو، هغوی ورک شول. هغوی له داسې يوه سړي سره مخامخ شول چې پر لکړه روان و، او د هغه لکړې د هغوی له ټولو خدايانو څخه ډېر ارزښت درلود – د هغه په لکړه کې ظريف کاڼي لګېدلي وو او د هغوی

د ټولو خدايانو له شتمنۍ څخه يې ډېر ارزښت درلود (يعنې د هغوی د خپل وطن او د هغه وطن چې هغوی ور روان وو د دواړو خدايان – لکه چې د هغوی ټولو له شتمنۍ څخه ډېر ارزښت درلود). همدارنګه هغه داسې يوه خولۍ پر سر کړې وه چې په داسې ظريفو کاڼو باندې سينګار شوې وه چې د يوه لوی بخت ارزښت يې درلود. هغوی سمدلاسه پر ځمکه پرېوتل او د هغه په وړاندې سجده شول، ځکه چې د هغوی د عقيدې له مخې، دغه سړی د هغوی د ټولو خدايانو پر سر خدای و، ځکه چې هغه داسې لوړه شتمني درلوده. (دغه سړی په اصل کې هغه د پاچا خزاندار و.)

سړي له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «دا ستاسو له پاره نا اشنا ده؟ له ما سره راځئ، زه به تاسو ته وښيم چې شتمني څه وي!»

نو ده هغوی هغه غره ته بوتلل چې د پاچا خزانه پرې ايښې وه او هغوی ته يې خزانه وروښوده.

هغوی سمدلاسه پر ځمکه پرېوتل او ځانونه يې تابع وګرځول، ځکه چې (د هغوی د احمقانه او ګډوډو نظرياتو له مخې چې پيسې او شتمني پکې اصلي شيان دي) د هغوی په سترګو کې هغه د ټولو خدايانو پر سر خدای و. البته هغوی هلته څه قربانۍ وړاندې نه کړې - خو د هغوی د عقيدې له مخې چې هغه يو خدای و هغوی بايد خامخا دغه خدای ته قربانۍ وړاندې کړې وای. دا له دې امله چې کله چې دغه قاصدان لېږل کېدل، هغوی ته ويل شوي وو چې په لاره کې هېڅ قرباني وړاندې نه کړي. که هغوی په لاره کې قرباني وړاندې کړې وای، هغوی به يو هم نه وای پاتې، ځکه چې ښايي هغوی په څه خزانه وربرابر شوي وای، يا کوم يو يې په کوم تشناب کې يوه خزانه موندلې وای (او هغه به بيا د هغوی له پاره خدای ګرځېدلی وای)، او هغوی به خپل ځانونه هغه خدای ته قرباني کړي او هېڅ به هم نه وای پاتې. په دې توګه، د وطن او سېدونکو قاصدانو ته اخطار ورکړی و چې په

لاره کې هېڅ قرباني ونه کړي. که څه هم چې هغوی ډاډه وو چې هغه د ټولو خدايانو پر سر خدای دی ځکه چې هغه داسې بې شانه ډېره شتمني لري، خو په دې دليل هغوی دغه خزاندار ته هېڅ قرباني وړاندې نه کړه.

قاصدانو بيا په خپلو منځونو کې پوښتنه راپورته کړه چې ولې بايد هغو خدايانو ته ورشي – يعنې، هغه وطن ته چې خلک په کې ډېر شتمن وو او هغوی خدايان ګڼل – ځکه چې بې له شکه دغه سړی کولی شي چې دوی و ژغوري، ځکه چې دغه سړی (د هغوی د ګډوډو عقايدو له مخې) تر ټولو لوی خدای دی، په دې چې هغه داسې بې شانه ډېره شتمني لري (چې له نورو څخه څو برابره ډېره ده). له دې امله، هغوی له دغه سړي څخه هيله وکړه چې د هغوی وطن ته ور سره لاړ شي، او هغه هم ومنله چې ورسره لاړ شي.

کله چې هغوی وطن ته بېرته ستانه شول، او سپېدونکي د داسې خدای په پیدا کولو سره ډېر زیات خوښ شول. هغوی ډاډه شول چې دا سړی به یې و ژغوري، ځکه چې (د هغوی د عقیدې له مخې) هغه داسې یو خدای و چې بې شانه شتمني یې لرله.

اوس نو، دغه سړي (د پاچا خزاندار چې د دغه وطن د خلکو له خوا د یوه خدای په توګه منل شوی و) لارښوونه وکړه چې تر هغه چې په وطن کې بدلونونه او پرمختګونه، نه وي شوي، هیڅوک هم باید هېڅ قربانۍ وړاندې نه کړي. (دغه خزاندار اصلا یو لوی ولي و، ځکه چې هغه د پاچا له خلکو څخه و، چې هغوی ټول ډېر لوی ولیان وو. د هغه په یقیني او ژوره توګه، د دغه وطن له سپکوونکیو او احمقانه کارونو څخه کلکه کرکه کېده، خو هغه نشول کولی چې هغوی داسې جوړ کړي چې پر خپلو کړو لارو باندې اعتراف وکړي، نو په ورته وخت کې هغه هغوی

ته لارښوونه وکړه چې لږ تر لږه د قربانيو له وړاندې کولو څخه ځان وساتي.)

خو د وطن خلکو له هغه څخه د دغه جنګیالي په هکله چې بهر یې اړولي وو پوښتنې پیل کړې. خزاندار هم وویل، «کېدای شي دا هغه جنګیالی وي؟!»

نو خزاندار جنګیالي ته ور ووت او د جنګیالي له خلکو څخه یې غوښتنه وکړه چې آیا شونې ده چې دی له جنګیالي سره یوه لیدنه وکړي. هغوی وویل چې هغوی به هغه خبر کړي او پوښتنه به ترې وکړي. نو هغوی لاړل او له هغه څخه یې پوښتنه وکړه او هغه اجازه ورکړه، او خزاندار د هغه حضور ته ورغی. هغوی سره و پېژندل، او هغوی د یو بل په لیدو ډېرې خوښۍ او ژړاوې و کړلې.

جنګیالي بیا خزاندار ته وویل، «ته باید پوه شې چې ما زمونږ له هغه پرهېزکار ښه سړي سره هم ولیدل، او دا چې هغه پاچا شوی دی.» (هغوی

يو بل ته دا هم وويل چې هغوی څنګه هغه ځای ته راغلل چې اوس پکې وو.)

خزاندار جنګيالي ته وويل چې هغه د پاچا پر ځای او د هغه د ټولو خلکو پر خوا راغلی، خو هغه د هغوی دواړو پر خوا رانه غلی يعنې، د ښه سړي– او جنګيالي پر خوا نه و راغلی.

خزاندار له جنګيالي سره د دغه وطن په هکله چې خلک يې دومره بې لارې شوي دي خبرې وکړې او ويې ويل چې دی په داسې حماقت باندې سربدال شوی دی. جنګيالي و خزاندار ته هغه څه وويل چې ښه سړي ته يې ويلي وو، يعنې، چې هغه له پاچا څخه اوربدلي وو چې دا ببخي ناشونې ده چې يو څوک چې د پيسو په هوس کې ډوب شوی وي د تورې له لارې څخه پرته په بله لاره را وابستل شي (او دا هغه لاره وه چې جنګيالي ترې خپل ځواک ترلاسه کړی و). دغه يوازنۍ لاره ده چې دوی پرې را ابستل کېدای شي.

خو هغوی یو ځل بیا وخت اوږد کړ — خزاندار جنګیالی دې ته وهڅاوه چې د دغه وطن له پاره یو ځل بیا وخت اوږد کړي، نو جنګیالي هغوی ته بیا وخت ورکړ. خزاندار او جنګیالي یو له بل سره پټې شفرونه تبادله کړل. بیا خزاندار له جنګیالي څخه رخصت واخیست او دغه وطن ته ستون شو.

(خزاندار هغوی د هغوی د کړو لارو د تعقیبولو، بې لارې کېدنې او د پیسو په هوس کې د ورکېدنې له امله سخت ګرم وګڼل او سمې لارې ته یې ور وبلل، خو هېڅ ګټه یې ونه رسوله، ځکه چې هغوی مخکې تر مخکې پکې سخت ډوب شوي وو، خو دا چې اوس هغوی ډېر ځلې د ښه سړي او خزاندار له خوا ګرم کړل شوي وو— هغوی سربدال شوي وو او ویې ویل، «سمه ده، مونږ زمونږ له غلطۍ څخه راوباسئ.» خو بیا هم دوی پر خپلو نظریاتو ټینګ وو او علاقه یې نه لرله چې خپلې ناوړې غلطۍ پرېږدي، بیا هم دوی هغو ته چې دوی

پې ګرمول وويل، «سمه ده، که تاسو ريښتيا واياست، چې مونږ ډېر په غلطه او ګډوډۍ سر يو، بيا تاسو مونږ زمونږ له غلطۍ څخه راوباسئ!»)

خزاندار هغوی ته مشوره ورکړه چې دی پوهېږي چې جنګيالي خپل ځواک له کومه ترلاسه کړی دی، ده د هغې تورې په هکله هغوی ته وويل چې هغه ترې خپل لوړ ځواک ترلاسه کوي. «نو راځئ چې په ګډه هلته لاړ شو چېرې چې دغه توره پرته ده، او تاسو به وکولی شئ چې پر جنګيالي باندې بری ومومئ.» اوس، د خزاندار اراده دا وه چې يو ځل چې هغوی هلته لاړ شي، هغوی به وکولی شي چې له خپلې غلطۍ څخه راووځي (ځکه چې دغې تورې ته تللې لاره داسې وه چې څنګه يو څوک کولی شي چې د پيسو له هوس څخه پرې راووځي).

هغوی د هغه نصيحت ومنلی. خزاندار او د وطن مشران چې د وطن خلکو ټاکلي وو— هغه

چې هغوی خدایان ګڼل (او هغوی په ریښتیا د سرو او سپینو زرو په ګاڼو داسې پوښلي وو چې ښېځي پرې راځنګېدلې، چې د دوی له پاره تر ټولو مهم شی وو) – سره ګډ لاړل.

خزاندار جنګیالي ته خبر ورولېږی چې هغه هغوی بیایي چې توره ولټوي، په دې نیت چې هیله لري چې پاچا او د هغه خلک به په لاره کې پیدا کړي. جنګیالي بېرته پیغام ورولېږی، «زه به هم له تاسو سره لاړ شم!»

جنګیالي داسې کالي واغوستل چې هغه خلک چې له خزاندار سره تلل پوه نشي چې هغه جنګیال دی خپله دی، نو هغه خپله جامه بدله کړه او له خزاندار سره روان شو. هغوی پرېکړه وکړه چې ښنه سړی هم خبر کړي. هغوی هغه خبر کړ، او هغه هم وویل چې هغه به له دوی سره لاړ شي.

ښنه سړی هغوی ته وروووت، او شاته یې خپلو خلکو ته داسې لارښوونې پرېښودې چې داسې دعا وکړي چې خدای پاک هغوی ته بری ورپه

برخه کړي – یعنې چې هغوی بری ومومي چې پاچا او د هغه خلک پیدا کړي. ښنه سړي– تل د دې له پاره دعا کوله، او دعاګانې یې جوړې کړې وې چې په دې خاطر ولوستل شي. اوس، که څه هم، چې هغه له خزاندار او جنګیالي سره تلی چې پاچا او د هغه خلک ولټوي، هغه پر خپلو خلکو باندې له هر وخت څخه ډېر ټینګار وکړ چې په منظمه توګه دعا وکړي چې دوی هغوی پیدا کړي.

ښنه سړی، خزاندار او جنګیالي ته ور ورسېد، چې د هغوی ترمنځ ډېره خوښي–خوښي او ژړا جوړه شوه. هغوی درې واړه – خزاندار، جنګیالی او ښنه سړی– له "خدایانو"، د وطن له ډېرو شتمنو خلکو (چې په دغه وطن کې خدایان ګڼل کېدل)، سره یوځای په سفر ووتل.

په یوه ځانګړي لوري له سفر کولو څخه وروسته، هغوی یوه ځانګړي وطن ته ورسېدل. هلته د وطن خوا او شا ته ساتونکي وو، او هغوی

له ساتونکیو څخه د وطن د څرنګوالي په هکله پوښتنه وکړه، او دا چې د هغوی پاچا څوک دی. ساتونکیو هغوی ته روښانه کړه چې د طوفاني باد په وخت کې، چې انسانان پر ګروپونو ووېشل شول، د هغوی د وطن خلکو پرېکړه وکړه چې ترټولو مهم شی پوهه ده، او هغوی یو لوی هوښیار شخص د خپل پاچا په توګه غوره کړ. خو په دا نژدې وختونو کې هغوی یو ډېر لوی هوښیار سړی موندلی، او اصلي پاچا خپل تخت هغه ته تسلیم کړ او هغوی هغه نوی هوښیار د پاچا په توګه ونیو، ځکه چې هوښیاري د هغوی له پاره ترټولو مهم شی دی، او دا چې هغوی داسې لوړ هوښیار شخص موندلی دی، نو د پاچا په توګه یې ونیو.

هغوی درې واړو (یعنې خزاندار، جنګیالي او ښه سړي) یو بل ته وویل چې ښایي دا زمونږ حکیم وي (یعنې، د پاچا حکیم). هغوی غوښتنه وکړه چې آیا کېدای شي چې له هغه سره وګوري، او ساتونکیو ځواب ورکړ چې هغوی به هغه

خبر کړي او پوښتنه به ترې وکړي. هغوی لاړل او پوښتنه یې وکړه، او هغه هم اجازه ورکړه.

نو هغوی درې واړه حکیم ته، چې د دغه وطن نوی پاچا و، ورغلل، او هغوی له یو بل سره وپېژندل ځکه چې دغه حکیم اصلا هغه د پاچا حکیم و. هلته ډېره زیاته خوښي – خوښي او ژړا، جوړه شوه. هغوی پر دې خبره وژړل چې څنګه به هغوی پاچا او د هغه خلک پیدا کړي. هغوی له حکیم څخه پوښتنه وکړه چې آیا هغه د پاچا د لاس په هکله څه خبر لري. ده هغوی ته وویل چې دی هغه لاس لري، خو له هغه وخت راهیسې چې هر څوک، د هغه طوفاني باد له امله چې پاچا او نور یې ورک کړل، سره تیت شول، دی نه غواړي چې هغه لاس وګوري، ځکه چې هغه یوازې په پاچا پورې اړه لري. خو هغه پر یوه تیږه باندې د هغه لاس یو انځور کښلی دی چې د خپلو شخصي اړتیاوو له پاره یې کاروي، خو خپله لاس ته هغه هېڅکله هم نه ګوري.

هغوی له حکیم سره خبرې وکړې چې هغه څنګه وکولی شول چې دې ځای ته چې اوس پکې و، راشي. هغه دوی ته وویل چې د طوفاني باد په وخت کې، هغه پر خپله مخه لاړ (او په لاره کې هغه له دوی درې واړو – ښه سړي، جنګیالي او خزاندار، پرته د پاچا د نورو ټولو خلکو پر خوا راغلی) تر هغه چې د دغه وطن خلکو هغه وموند او د خپل پاچا په توګه یې ومنلی. او اوس، باید هغوی ته د هغوی د سطحې په پام کې نیولو، د هغوی د حکمت په پام کې نیولو سره لارښوونه وکړي، تر دې چې د وخت په تېرېدلو سره به و کولای شي چې هغوی حقیقت ته راولي.

هغوی درې واړو له حکیم سره د دغه وطن په هکله چې په حماقت او د پیسو په عبادت کې داسې غرق لوېدلي وو خبرې وکړې. هغوی هغه ته وویل، «که مونږ له دې پرته چې هغوی سمې لارې او حقیقت ته ببېرته راولو په بل دلیل تیت او پرک شو، دا به زمونږ له پاره ببخي پوره

وي، هغوی ډېر زيات احمق او لار ورکي شوي دي.»

په حقيقت کې، بياهم، ټولو ډلو لاره خطا کړې او پرېشان وو، او اړتيا يې لرله چې سمې لارې ته راوستل شي، چې بېرته د هغوی له غلطيو څخه راوګرځول شي او د ژوند اصلي مقصد ته راستانه کړای شي. ان هغه ډله چې حکمت يې د خپل مقصد په توګه ټاکلی و، هم اصلي مقصد ته نه وه رسېدلې، او اړتيا يې لرله چې سمه او بېرته لارې ته برابره کړای شي، ځکه چې هغوی بهرنۍ پوهې او الحاد غوره کړي و. خو، له پورتنيو ټولو غلطيو څخه دا اسانه ده چې خلک بېرته راوګرځول شي او حقيقت ته راستانه کړای شي، خو دغې ډلې د پيسو داسې عبادت کاوه چې ناشونې وه چې بېرته لارې ته راوستل شي.

(حکيم هغوی ته وويل چې هغه هم له پاچا څخه اورېدلي وو چې يو څوک چې په هر شوق کې

لوېدلې وي کېداى شي ځنې را واېستل شي، خو دا ناشونې ده چې يو څوک چې د پيسو عبادت يې شروع کړی وي هغه دې د تورې له کارولو څخه پرته په بله لاره وژغورل شي.)

نو حکيم موافقه وکړه چې له هغوی سره لاړ شي، او هغوی څلور واړه سره ګډ روان شول. دغه احمق «خدايان» هم له هغوی سره يوځاى لاړل.

دوی مزل کاوه، کاوه چې يوه ځانګړي وطن ته ورسېدل. دوی له ساتونکيو څخه د هغه وطن د څرنګوالي په هکله پوښتنه وکړه، او هغوی دوی ته وويل چې له طوفاني باد څخه وروسته، د دغه وطن خلکو وينا د اصلي مقصد په توګه غوره کړه، او د ځانونو له پاره يې يو وياند چې په ژبو پوهېږي د پاچا په توګه غوره کړ. خو وروسته بيا هغوی بل داسې يو سړی چې په بلاغت او فصاحت کې لوی ماهر او وياند و، ومونده. او هغوی هغه د پاچا په توګه ونيو، ځکه له دې امله چې اوس هلته داسې يو وياند شتون

درلود نو لومړني پاچا خپل تخت هغه ته ور وسپاری. هغوی څلور واړه پوه شول چې دا به خامخا د هغوی خطيب (يعنې د پاچا خطيب وي)، او هغوی بيا پوښتنه وکړه چې آيا کولی شي چې له دغه پاچا سره وګوري. ساتونکيو دوی ته وويل چې هغوی به يې خبر کړي او اجازه به ځنې واخلي. هغوی لاړل او غوښتنه يې وکړه او پاچا هم اجازه ورکړه؛ نو دوی څلور واړه د دغه وطن د پاچا حضور ته ورغلل. هغه په رښتيا هم هغه د پاچا خطيب و، او هغوی سره و پېژندل. د هغوی تر منځ ډېره خوښي او خوښۍ او ژړاوې جوړې شوې.

او اوس چې خطيب له هغوی سره يو ځای شو، نو هغوی خپل لټون ته نور هم دوام ورکړ، چې ښايي هغوی نور خلک– يعنې، پاچا، او داسې نور هم ومومي. هغوی پوه شول چې خدای پاک له هغوی سره يو په بل پسې د ملګرو په موندلو کې مرسته کوله، او هغوی دا د خپل ښه سړي له برکته ګڼل، چې تل يې د دې له پاره دعا کوله. د

هغوی د دعاوو له برکته وه چې هغوی یو د بل په موندلو بریالي شول، نو په دې هیله چې نور به ومومي مخکې لاړل.

هغوی یوه ځانګړي وطن ته ورسېدل او د هغه د ځرنګوالي په هکله یې پوښتنه وکړه، او دا چې څوک یې پاچا دی. هغوی ته وویل شول چې هغوی له هغې ډلې څخه دي چې خوند او شراب یې د اصلي مقصد په توګه ټاکلي وو، او یو شرابخور یې د خپل پاچا په توګه ټاکلی و، ځکه چې هغه به تل خوشحال و. خو په پای کې هغوی داسې یو څوک وموند چې د واینو [د انګورو شراب] پر سمندر باندې ناست و، او د هغوی تر سترګو لا نور هم مناسب ښکاره شو، ځکه چې [هغوی فکر کاوه چې] هغه به له شکه یو ډېر لوړ شرابي و، نو هغوی هغه خپل پاچا جوړ کړ. اوس، بیا هم، هغوی له هغه سره د لیدنې غوښتنه وکړه، او ساتونکي لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه او هغوی دننه دغه پاچا ته ورغلل. هغه د پاچا هغه ایماندار ملګری و چې د هغو واینو پر

سمندر باندې ناست و چې د خطیب د دلاساینې له ټکو څخه جوړ و. (خو د دغه وطن خلکو هغه د دې له پاره پاچا کړی و چې هغوی فکر کاوه چې هغه یو لوی شرابي دی، ځکه چې هغه د واینو پر سمندر باندې ناست و.) هغوی یو بل وپېژندل، او هلته د هغوی تر منځ ډېرې لوېې خوښۍ او ژړاوې جوړې شولې، او ایماندار ملګری له هغوی سره لاړ.

هغوی مخکې لاړل او یوه ځانګړي وطن ته ورسېدل او له ساتونکیو څخه یې پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟»

هغوی ځواب ورکړ، «زمونږ پاچا یوه ښایسته ښځه ده، ځکه چې هغه اصلي مقصد چې په ټوله نړۍ کې د انسان خپرول دي ترسره کوي.» په اول کې هغوی یوه ښایسته ښځه د پاچا په توګه ټاکلې وه، خو وروسته بیا هغوی داسې یو څوک پیدا کړه چې ببخي ډېره ښایسته وه، نو هغوی هغه د پاچا په توګه وټاکله. هغوی پوه شول چې

هغه به خامخا شهزادګۍ وي، نو هغوی له هغې سره د لیدنې غوښتنه وکړه. ساتونکي لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه، او هغوی د ملکې حضور ته ورغلل او ویې لیدل چې هماغه شهزادګۍ وه. هلته له تصور څخه زیاته خوښي جوړه شوه.

هغوی له هغې څخه پوښتنه وکړه، «ته دلته څنګه راورسېدې؟» هغې ورته وویل چې له طوفاني باد څخه چې ګران ماشوم یې یوړ هغه د لېونۍ په څېر د ماشوم په لټون پسې ووتله، خو هغه یې ونه موند. شیدو پر هغې باندې زور وروړ چې د شیدو سمندر ترې جوړ شو. په پای کې، د دغه وطن خلکو هغه وموندله او د خپلې پاچا په توګه یې وټاکله.

د هغوی ترمنځ سخته خوښي جوړه شوه، خو د ګران ماشوم په هکله یې چې له هغوی څخه ورک شوی و، او د هغې د مور او پلار په هکله چې ځای-ځایګی یې هغې ته ورمعلوم نه و، سخت وژړل، خو د دغې ملکې (یعنې، شهزادګۍ چې

په دغه وطن کې ملکه شوې وه) خاوند و موندل شو، ځکه چې جنګیالی د هغې خاوند و. اوس نو دغه وطن پاچا هم پیدا کړ.

شهزادګۍ (د دغه وطن ملکې) بیا له ښه سړي څخه غوښتنه وکړه چې د هغې په وطن کې وګرځي او له دغې لویې مردارۍ څخه یې پاک کړي. هغوی عقیده لرله چې اصلي مقصد د ښکلو ښځو چاپېر څرخېږي، هغوی په دغه شوق سخت اخته شوي وو. نو هغې له ښه سړي څخه هیله وکړه چې لاړ شي اوهغوی یو څه سوچه کړي، څو هغوی د څه مودې له پاره په دغې مردارۍ کې له افراط څخه پاک کړي، ځکه چې د شوق د اصلي زور تر څنګ، دا د هغوی له پاره د ایمان په څېر وه، او په دې توګه دا د هغوی له پاره اصلي مقصد و (له دې امله چې دغو ټولو ډلو چې له یادو بدو خاصیتونوڅخه یې یو د خپل اصلي مقصد په توګه ټاکلی و له هغه خاصیت څخه پخه عقیده جوړه کړې وه.) په دې توګه، هغوی په دې کې سخت ډوب شوي

وو، نو هغې له هغه ځخه غوښتنه وکړه چې وګرځي او په ورته وخت کې هغوی یو ځه سوچه کړي.

بیا دوی ټول د نورو، یعنې، د پاچا او نورو، په لټون پسې لاړل. دوی یوه ځانګړي وطن ته ورغلل او پوښتنه یې وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟» دوی ته وویل شول چې د هغوی پاچا یو کلن دی، ځکه چې هغوی له هغې ډلې څخه وو چې پریکړه یې کړې وه چې هر څوک چې ډېر زیات خواړه لري او په عادي انساني خوړو نه پایي هغه باید پاچا وي. په اول کې هغوی یو شتمن سړی خپل پاچا ټاکلی وو، خو وروسته بیا هغوی داسې یو څوک وموند چې د شیدو په سمندر کې ناست و، او هغوی دا خپل په زړه پوري سړی وګڼلی. دغه سړي خپل ټول ژوند د شیدو په واسطه تېر کړی و، او د نورې نړۍ د خوړو په واسطه یې ژوند نه تېروی، نو هغوی هغه خپل پاچا وټاکی. او دا دلیل چې ولې هغه ته «یوکلن» ویل کېږي له دې امله دی چې

هغه د شيدو په واسطه داسې پايي لکه يو کلن ماشوم.

دوی پوه شول چې دا به حتما هغه ماشوم وي، نو دوی له هغه سره د ليدنې غوښتنه وکړه. ساتونکي لاړل او اجازه يې وغوښته او ترلاسه يې کړه. کله چې دوی د هغه حضور ته ورغلل دوی يو بل وپېژندل. که څه هم چې هغه وخت چې هغه له دوی څخه ورکېدی هغه يو وړوکی ماشوم و خو دا چې هغه له پيدايښت څخه پخه زيرکتيا لرله نو هغه هم دوی وپېژندل، او دوی خو په ربښتيا سره هغه وپېژاند. د دوی خوښي ډېره رنګينه وه، خو بيا هم دوی وژړل ځکه چې دوی نه پوهېدل چې پاچا او ملکې ته به څه ورپېښ شوي وي.

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څنګه دلته راورسېدې؟» هغه دوی ته وويل وروسته له هغه چې طوفاني باد هغه ليرې يوه ځانګړي ځای ته يوړی، هغه هلته پاتې شو او په هغه څه چې

کولی یې شول ځان یې پرې وساتی. په پای کې هغه دغه د شیدو سمندر ته ور ورسېد، او هغه پوه شو چې دغه سمندر خامخا د هغه د مور له شیدو څخه جوړ شوی دی، ځکه چې شیدو یې له شکه پر هغې باندې زور ور وړی و. په دې ډول سمندر جوړ شو. نو هغه دغه د شیدو په سمندر کې ژوند پیل کړ او په شیدو باندې پایېدی تر دې چې د دغه وطن خلکو هغه ومونده او خپل پاچا یې کړ.

دوی مخکې لاړل او یوه ځانګړي وطن ته ورسېدل. دوی پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟» خلکو ځواب ورکړ چې هغوی وژنه اصلي مقصد ګڼي او یو وژونکی یې خپل پاچا ټاکلی و. وروسته، هغو یوه ځانګړې ښځه پیدا کړه چې د وینو په سمندر کې ناسته وه، او هغوی هغه د خپلې پاچا په توګه غوره کړه. هغوی داسې وانګېرله چې هغه په رښتیا یوه لویه وژونکې وه ځکه چې هغه د وینو په سمندر کې ناسته وه. دوی له هغې سره د لیدنې غوښتنه

وکړه، او خلک لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه، نو دوی د هغې حضور ته ورغلل، او هغه هماغه ملکه وه! هغې تل ژړل، نو له اوښکو څخه یې د وینو سمندر جوړ شوی و. دوی یو بل وپېژندل، او یوه ستره خوښي جوړه شوه، خو دوی بیا ژړل، ځکه چې دوی لا هم د پاچا په هکله هېڅ نه پوهېدل.

نو دوی مخکې لاړل او یوه ځانګړي وطن ته ورسېدل. دوی پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟» دوی ته وویل شول چې دغو خلکو یو دروند شخص د خپل پاچا په توګه غوره کړی و، ځکه چې درنښت (عزت) د هغوی تر ټولو اصلي مقصد ښکارېدی. وروسته هغوی یو زوړ سړی وموند چې په یوه پټي کې ناست او تاج یې پر سر و. هغوی هغه خپل د خوښې سړی وګڼلی، ځکه چې هغه ان په پټي کې له تاج سره ناست و، نو هغوی هغه خپل پاچا وټاکه.

دوی پوه شول چې دا به خامخا هماغه پاچا وي (يعنې، د دوی پاچا به وي)، او دوی له هغه سره د ليدنې غوښتنه وکړه. غوښتنه وشوه او اجازه ورکول شوه، او دوی د هغه حضور ته ورغلل. دوی پوه شول چې هغه خپله د دوی پاچا و. داسې خوښي جوړه شوه چې ببخي له تصور څخه وتلې وه.

په ورته وخت کې، هغه احمق «خدايان» (يعنې، د شتمن وطن هغه شتمن خلک چې هغوی په خپل وطن کې خدايان ګڼل کېدل) هم له هغوی سره روان وو، خو په دې هېڅ نه پوهېدل چې دغه خوښي د څه له امله ده.

او اوس، هغه سپېڅلې ټولۍ يو ځل بيا سره يوځای شوه. نو هغوی ښنه سړی- دغو ټولو وطنونو ته (د هغو ډلو وطنونو ته چې بېلابېل بد خاصيتونه يې د اصلي مقصد په توګه ټاکلي وو) ولېږی څو هغوی سمې لارې ته راولي، چې هغوی سوچه کړي او له حماقت څخه يې

راوباسي، هر وطن له خپل اړوند حماقت او غلطۍ څخه راوباسي، ځکه چې هغوی ټول بې لارې او مغشوش شوي وو. ښه سړي اوس په رښتينې توګه دا زور درلود چې هغوی ته ورشي او هغوی ښېرته راوګرځوي، ځکه چې له هغه سره اوس د دغو ټولو وطنونو د پاچايانو زور و، ځکه چې ټول پاچايان هلته وو (د پاچا د سپېڅلي ټولۍ چې اوس ښېرته سره يوځای شوې وه هرغړی د هغو ډلو د دغو وطنونو پر سر پاچا و). نو ښه سړی د هغوی په زور سره لاړ چې هغوی سوچه کړي او ښېرته يې سمې لارې ته راولي.

جنګيالي ښيا له پاچا سره د هغه وطن په هکله خبرې وکړې چې د پيسو په لمانځنه کې لوېدلي وو. جنګيالي پاچا ته وويل، «آيا مونږ له تا څخه نه وو اورېدلي چې هغه خلک چې د پيسو په عبادت کې ډوب شوي وي کېدای شي چې تورې ته د تللې لارې په زور ځنې را واېستل شي؟»

پاچا وویل، «هو». او پاچا جنګیالي ته وویل چې تورې ته د تللې لارې په اوږدو کې یوه اړخیزه لاره هم شته چې د اور پر غره تېرېږي، او پر هغه غره باندې یو زمری کښېني. نو کله چې دغه زمری غواړي چې خوراک وکړي، هغه ځي او پر رمو باندې حمله کوي او پسونه او غوایان نیسي او خوري یې. شپانه په دې پوهېږي او پسونه په ډېر پام ځنې ساتي، خو په دې کار سره زمری هېڅ نه ایسارېږي – هر کله چې هغه غواړي چې خوراک وکړي، هغه پر رمو باندې حمله کوي. شپانه یې وهي او شړي او چیغې پرې وهي، خو د زمري ببخي چورت نه په خرابېږي. هغه فقط پسه او غویی اخلي، غوړمبېږي او خوري یې. او دغه د اور غر په سترګو نه ښکاري.

یوه بله اړخیزه لاره یوه پخلنځي ته تللې ده. په دغه پخلنځي کې د خوړو ټول ډولونه شته دي، خو په پخلنځي کې اور نشته. پرځای یې، خواړه په غره کې د شته اور په واسطه پخېږي. او که

څه هم چې د اور غر له هغه ځای څخه ډېر ليرې دی، د اور له غره څخه دغه پخلنځي ته پايپونه او لښتي ورغلي دي، او په دې توګه دغه تول خواړه هلته پخېږي. دغه پخلنځی هم په سترګو نه ښکاري، خو داسې يوه لاره شته چې کېدای شي د هغه ځای معلوم شي: مرغۍ د دغه پخلنځي پر سر باندې وزرونه رپوي، چې په دې توګه يو څوک کولی شي وپوهېږي چې پخلنځي هلته دی. دغه مرغۍ د خپلو وزرونو په وسيله هلته پاس درېږي او وزر وهي او په دې توګه اور ډېرېږي او کمېږي. په نورو ټکو، د مرغيو پاس درېدل او وزر وهل اور ډېروي او تېزوي، او هم يې کموي چې ډېرې زياتې لمبې ونه کړي. هغوی اور د خوړو ډول ته په کتو، تېزوي. يو ډول خواړه يو ډول اور ته اړتيا لري، خو يو بل ډول خواړه بل ډول اور ته اړتيا لري. اور د خوړو له پاره په مناسب ډول جوړېږي. (دا هغه څه وو چې پاچا جنګيالي ته وويل.)

پاچا وویل، «نو اوس دوی (یعنې، د هغو خلکو استازي چې د پیسو عبادت کوي، دا خلک چې په خپل وطن کې خدایان دي) درسره بوځه او د باد په مقابل کې یې برابر کړه چې د خوړو خوشبویي پرې ولګېږي. وروسته له هغه چې ته دوی ته یو څه خواړه ورکړې، دوی به خامخا خپل د پیسو عبادت پرېږدي.»

جنګیالي له لارښوونې سره سم کار وکړ، او د شتمنۍ د وطن دغه مشران، یې چې په خپل وطن کې خدایان و، بوتلل – ځکه چې دغه «خدایان» لکه چې پورته یاده شوه هلته له خزاندار سره راغلي وو. او، کله چې هغوی له خپل وطن څخه له خزاندار سره را روانېدل، د وطن خلکو هغوی ته وکالت او واک ورکړی و، یعنې داسې هوکړه یې کړې وه چې هر څه چې دغه استازي یې کوي هغه به د منلو وي، او د وطن ټول اوسېدونکي به مجبور وي چې هر هغه څه ومني چې دغه استازي (چې د هغوی

مشران او خدایان وو) یې کوي، او اجازه به نه لري چې سرغړونه وکړي.

نو، جنګیالي دغه خلک چې په خپل وطن کې د دوی د شتمنۍ له کبله خدایان ګڼل کېدل راروان کړل او پر دغې لارې یې ورسیخ کړل. پخلنځي ته یې نژدې وروستل، او هغوی یې د باد مخامخ برابر کړل، چې د خوړو بوی ور ورسېږي. هغوی زارۍ پيل کړې چې له دغو خوندورو خوړو څخه یو څه ورکول شي. خو بیا ده د هغوی مخونه د باد د لوري په لوري (شا ته) وګرځول او هغوی چیغې پیل کړې چې ډېر بد بوی پرې لګېږي. نو هغه د دوی مخونه بېرته د باد مقابل لوري ته ور وګرځول او بیا د خوړو اشتها راوړونکی بوی هغوی ته ور ورسېد نو بیا هغوی زارۍ پیل کړې چې که له هغو خوړو څخه یو څه ورکول شي. او بیا ده هغوی د باد د لوري په لوري ور وګرځول او بیا هغوی د بد بوی له امله چیغې پیل کړې.

بیا جنګیالي هغوی ته وویل، «آیا تاسو نه ګورئ چې دلته داسې څه نشته چې د بد بوی سبب وګرځي. دا به حتما داسې وي چې تاسو خپله د دغه بد بوی سرچینه یاست، ځکه چې دلته خو هېڅ وروست شی هم نشته.»

بیا ده هغوی ته له دغو خوړو څخه یو څه ورکړل. څنګه چې هغوی دغه خواړه وخوړل، هغوی له خپلو ځانونو څخه د سرو او سپینو زرو غورځول پیل کړل. هر یوه د خپل ځان له پاره یوه کنده واېسته او له ډېره شرمه یې خپل ځان په کنده کې ښخ کړ. هغوی د پیسو د سختې بدبویۍ (چې د انسان د مردارۍ په څېر بوی یې کاوه) په هکله په پوهېدلو سره و شرمېدل. دا له دې امله وشول چې هغوی د هغو خوړو خوند و کتی.

هغوی خپل مخونه نوکارې کول او ځانونه یې ښخ کړل، او نه یې شول کولی چې خپل مخونه راپورته کړي. هر یو د بل په وړاندې

شرمېدلی و. پيسې د هغوی له پاره د ټولې بې‌عزتۍ تر ټولو لويه سرچينه ګرځېدلې وه، او هر چا به چې غوښتل چې د بل په وړاندې سپکاوی وکړي ويل به يې چې هغه پيسې لري، ځکه چې اوس نو پيسې د بې‌عزتۍ يوه لويه سرچينه ګرځېدلې وه. هر چا به چې ډېرې پيسې لرلې هغه به ډېر سپک و. نو هغوی له ډېره شرمه خپل ځانونه ښخ کړل. تر دې چې يوه يې هم نشول کولی چې خپل مخ بل ته، په ځانګړې توګه جنګيالي ته، ورپورته کړي. هرچا به چې په خپل جيب کې يوه سکه پيدا کړه ژر به يې چيته کړه او ايسته به يې وغورځوله.

بيا جنګيالی هغوی ته ورغی او (له کندو او قبرونو څخه يې) را واېستل. هغه وويل، «له ما سره راځئ. اوس نور تاسو اړتيا نه لرئ چې له جنګيالي څخه وډار شئ، ځکه چې هغه جنګيالی زه خپله يم!»

هغوی له جنګیالي څخه غوښتنه وکړه چې له دغو خوړو څخه هغوی ته یو څه ورکړي چې خپل وطن ته یې یوسي. د هغوی لا له وړاندې څخه له پیسو څخه بد راتلل، خو هغوی غوښتل چې د هغوی وطنوال هم د پیسو له دغه شوق څخه راووځي. هغه له دغو خوړو څخه یو څه ورکړل او هغوی خپل وطن ته یوړل. څنګه چې دوی هغوی ته خواړه ورکړل، هغوی هم له خپلو ځانونو څخه د سرو او سپینو زرو غورځول او له ډېره شرمه د ځمکې لاندې سوریو کې د ځانونو ښخول پیل کړل.

ډېر شتمن او هغه چې «خدایان» ګڼل کېدل هغوی تر ټولو سپک وګرځېدل، خو ان هغه د تر ټولو ټیټې مرتبې خلکو چې «وحشي ځاروي» ګڼل کېدل هغوی هم له دې امله چې ځانونه یې د پیسو د نه لرلو له امله ټیټ ګڼل د سپکاوي احساس کاوه. اوس نو هغوی پوه شول چې پیسې د بېعزتۍ او سپکاوي اصلي سرچینه ده.

دغو خوړو داسې اغېزه درلوده چې هر چا به وخوړل نو د پیسو څخه به یې داسې بد راتلل چې بوی به یې پرې د انسان د مرداري په څېر لګېدی. نو له دې کبله، هغوی خپل د سپینو او سرو زرو خدایان ایسته وغورځول.

تر دې وروسته، هغه وطن ته هغه ښه سړی ولېږل شو، او هغه هغوی ته وښودل چې څنګه توبه وباسي او خپلې لارې بدلې کړي. هغه هغوی سوچه کړل.

بیا پاچا پر ټوله نړۍ واکمن شو او ټوله نړۍ خدای ته راجع شوه، چې خپل ځانونه یې د سپېڅلو کتابونو لوستلو او لمونځونو، توبې او نېکو عملونو ته وقف کړل.

اووه سوالګر

زه به درته ووایم چې یو وخت ښنګه خوښ شول.

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا و. پاچا یوازې یو زوی درلود. پاچا غوښتل چې پاچايي په خپل ژوند خپل زوی ته وروسپاري، نو يو لوی مجلس یې جوړ کړ، او کله چې پاچا یو مجلس جوړوي بې له شکه چې دا یوه د خوشحالۍ [موقع] وي. په تېره بیا چې هغه پاچايي په خپل ژوند خپل زوی ته سپارله؛ دا نو بې له شکه چې یو خوندور کار و، او مجلس ته راغلي خلک ټول وزیران، مشران او لویان وو.

دغه کار په مجلس کې ډېر خوند کولی. دا چې پاچا په خپل ژوند کې پاچايي خپل زوی ته سپارله نو د هېواد خلک ډېر خوشحال وو، ځکه

چې د پاچا له پاره دا یوه ډېره ډېره د عزت خبره [ګڼل کېږي چې پاچايي وسپاري]، نو ځکه مجلس ډېرخوندور و. هلته په مجلس کې هر ډول ساعت تېرئ؛ شاعران، ټوکیان او نور داسې څه چې سړی به یې خوشحالولی موجود وو.

هغه وخت چې ټوله فضا خوشحالۍ نیولې وه، پاچا پاڅېد او خپل زوی ته یې وویل، «دا چې زه یو نجومي (ستوري پېژندونکی) یم، زه پوهېږم چې یوه ورځ به ته تخت له لاسه ورکړې، نو [کله چې داسې پېښه وشوه] پام به کوې چې خپه [یعنې پرېشان] نشې چې تا پاچايي له لاسه ورکړې ده. د خپه کېدو پر ځای خوشحاله اوسه.

او کله چې ته خوشحاله یې، زه به هم خوشحاله یم خوکه ته خپه هم شې زه به بیا هم خوشحاله یم چې ته پاچا نه یې، ځکه چې که ته خوشحاله نشې پاتې کېدلی، ته بیا د پاچايۍ وړتیا هم نه

لرې. (په بله وینا، که ته داسې څوک یې چې د پاچايۍ په له لاسه ورکولو سره هم تل خوشحاله نشي پاتې کېدلی بیا نو [داسې ښکاري] چې ته د تخت لايق نه یې)، خو که ته خوشحاله پاتې شې، زه به ډېر زيات خوښ اوسم.

د پاچا زوی په بري سره د پاچايۍ کنټرول ترلاسه کړ او وزيران يې وټاکل. هغه لويان، مشران او يو لښکر هم لرل. د پاچا زوی يو هوښيار سړی و، او په ريښتيا سره يې له پوهې سره مينه لرله. پر هغه به لوی، لوی پوهان راټول وو. هغه به هر هغه چا ته چې هغه ته به يې ښه نظرونه راوړل اهميت ورکولی. هغه به هغوی ته د هغوی د پوهې په اساس ډېرعزت او مال او هرهغه څه چې هغوی به غوښتل ورکول. که چا به پیسې غوښتې هغه ته به يې پيسې ورکولې؛ که چا به عزت غوښت هغه ته به يې د هغه د پوهې له کبله عزت ورکولی. او دا چې پوهه د هغه له پاره ډېره مهمه وه، هرچا د [اکاډميکې] پوهې لاره ونيوله، او ټولې پاچايۍ

ځانونه د پوهې[یعنې استدلال] لارویان وګرځول. چا به چې پیسې غوښتې هغه ته به یې پیسې ورکولې او چا به چې عزت او درناوی غوښت هغه ته به یې عزت او درناوی ورکاوه.

دا چې په هغه وطن کې هرچا خپل ځان له [اکاډمیکې] پوهې سره په ځانګړې توګه تړلی ګاڼه نو هغوی د جنګ هنر بېخي هېر کړ. دا چې هغوی ټولو خپل ځانونه د حکمت لارویان ګڼل، له دې امله د هغه وطن هغه تر ټولو لږ هوښیار به په بل هر وطن کې تر ټولو لوی حکیم ګڼل کېدی.

د دغه وطن پوهان ډېر لوی هوښیاران وګرځېدل او د [نظري یا تیوریکي] پوهې د تعقیبولو له امله د وطن پوهانو الحاد یا د خدای له شتون څخه انکار ته مخه کړه، او هغوی ولیعهد (شهزاده) الحاد [منلو] ته برابر کړ، خو دغه کار پر ولس باندې اغېزه ونه کړه. هغوی د خدای له شتون څخه منکر نه شول ځکه چې د حکیمانو

حکمت ډېر پېچلی و او ولسي خلکو نشول کولی چې د هغوی نظريات وڅېړي. له دې امله دې کار پر هغوی اغېزه ونه کړله، خو پوهان او د پاچا زوی د خدای له شتون څخه منکر شول.

له دې امله چې د پاچا زوی په خپل ځان کې «ښه» درلودل (ځکه چې هغه د «ښو» پر لوري [په يوه ميلان سره] پيدا شوی و، او ښې ځانګړتياوې يې لرلې) نو په پرله پسې توګه به يې له ځان سره فکر کاوه چې، «زه د نړۍ په کوم ځای کې يم؟ [يعنې زه په څه ډول حالت کې يم؟] زه [مې له ځان سره] څه کوم؟»

هغه به اوږده اوسېلي ايستل، او په زوره به يې ورسره چيغې وهلې. هغه په حيرانتيا سره وويل «دا څه معنی چې زه مې وخت په داسې شيانو باندې تېروم؟ دا په ما څه کېږي؟ زه د نړۍ په کوم ځای کې يم؟ او ډېر اوسېلي به يې ايستل.

خو څنګه به چې هغه د خپل عقل کارول پيل کړل، نو ناسالم حکمت به يې فکر بيا په خپله

غبېږه کې ونیولی. دا کار څو ځلې وشو، چې هغه به په پرله پسې توګه فکر کولی چې هغه په څه حالت کې دی؟، هغه څه کوي؟، او داسې نور. هغه به اوسېلي وابستل او چیغې به یې کړې، خو سمدلاسه به چې هغه له خپل عقل څخه کار اخیستل پیل کړل، د الحادي فکر به یې بیا په مغز باندې منګولې ورخښې کړې.

یوه ورځ راغله چې په یوه وطن کې یوه لویه تېښته پیل شوه – هرچا منډې وهلې. هغوی به چې تښتېدل نو له یوه ځنګله څخه به تېرېدل. دوه ماشومان چې یو هلک او یوه نجلۍ وه هلته ورک شول. یوه سړي یو هلک ورک کړ او بل یوه نجلۍ. هغوی په دغه وخت کې واړه ماشومان وو چې څلور یا پنځه کاله عمرونه یې لرل. له ماشومانو سره هېڅ شی نه وو چې ویې خوري. هغوی وژړل او چیغې یې وو هلې ځکه چې خواړه ورسره نه وو.

په دې وخت کې یو سوالګر هغوی ته راغی؛ هغه له خپلو د خیرات کڅوړو سره راروان و. ماشومانو هغه ته ورمنډه کړه او ځانونه یې ورپورې ونښلول. هغه هغوی ته ډوډۍ ورکړه او هغوی وخوړه.

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه «تاسو څنګه دلته راغلاست؟»

هغوی ځواب ورکړ، «مونږ نه پوهېږو» (ځکه چې هغوی واړه ماشومان وو).

هغه هغوی پرېښودل. هغوی وغوښتل چې هغه دوی هم له ځان سره بوځي.

خو هغه ورته وویل، «زه نه غواړم چې تاسو له ماسره لاړشئ».

کله چې هغوی [له هغه سره خبرې کولې] هغوی ولیدل چې سوالګر ړوند دی. هغوی په دې خبره حیران شول چې هغه ړوند دی نو هغه څنګه خپله لاره پیدا کوي؟ (او په حقیقت کې، دا

خپله یوه لویه خبره وه، چې ماشومان [د هغه په ړوندوالي] پوه شول، دا چې هغوی واړه ماشومان وو نو دا ورته نا اشنا ښکاره شوه. په حقیقت کې، هغوی هوښیار ماشومان وو، نو ځکه هغوی په دې کار باندې حیران شول). نو هغه (ړانده سوالګر) هغوی ته دعا وکړه، [هغه هغوی ته وویل]، «تاسو دې ښېخي داسې شئ لکه زه چې یم – تاسو دې داسې زاړه شئ لکه زه چې یم. هغه هغوی ته څه نوره ډوډۍ هم ورپرېښوده او په خپله مخه لاړ. ماشومان پوه شول چې خدای پاک هغوی ساتي، او هغه هغوی ته یو ړوند سوالګر د همدې له پاره ورولېږی چې هغوی ته ډوډۍ ورکړي.

وروسته د هغوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه. بیا هغوی د خوړو له پاره چیغې پیل کړې. بیا شپه راغله او هغوی شپه همالته تېره کړه. سهار بیا هم هغوی څه نه لرل چې ویې خوري، نو په چیغو شول او ویې ژړل.

بیا یو سوالګر راغی – چې کوڼ و. هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې. هغه په خپلو لاسونو باندې حرکتونه وکړل چې هغوی پوه کړي چې هغه څه نه اوري. دغه سوالګرهم هغوی ته ډوډۍ ورکړه چې ویې خوري او هغوی یې پرېښودل او روان شو. هغوی غوښتل چې هغه یې له ځان سره بوځي، خو هغه نه غوښتل چې داسې کار وکړي. هغه هم هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هغه هم هغوی پرېښودل او پر خپله مخه لاړ.

وروسته د هغوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه، او هغوی بیا د مخکې په څېر ژړا پیل کړه، او بیا یو سوالګرهغوی ته راغی. هغه خبرې سمې نشوې کولی (یعنې په ژبه تتله و). هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې او هغه په نیمه ژبه ورسره خبرې کولې. هغوی نه پوهېدل چې هغه څه وایي، خو هغه په هغه څه چې هغوی ویل پوهېدی. دغه سوالګر هم هغوی ته ډوډۍ ورکړه چې ویې خوري، او هغه هم لاړ. هغه هم

هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی، او بیا یې د هغو نورو په څېر خپله لاره ونیوله او لاړ.

وروسته بیا یو سوالګر راغی – چې غاړه یې کږه وه، او هر څه داسې وشول لکه مخکې چې شوي وو. وروسته بیا یو بل سوالګر راغی – چې پر ملا کړوپ و، او وروسته بیا بل راغی چې لاسونه یې نه لرل. بیا بل سوالګر راغی چې پښې یې نه لرلې. هغو ټولو دوی ته ډوډۍ ورکړه، او [دغو ماشومانو] ته یې دعا وکړه چې دوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هر یوه په ورته ډول چلند وکړ.

وروسته د دوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه. دوی روان شول او ابادۍ ته یې مخه کړه، یوه څړک ته ورسېدل. څړک یې ونیوی او تلل، تلل چې یوه کلي ته ورسېدل. د کلي خلکو یوه کور ته بوتلل. هغوی پر دوی باندې مهرباني وکړه او دوی ته یې ډوډۍ ورکړه. بیا یې یوه بل کور

ته بو تلل، هلته هم هغوی دوی ته ډوډۍ ورکړه. نو دوی کور په کور ګرځېدل پیل کړل، او ویې لیدل چې دا کار د دوی له پاره ښه دی چې دوی ته ډوډۍ ورکول کېږي.

ماشومانو یو له بل سره هوکړه وکړه چې د تل له پاره به سره یوځای پاتې کېږي. هغوی د ځانونو له پاره د سوالګرو لوېې کڅوړې جوړې کړې. هغوی کورونو ته تلل، او هغوی ټولو مجلسونو لکه د سنتي مراسمو او ودونو ته تلل. او هغوی مخکې لاړل، او ښارونو ته یې تګ پیل کړ.

هغوی به د خلکو کورونو ته تلل، سوداګریزو مېلو ته به تلل او د سوالګرو په منځ کې به، د ودانیو د دېوالونو ترڅنګ د خپلو کچکولونو سره کېناستل. په پای کې دغه ماشومان د ټولو ملنګانو په منځ کې ډېر مشهور شول، ځکه چې هرچا هغوی پېژندل، او پوهېدل چې هغوی هغه

ماشومان دي چې (لکه چې مخکې ياده شوه) په ځنګله کې ورک شوي وو.

يو ځل په يوه لوی ښار کې يوه لويه مېله وه. ټول سوالګر هلته لاړل، او دغه ماشومان هم هلته ورغلل. سوالګرو له ځانونو سره سوچ وکړ چې دغه ماشومان يوه ډېره ښه جوړه ده او دا چې هغوی بايد يو له بل سره واده وکړي. ځنګه چې يو شمېر سوالګرو په دې هکله خبرې پيل کړې دا د هغوی ټولو له پاره يو ښه نظر ښکاره شو، نو جوړه سره جوړه شوه. خو هغوی واده ځنګه تيارولی شو؟ هغوی پرېکړه وکړه چې ځنګه چې په يوه ټاکلې نېټه پاچا د زېږکليزې يوه لويه مېلمستيا لري نو ټول سوالګر به هلته لاړ شي او د ښو خوړو او غوښې غوښتنه به وکړي. په هغې باندې هغوی کولی شي چې واده تيار کړي. او همداسې وشول، چې ټول سوالګر هغې مېلمستيا ته لاړل، او هلته يې د غوښې او ډوډۍ غوښتنه وکړه.

سربېره پر دې، هغوی هغه غوښنه او ښه ډوډۍ چې تر مېلمستيا وروسته پاتې شوې وه هم له ځانونو سره واخيسته. هغوی لاړل او يوه دومره لويه کنده يې واېسته چې سل کسه په کې ځايېدل. هغوی هغه د نلانو په بوټو، خاورې او خوشايو باندې پټه کړه. ټول په کې ورننوتل، او هلته يې د ماشومانو واده جوړ کړ او د ماشومانو له پاره يې يو د واده چتر ودرولی.

هغوی ډېر زيات خوشحاله وو. زوم او ناوې هم ډېر خوشحاله وو. زوم او ناوې د خدای پاک د هغې لويې مهربانۍ يادونه پيل کړه چې پر هغوی باندې يې هغه وخت ولوروله چې هغوی په ځنګل کې وو، او هغوی ژړا پيل کړه، او د زړه له تله يې داسې هيله وکړه [ويې ويل] «څنګه کېدی شي چې مونږ هغه لومړنی سوالګر دلته راولو، هغه ړوند سړی چې مونږ ته يې په ځنګله کې ډوډۍ راوړه؟»

[لومړۍ ورځ]

هغوی د ړانده سوالګر د راتلو هیله کوله، هغه ناڅاپه پورته شو او غږ یې وکړ: زه دلته یم! زه ستاسو واده ته راغلی یم. او ما تاسو ته یو «د واده د وینا سوغات» [یو د واده سوغات] راوړی دی چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ. پخوا ما [یوازې] داسې *هیله لرله* چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ. اوس یې زه پر تاسو د یوه پوره سوغات په توګه لوروم، یو «د وینا سوغات»،چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ.

تاسو فکر کوئ چې زه یو ړوند سړی یم – زه بېخي ړوند نه یم! یوازې دا ده چې زما له پاره، د ټولې نړۍ [دپایښت موده] د یوې سترګې له یوه رپ څخه ډېره نه ده. (هغه د دې له پاره د یوه ړانده سړي ښه جوړه کړې وه چې هغه نړۍ ته هېڅ نه کتل ځکه چې نړۍ [په هغې کې د ټولو پېښو تېرېدنه] هغه ته د یوې سترګې د یوه رپ په اندازه هم نه ښکارېده، نو نړۍ ته کتلو د هغه له پاره هېڅ اهمیت نه درلود). دا چې زه ډېر زیات زوړ یم، او زه لا تر اوسه هم پوره ځوان

یم؛ که څه هم چې زه ډېر زیات زوړ یم خو ما لا ژوند هېڅ نه دی پیل کړی او دا زه یوازې د خپل ځان په هکله نه وایم بلکه په دې خبره باندې لوی شاهین هم شاهد دی. زه به تاسو ته یوه کیسه ووایم (دا ټول رانده سوالګر وویل).

یو وخت په یو ځای کې یو څو خلک وو چې پر یو شمېر ببېړیو باندې سمندر ته ووتل. یو طوفان راغی او ببېړۍ یې دړې وړې کړې، خو خلک و ژغورل شول. هغوی یوه برج ته راغلل او وروختل. هلته هغوی هر ډول خوراک، څښاک، کالي، او هرڅه چې ورته اړتیا وه وموندل. په هغه ځای کې بې شمېره نعمتونه او د نړۍ خوشحالۍ موجودې وې.

هغوی اعلان وکړ چې هرسړی باید یوه داسې پخوانۍ کیسه وکړي چې هغه ته له خپل لومړني یاد څخه ور په یاد وي، یعنې څه چې د هغه له هغه وخت څخه په یاد وي چې د هغه حافظې د لومړي ځل له پاره کار پیل کړ. په هغه ځای کې

هم زاړه خلک موجود وو او هم ځوانان، او هغوی په خپل منځ کې له تر ټولو زاړه سړي څخه هیله وکړه چې لومړی هغه [خپله کیسه] وکړي.

هغه (یعنې تر ټولو زاړه مشر) خپل اواز پورته کړ او ویې ویل، «زه به تاسو ته څه ووایم؟ زما په یاد دي چې مڼه له ځانګې نه پرې شوه.»

هیڅوک پوه نشو چې هغه څه وایي، خو هلته هوښیار خلک ناست وو، هغوی وویل، «په حقیقت کې، دغه یوه ډېره پخوانۍ کیسه ده!» [یعنې، یوه ډېره لرغونې خاطره ده].

هغوی بیا بل مشر ته چې تر له لومړني یې عمر لږ وو بلنه ورکړه چې خپله کیسه وکړي. هغه په یوه حیرانوونکي ډول غږ پورته کړ، «هغه یوه لرغونې کیسه ده؟! دغه کیسه زما په یاد ده، او زما دا هم په یاد دي چې شمع بلېده.» هغوی و منله چې دا ترلومړنۍ هغې هم زړه کیسه ده. او د هغوی له پاره دا د یاد وړ وګرځېده چې دویم

سړی تر لومړني ځوان دی خو تر هغه يې هم ډېره زړه کيسه په ياد ده.

تر هغه وروسته هغوی دربېيم مشر ته بلنه ورکړه چې خبرې وکړي. د دربېيم سړي عمر تر هغوی لږ و. دربېيم مشر وويل، «زما دا هم په ياد دي چې مېوې د جوړښت نيول پيل کړل، يعنې چې مېوې د لومړي ځل له پاره پيل وکړ چې مېوه شي.»

هغوی ځواب ورکړ چې، «دغه کيسه لاډېره پخوانۍ ده!».

بيا څلورم سړي خبرې وکړې چې د هغه عمر تر مخکنيو هغو هم لږ و. هغه وويل، «زما هغه وخت ياد دی چې تخم يې څنګه راوړ چې ويې کړي اومېوه شي».

بيا پنځم سړي چې د هغه عمر تر مخکنيو هم لږ و، غږ پورته کړ او ويې ويل، «زما هغه پوهان هم په ياد دي چې د تخم په هکله يې نظر ورکړ.

شپږم سړي چې تر يادو ټولو ځوان و غږ پورته کړ او ويې ويل، «زما ان د مېوې خوند په ياد دی، مخکې تر دې چې خوند مېوې ته ورننوت».

اووم سړي په لوړ غږ وويل، «زما د مېوې بوی په ياد دی، مخکې تر دې چې بوی مېوې ته ورننوت».

اتم سړي غږ کړ او ويې ويل، «زما حتی د مېوې بڼه په ياد ده، مخکې تر دې چې د مېوې بڼه برابره شوه».

او په هغه وخت کې زه وړوکی ماشوم وم (ړانده سوالګر چې دا ټوله کيسه بيې وکړه وويل) او زه هم هلته وم. ما غږ پورته کړ او ومې ويل، «زما دا ټولې کيسې په ياد دي، او ان عدم يا هغه وخت چې هېڅ مخلوق نه وو، هم زما په ياد دی».

هغوی و منله چې، «دغه يوه ببخي لرغونې کيسه ده، تر ټولو پخوانۍ!». او د هغوی له پاره

ډېره په زړه پورې وه چې ماشوم تربل هر چا ډېر څه په یاد لرل.

دا وخت لوی شاهین راورسېد او برج یې وټکاوه. هغه هغوی ته وویل، «ځانونه دومره مه خوارووئ! خپلو خزانو ته ورشئ! له خپلو خزانو څخه کار واخلئ!» او هغه هغوی ته وویل چې هغوی باید له برج څخه ترټولو مشر لومړی او [ترټولو کشر] وروستی راووځي. هرڅوک چې ترټولو زوړ وي باید لومړی لاړ شي. هغه ټول له برج څخه واېستل. لومړی هغه ماشوم واېست، ځکه چې په حقیقت کې، هغه په هغوی کې تر ټولو زوړ و، او هر څوک چې ځوان و، هغه یې په ترتیب سره مخکې واېست. او ترټولو زوړ یې د ټولو په پای کې واېست، ځکه څوک چې ځوان و هغه [په حقیقت کې] زوړ و (ځکه هرهغه څوک چې عمر یې لږ و هغه پخوانۍ کیسه کړې وه) او تر ټولو ډېر زوړ ترټولو ډېر ځوان و.

لوی شاهین هغوی ته اعلان وکړ: زه به تاسو ته ټولې هغه کیسې چې هر سړي وکړې تحلیل کړم. هغه سړي چې ویې ویل چې هغه وخت یې په یاد دی چې هغوی منه له څانګې څخه پرې کړه، د هغه هدف دا دی چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې خلکو د هغه له نامه [سره اړیکه] پرې کړه» (په دې معنی چې، هغه څه چې د هغه په زوکړې پسې سملاسي وروسته هغه ته پېښ شول، یعنې هغه وخت یې په یاد دی چې خلکو د هغه نوم پرې کړ). او هغه ورپسې سړی چې ویې ویل چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې ډېوه بله شوه، د هغه هدف دا دی چې هغه ته هغه وخت یاد دی چې هغه په رحم کې و، ځکه چې په هغه وخت کې د یو چا پر سر دپاسه ډېوه بلېږي (وایي کله چې یو ماشوم د مور په رحم کې وي، د هغه پر سر یوه ډېوه بلېږي، چې د هغې په وسیله هغه د نړۍ له یوه سره تربل سر پورېویني). او هغه سړی چې ویې ویل چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې مېوې په مېوه کېدلو

باندې پیل وکړ، په دې معنی چې، هغه د هغه وخت په یاد دی چې د هغه وجود د لومړي ځل له پاره جوړېدل پیل کړل، هغه وخت چې جنین جوړ شو.

او د هغه سړی چې هغه وخت یې په یاد دی چې هغوی تخم راوړ چې مېوه وکړي، هدف دا دی چې، هغه ته ان هغه وخت یادېږي چې ځاځکی ځنګه [د بلاربېدو پر وخت] واخیستل شو. او هغه سړی چې هغه وخت یې یادېږي چې حکیمانو د تخم په هکله نظر ورکړ داسې ښیي چې د هغه ان هغه وخت یاد دی چې ځاځکی په ذهن کې و [ځکه چې د پلار ذهن ځاځکی رامنځته کوي]. او هغه چې خوند یې په یاد دی هغه [ټېټه] اروا ده. او بوی چې دی هغه [منځنۍ] اروا ده. او بڼه چې ده، هغه [جګه] اروا ده. او ماشوم وویل چې د هغه عدم الوجود په یاد دی، ځکه چې هغه تر تاسو ټولو ډېر مشر دی، ځکه د هغه ان تر هغه مخکې وخت په یاد دی چې [ټېټه] اروا، [منځنۍ] اروا، او [جګه] اروا [پیدا شوه].

له دې امله دی هغه وخت ته اشاره کوي چې عدم الوجود ګڼل کېږي (يعنې د هغه ان هغه وخت په ياد دی چې هېڅ شي هم شتون نه درلود؛ هغه ته هغه څه په ياد دي چې هغه په هغه ځای کې وکړل چې تر هر څه لوړ دی.)

لوی شاهين هغوی ته وويل، «خپلو ښېړيو ته بېرته ورستانه شئ، هغه ستاسو بدنونه دي چې مات شوي دي؛ هغه به بېرته جوړ شي. اوس هغو ته بېرته ور وګرځئ». او هغه هغوی ته دعا وکړه.

او ما ته هم (يعنې هغه ړانده سوالګر ته چې دا ټوله کيسه يې وکړه) هغه (يعنې لوی شاهين) وويل، «ته له ما سره راځه ځکه چې ته زما په څېر يې، هغه داسې چې ته ډېر زوړ او ښېځې ځوان يې. او تا لا تر اوسه پورې ژوند کول نه دي پيل کړي، او سربېره پر دې هم، ته ډېر زوړ يې. زه هم همداسې يم – ځکه چې زه ډېر

زوړ یم، خو لا هم ښېښي ځوان یم [او داسې نور]».

په دې توګه مونږ وینو چې زه د لوی شاهین خاطره لرم، یعنې چې زه ډېر زوړ، او ښېښي ځوان یم. اوس زه دا پر تاسو د یوه پوره سوغات په توګه لوروم، د «واده له پاره د وینا سوغات»، چې تاسو باید زما په څېر پخواني شئ. هلته ډېره لویه خوښي او خوشحالي جوړه شوه او هغوی ډېر خوشحاله شول.

[دويمه ورځ]

د اوه ورځني [واده] د مراسمو په بله ورځ زوم او ناوې بيا د دويم سوالګر، چې کوڼ و، او هغوی ته يې د ډوډۍ په ورکولو سره هغوی له لوږې څخه ژغورلي وو، خاطرې پيل کړې. هغوی ژړل او د هغه غوښتنه يې کوله، [هغوی ويل] «څنګه کېدی شي چې مونږ هغه کوڼ سوالګر چې مونږ يې ژغورلي وو دلته راولو؟» په داسې حال کې چې هغوی د هغه غوښتنه کوله هغه ناڅاپه رانوت او ويې ويل، «زه دلته يم». او هغوی يې په غېږ کې ونيول او ښکل يې کړل.

هغه دوی ته وويل: اوس به زه تاسو ته يوه ډالۍ درکړم، چې تاسو بايد ببخي داسې شئ لکه زه چې يم، يعنې تاسو بايد داسې ببخي زما په څېر ښه ژوند ولرئ. په داسې حال کې چې پخوا ما تاسو ته د دې *دعا* کړې وه، اوس زه خپل ښه

ژوند پر تاسو د یوې پوره ډالۍ په توګه لوروم – یو «د واده د وینا سوغات».

تاسو فکر کوئ چې زه کوڼ یم. زه بېخي کوڼ نه یم! بلکې، دا ټوله نړۍ زما له پاره هېڅ اهمیت نه لري، نو زه نه غواړم چې د هغې نیمګړتیاوې واورم ځکه چې د نړۍ ټول غږونه – له عیبونو نه راپورته کېږي. هرشخص د یوې نیمګړتیا، کمښت له امله فریاد کوي. او ان چې د نړۍ ټولې خوشحالۍ له نیمګړتیاوو څخه راپورته کېږي، ځکه چې یو څوک له دې امله خوشحالېږي چې [پخوا] یې څه نه درلودل، او وروسته یې داسې څه ترلاسه کړي وي چې پخوا یې نه لرل. او زما له پاره، ټوله نړۍ دومره اهمیت نه لري چې زه یې باید نیمګړتیاوې واورم. نو زه یو داسې ښه ژوند کوم چې هېڅ پکې کم نه دي، او زه یو شاهد لرم چې زه د شتمنیو په وطن کې یو ښه ژوند لرم. د هغه ښه ژوند دا و چې هغه ډوډۍ خوړله او اوبه یې څښلې.

هغه یوه کیسه وکړله: هلته یو وطن دی چې ډېره زیاته شتمني لري. خلک یې ستري زبرمې لري. یوه ورځ شتمن خلک سره راټول شول، او هر یوه د خپل ښه ژوند په هکله، چې څنګه پرې تېرېږي، ستاینې پیل کړې. هر یوه د خپل ښه ژوند کړنلارې بیان کړې.

زه (یعنې کوڼ سوالګر چې دا کیسه یې کوله) پورته شوم او هغوی ته مې وویل: زه یو ښه ژوند لرم – تر تاسو ښه! او شاهد هم دلته شته: که تاسو داسې ښه ژوند وکړئ، بیا راځئ وګورو چې آیا تاسو له هغه وطن سره مرسته کولی شئ؟ ځکه چې هلته یو وطن دی چې په هغه کې خلکو یو بڼ درلود، او په بڼ کې داسې مېوه وه چې د نړۍ ټول خوندونه پکې وو. او [په بڼ کې] هغوی [همدارنګه] د نړۍ ټوله خوشبویي لرله او هلته هر ډول منظرې – د نړۍ ټول رنګونه او ګلونه وو. په بڼ کې هر څه موجود وو.

او یوه بڼوال د بڼ پالنه کوله. د دغه بڼ له امله د هغه وطن خلکو ښه ژوند درلود. خو بیابه بڼوال ورک شو نو طبیعي وه چې څه چې هلته په هغه بڼ کې وه هغه باید له منځه تللي وای ځکه چې هلته بڼوال نه و او دا له دې امله چې هغه مسؤل و چې د بڼ څوکیوالي وکړي او وګوري چې هلته باید څه وشي.

په هر حال، هغوی بیا هم کولی شول چې د نباتاتو هغه پر خپل سر وده وساتي. خو یو ظالم پاچا راغی چې پر دغه وطن باندې یرغل وکړی، خو پاچا د هغوی له پاره هېڅ ونشول کولی. نو هغه لاړ او د وطن ښه ژوند چې هغوی د هغه بڼ له امله درلود هغه یې پای ته ورسولی. هغه داسې نه چې هغه بڼ ویجاړ کړ؛ هغه یوازې په هغه وطن کې خپل درې ګروپه چاپلوسان پرېښودل. او هغوی ته یې وویل چې هغوی باید هغه څه وکړي چې هغه ورته امر کوي.

هغوی د پاچا د حکمونو په تعقیبولو سره داسې عملونه وکړل چې په دغه وطن کې یې د خوند حس له منځه یوړی. هغوی داسې عمل وکړ چې داسې یو [حالت] یې رامنځته کړ چې کله به چې چا غوښتل چې د یو شي خوند وڅکي هغه به د یوه وراسته جسد د خوند په څېر و. همدارنګه هغوی د بوی حس هم له منځه یوړی؛ هغوی ټول وږمونه داسې کړل چې د ګالبانوم [چې یو مردار بویه بوټی دی] بوی به یې کولی. او په همدې توګه هغوی د لیدلو حس هم خراب کړ، څکه هغوی د خلکو سترګې داسې تیاره کړې لکه په مخکې یې چې ټینګې وربځې وي (دا ټول کارونه د چاپلوسانو د هغو دریو ګروپونو له خوا وشول چې په وطن کې موجود وو، او لکه چې یاده شوه هغوی به هر هغه څه کول چې ظالم پاچا به ورته حکم کولی). اوس، دا چې تاسو داسې ښه ژوند کوئ، دا وطن وساتئ! (دا ټول کانه سوالګر د شتمنیو وطن ته وویل، چېرې

چې هغوی لاپې وهلې چې هغوی ښه ژوند لري، لکه چې مخکې یې یادونه وشوه).

او زه تاسو ته وایم، که تاسو نشئ کولی چې له هغوی سره مرسته وکړئ، تاسو به هم ژوبل شئ. (په بله وینا، هغه څوک چې د هغه وطن لید، خوند، او بوی یې خراب ورته کړي وو هغوی به تاسو هم ژوبل کړي).

نو شتمن خلک راټول شول او هغه وطن ته لاړل، او زه هم له هغوی سره لاړم. او په لاره کې هم، هرچا د خپل ښه ژوند ستاینه کوله، ځکه چې هغوی (لکه چې مخکې یاده شوه) خزانې لرلې، خو څنګه چې هغه وطن ته ورننژدې شول د هغوی خوند او نورو حسونو په خرابېدو پیل وکړ. هغوی خپل ځانونه خرابېدونکي احساس کړل. ما هغوی یادونه وکړله ، «دا چې اوس، چې تاسو لا دې وطن ته نه یاست ننوتي، ستاسو خوند، لید او بوی لا له وخته خراب دي، که تاسو دننه ورشئ نو څه حال به مو وي؟ او سربېره

پر دې، څنګه به وکولای شئ چې له هغوی سره مرسته وکړئ؟»

ما مې ډوډۍ او اوبه راواخیستې او هغوی ته مې ترې یو څه ورکړل. زما په ډوډۍ او اوبو کې هغوی هرډول خوند (او هربوی، او داسې نور) وموندل او څه چې په هغوی کې خراب شوي وو (یعنې خوند، لید، او بوی) هغه سم شول.

په هغه وطن کې، هغه وطن چې بڼ یې درلود (چېرې چې د هغوی د خوند او داسې نور حسونه خراب شوي وو) هغوی په دې پوهېدل پیل کړل چې هغوی اړتیا لري چې د خپلو خلکو علاج وکړي، ځکه چې د هغوی د خوند (او داسې نورو) حس خراب شوی و. هغوی خبر شول چې هلته یو د شتمن وطن دی (یعنې د شتمنۍ هغه وطن چې سوالګر ورسره خبرې کړې وې). او له هغوی سره داسې نظریه پیدا شوه (یعنې د هغه وطن له خلکو سره چې یو بڼ یې درلود، داسې نظریه پیدا شوه) چې د هغوی

بنهوال، چې ورک شوی و (چې د هغه له کبله هغوی یو بنه ژوند درلود) د شتمنۍ له وطن سره، چې هلته هم هغوی یو بنه ژوند لري، یوه ګډه ریبنه لري. نو هغوی داسې فکر وکړ چې باید د شتمنۍ وطن ته لاس ور اوږد کړي [په دې فکر چې] هغوی خامخا کولی شي چې له هغوی سره مرسته وکړي.

او هغوی همداسې وکړل. هغوی د شتمنۍ وطن ته استازي ورولېږل. استازي لاړل او هغوی یو له بل سره مخامخ شول (یعنې، په لاره کې [د بڼ لرونکې ځمکې] استازي د شتمنۍ د وطن له خلکو سره مخامخ شول ځکه چې د شتمنۍ د وطن خلکو اراده لرله چې هغوی ته راشي [چې له هغوی سره مرسته وکړي] لکه چې مخکې یاده شوه.)

«تاسو چېرې ځئ؟» هغوی (شتمنو خلکو) د بڼ لرونکې ځمکې له استازو څخه پوښتنه وکړه.

هغوی [د شتمن وطن هیئت ته] ځواب ورکړ «مونږ ځو د شتمنۍ وطن ته چې له مونږ سره مرسته وکړي.

هغوی غږ کړ، «مونږ خپله د شتمنو خلکو له وطنه یو، او مونږ ستاسو خوا ته درځو!».

نو ما غږ پورته کړ (یعنې کوڼ سوالګر چې دا ټوله کیسه یې کوله) او [د شتمنۍ د وطن استازو] ته مې وویل، «تاسو ماته اړتیا لرئ، ځکه چې تاسو نشئ کولی چې د دوی وطن ته ورننوځئ او له هغوی سره مرسته وکړئ.» (ځکه، څنګه چې هغوی هغه وطن ته ورسیږي، هغوی مخکې ترمخکې (لکه چې مخکې یاده شوه په خرابو شویو حسونو) اخته کېدل پیلوي. «نو تاسو دلته پاتې شئ او زه به [د بډ لرونکي وطن له] استازو سره لاړ شم چې ویې ژغورم.»

زه له استازو سره لاړم او هغه وطن ته ورننوتلم. زه یوه ښار ته ورسېدلم. ما خلک ولیدل چې مخې ته راغلل، او یوه یې یوه کیسه

کوله. او وروسته، نور هم راغلل، تر هغه چې د خلکو یوه حلقه جوړه شوه، او هغوی ټوکې کولې او خندل یې.

ما هغه څه چې دوی پرې ږغېدل، اورېدل. ما واورېدل چې هغوی د سپېڅلو شیانو سپکاوی کولی. یوه به یوه خرابه ټوکه وکړه، بل به په ماهرانه توګه تایید کړه، بل به وخندل، او د هغه ملګري به هغه ساعت تېري وګڼله او همداسې به نورو خلکو هم کول.

تردې وروسته زه (د هغه وطن) یوه بل ښارته لاړم. دوه خلک مې ولیدل چې پر یوې سوداګریزې معاملې یې د یو بل سره شخړه وه. هغوی لاړل محکمې ته چې حل یې کړي، او د محکمې پرېکړه داسې وه چې یو سپین او بل ګرم یا مسؤل دی. هغوی محکمه پرېښوده او بیا یې جګړه پیل کړه، او هغوی وویل چې هغوی نه غواړي چې پخوانۍ محکمې ته لاړ شي، بلکه پرځای یې هغوی یوه بله محکمه غواړي.

هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه، او محکمې د هغوی فیصله وکړه. وروسته د دعوې یوه طرف بیا له بل سړي سره شخړه شوله، او بیا هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه. او هلته هغوی یو له بل سره، او هغه [بیاهم] له یوه بل سره شخړو ته دوام ورکړ، او هرځل هغوی د بلې محکمې غوښتنه کوله تر دې چې ټول ښار له محکمو څخه ډک شو.

ما هغوی وکتل او ومې لیدل چې دا ځکه پېښ شول چې هلته ریښتیا نه وو. یوې [محکمې] به پرېکړه کړه وکړه او یوه سړي ته به یې ځانګړې پاملرنه وکړه. وروسته به بیا هغه سړی چې پاملرنه به ورته شوې وه له هغه سړي سره علاقه لرله چې له هغه سره به یې مرسته کړې وه، ځکه چې هغوی به رشوت اخیستی و او هلته ریښتیا نه وو.

وروسته زه پوه شوم چې هغوی له شهوت څخه ډک وو، او هلته دومره ډېر شهوانیتوب و چې

هغه د منلو وړ وګرځېد، نو ما هغوی ته وویل، «دا دلیل دی چې د خوند، بوی، او لید حسونه خراب شوي دي، ځکه چې ظالم پاچا هلته خپل درې ګروپه چاپلوسان پرېښي چې هغوی ته دنده ورکول شوې ده چې لاړ شي او (لکه چې مخکې یاده شوه) وطن خراب کړي».

په دې دلیل چې هغوی به هرې خوا ته تلل نو په خپلو کې به یې ښکنځلې کولې، او په دې توګه هغوی په دغه وطن کې ښکنځلې دود کړې. د چټلې ژبې له لارې هغوی وکولی شول چې د خوند حس خراب کړي، چې په دې توګه ټول خوندونه د وراسته جسد د خوند په څېر وګرځېدل.

همدارنګه، هغوی دغه وطن ته رشوت خوري هم راوړه، او د هغې له لارې هغوی د لیدلو حس خراب کړ او هرڅه د هغوی سترګو ته تیاره ښکارېدل. لکه چې ویل کېږي: «رشوت د نېک سړي سترګې ړندوي».

په همدې توګه چاپلوسانو دغه وطن ته شهوانیتوب هم راوړ، او د هغه له لارې د بوی خوند خراب شو ځکه شهوانیتوب د بوی خوند خرابوي. (او په هماغه دلیل ظالم پاچا په دغه وطن کې خپل درې ګروپه چاپلوسان پرېښودل، او هغه هغوی ته دنده ورکړه چې لاړ شي او په یاد وطن کې درې ګناهونه دود کړي، او (لکه چې یاده شوه) په دې توګه سره، هغوی د لید، خوند او بوی حسونه خراب کړل).

په دې توګه، تاسو باید هغه ته وګورئ او وطن د دغو درې ګناهونو په پام کې نیولو سره جوړ کړئ او باید هغه خلک (یعنې، چاپلوسان چې وطن ته يې، لکه چې مخکې یاده شوه، درې ګناهونه راوړل) وشړئ. که تاسو دا کار وکړئ، او تاسو وطن له دغو درې ګناهونو څخه پاک کړئ، بیا زه په ډاګه وایم، چې نه یوازې ستاسو د خوند، لید او بوی حس به جوړ شي، بلکه تاسو به وکولی شئ چې ورک بڼوال هم بېرته پیدا کړئ.

نو هغوی دا ټول وکړل. هغوی له دغو درې ګناهونو څخه د وطن پاکول پیل کړل. هغوی هغه خلک (یاد شوي چاپلوسان) له وطن څخه وشړل؛ هغوی به خلک ونیول او ترې وبه یې پوښتل، «ته د کوم ځای یې؟» [یعنې، هغوی پلټنه کوله او هغه خلک به یې په ګوته کول چې د ستونزو سبب ګرځېدلي وو] تر هغه چې هغوی د ظالم پاچا ملګري (یعنې لکه چې مخکې یاده شوه د چاپلوسانو درې ګروپونه) بندیان کړل. هغوی دغه خلک وشړل او وطن یې له دغو ګناهونو څخه پاک کړ.

په ورته وخت کې هلته [د خلکو په منځ کې] یو څه ګډوډي روانه وه. [هغوی وویل] «کېدی شي چې هغه لېونی بڼوال چې خوا او شا د یوه لېوني په څېر ګرځي او هر چاته وایي چې دی هغه [ورک شوی] بڼوال دی، او هغه سړی چې هرڅوک یې لېونی ګڼي (او خلک یې په تیږو ولي، او له ځانونو څخه یې شړي) بنایي چې هغه په ریښتیا هم [زمونږ] بڼوال وي!».

هغوی لاړل او هغه یې راوست، او ما (کوڼ سوالګر چې داکیسه یې کوله) وویل، «ای، دا بې له شکه هماغه بڼوال دی!» (یعنې هغه چې هغوی مخکې ویل چې لېونی دی).

نو مونږ ګورو، زه [د شتمنۍ د وطن په هکله] چې زه پکې بڼه ژوند لرم یوه خاطره لرم، ځکه چې ما وطن رغولی دی. (او د هغه له لارې، هغوی ان بڼوال پیدا کړ، او لکه چې یاده شوه بیا یې بڼه ژوند کول پیل کړل). اوس زه خپل بڼه ژوند پر تاسو باندې لوروم. هلته یوه لویه خوښي او خوشحالي جوړه شوه، او هغوی له خوښۍ څخه په کالیو کې نه ځایېدل. لومړني [سوالګر] پر هغوی باندې یو اوږد ژوند ولوراوه، او ورپسې هغه پر هغوی باندې یو بڼه ژوند ولورولی. تر دې وروسته، ټول سوالګر واده ته راغلل او هغوی ته یې یوه «د واده د وینا» ډالۍ ورکړه. څه چې هغوی پخوا د دوی له پاره هیله کوله، چې هغوی [ماشومان] دې د هغوی په څېر وي، اوس هغوی پر دوی باندې

د یوې بشپړې ډالۍ («د واده د وینا» ډالۍ) په توګه ولوروله.

[دربیمه ورځ]

په دربیمه ورځ، زوم او ناوې بیا خاطرې پیل کړې، او په ژړا شول، او سخته هیله یې کوله [ویل یې چې] «ځنګه کېدی شي چې مونږ هغه سوالګر چې خبرې یې سمې نشوې کولی (یعنې تتله و) دلته راولو؟» دا وخت هغه رانښوت او ویې ویل، «زه دلته یم!» او هغه دوی په غېږ کې ونیول او ښکل یې کړل.

هغه هم لکه د هغو نورو په څېر له دوی سره خبرې وکړې: مخکې ما تاسو ته دعا کړې وه چې زما په څېر دې شئ. اوس زه تاسو ته «د واده وینا» ډالۍ درکوم چې تاسو دې زما په څېر شئ. تاسو فکر کوئ چې زه په خبرو کولو کې ستونزه لرم؛ زه په خبرو کولو کې هېڅ ستونزه نه لرم! خبره دا ده چې د نړۍ خبرې چې د خدای هېڅ ستاینه په کې نه وي په هېڅ ډول

بشپړې نه دي (يعنې هغه داسې ښکاري لکه تتله، چې نشي کولی خبرې وکړي، يوازې له دې امله چې هغه نه غواړي چې د نړۍ اړوندې خبرې وکړي داسې خبرې چې د خدای ستاينه پکې نه وي ځکه چې هغه خبرې چې د خدای ستاينه پکې نه وي هغه هېڅ کمال نه لري. له دې امله کله چې هغه خبرې کوي ژبه يې نښلي).

په حقيقت کې زه هېڅ تتله نه يم! بلکې زه يو ويناوال او وياند يم، يو ډېر وړ، او پياوړی وياند. زه کولی شم چې ډېرې ښې غزلې، شعرونه او سندرې ووايم. په ټوله نړۍ کې داسې څوک نشته چې نه غواړي چې هغه څه ته غوږ ونيسي چې زه يې وايم. او په هغو کې (يعنې په دغو غزلو او شعرونو کې چې هغه يې وايي) ټول حکمت [چې په ځمکه کې دی] پروت دی، او زه په دې هکله له يو لوی شخص څخه چې د خير حقيقي شخص ګڼل کېږي يوه خاطره لرم:

یو وخت ټول هوښیارکسان سره یوځای ناست وو، او هریوه په خپلې پوهې ویاړ کوله. یوه ویل چې ما اوسپنه په خپل حکمت سره جوړه کړې ده (یعنې په هغه طریقه چې یو څوک اوسپنه د اوسپنې له کانې څخه رابېلوي)، بل ویل چې ما یو بېل ډول فلز (لکه قلعي یا سرپ او داسې نور) کشف کړی دی. بل ویل چې ما په خپل حکمت سره سپین زر رامنځته کړي دي چې تر یادو هغو ډېر مهم دي. یوه بل هم د خپل تخلیق په هکله لاپه وکړه او ویې ویل چې زه کولی شم چې سره زر جوړکړي.

یوه بل لاپه وکړه چې زه وسلې (لکه توپکونه، توپونه او داسې نور) اختراع کړي دي – هغه وښوده چې داسې پوهه لري چې دغه وسلې جوړې کړي. یوه بل لاپه وکړه چې زه پوهېږم چې څنګه دغه ټول فلزونه رامنځته کړم، خو له داسې [ورته] موادو څخه نه چې دا [نور] خلک یې په خپل حکمت سره استعمالوي. یوه بل د پوهې د نورو ډولونو د لرلو په هکله لاپه وکړه،

ځکه چې په نړۍ کې يو شمېر نور داسې شيان شته چې د حکمت له لارې کشف شوي دي، لکه ښوره او باروت، او دې ته ورته نور څيزونه. هغه د دغو [شيانو] له ډلې څخه د ځينو هغو په هکله د خپلې پوهې لاپې ووهلې.

يوه سړي ننګونه وکړه او ويې ويل، «زه تر تاسو ټولو ډېر هوښيار يم ځکه چې زه د ورځې په څېر روښانه يم». هلته ناست خلک پوه نه شول چې «د ورځې په څېر روښانه» څخه د هغه هدف څه دی.

هغه دا نورو ته مخ ورواړولی او ويې ويل: دا چې ستاسو ټولو پوهه له يوه ساعت څخه ډېر وخت نه نيسي، که څه هم چې د پوهې هر ډول له يوې بېلې ورځې څخه را اخيستلی شوی، د هغه څه له مخې چې [خدای پاک] [د نړۍ د پيدايښت د ورځو] [په برابره] ورځ پيدا کړي دي. دا چې د حکمت ټول ډولونه سره ترکيب شوي دي (يعنې يو څوک يو شی له بل سره

ګډوي او له هغه څخه یو بل شی جوړېږي)، په دې توګه، د حکمت هر ډول [د شیانو د تولید په اساس] له هغې ورځې څخه ریښه اخلي چې خدای پاک هغه شیان [یعنې اومه مواد] پیدا کړل چې دغه [مصنوعي] شیان ځنې راوځي یا جوړېږي. یو څوک دغه مواد د حکمت په کارولو سره، سره ګډوي او داسې شیان ترې جوړوي چې غواړي یې لکه: سپین زر، مس یا ورته نور.)

[د ایډیټر یادښت: ښکاره خبره ده چې د پیدایښت ورځې د کایناتو ریښه ده. هرڅه چې د نړۍ په تاریخ کې وجود لري، او په نړۍ کې موجود ټول حکمت، یوازې د نړۍ د پیدایښت د ورځو د یوې نتیجې او امتداد په توګه پایي. داسې ښکاري چې د پیدایښت ورځې تل ترتله وي، او تل د حقیقت سرچینه وي].

خو د پوهې [د یوه بل ډول] له لارې دا شونې ده چې د هغوی د پوهې ټول ډولونه [د خدای له

خوا د نرۍ د پيدا کولو د ورځو] په يوازې [يوه ساعت] کې سره رالنډ کړې خو زه لکه د ټولې ورځې په څېر روښانه يم. (په دې توګه دی د هوښيارو خلکو په لړ کې وروستی سړی و چې خبرې يې وکړې).

ما (يعني، هغه تتله چې دا ټوله کيسه يې وکړه) هغه ته ځواب ورکړ، «لکه کومه ورځ؟» (يعنې د هغه پوهه [د خلقت] له کومې ورځې سره برابره ده؟)

هغه، [هغه پوه چې هغه ترې پوښتنه وکړه] غبږ کړ، «هغه [سړی چې په وينا کې يې نيمګړتيا وه] تر ما ډېر هوښيار دی، ځکه چې هغه پوښتنه کوي، 'لکه کومه ورځ؟' په داسې حال کې چې، [د هغه د پوښتنې ځواب دا دی چې] زه د هرې ورځې په څېر چې يو څوک يې ټاکي روښانه يم نو ولې دا [تتله] بيا [له مونږ څخه] يوازې په دې چې ويې پوښتل چې 'لکه کومه ورځ'» ډېر هوښيار دی. (ځکه چې هغه هوښيارسړی هم د

هرې هغې ورځې په څېر دی چې هغه يې غواړي.

خو دلته يوه پوره کيسه پرته ده چې دا [څرګندوي] چې د خير اصلي سړی يو ډېر لوی سړی دی. او زه (يعنې تتله چې دا کيسه کوي) هر چېرې ځم او د مينې- مهربانۍ [يعنې ورکړې] ټول ريښتيني [عملونه] راټولوم ، او د خير اصلي سړي ته يې راوړم، او د «وخت» اصلي اړخ د خير له حقيقي [عملونو څخه] جوړشوی دی (يعنې هلته داسې يو شی دی لکه خپله «وخت»، او دا چې هلته د نړۍ کالونه او ورځې شتون لري –دا خپله د خدای له خوا پيدا شوي دي)، او زه ګرځم راګرځم او د اصلي خير ټول [عملونه] راټولوم، او د خير اصلي سړي ته يې راوړم. او له دې څخه «وخت» رامنځته کېږي.

هلته يو غر دی او په غره کې يوه ډبره ده او له ډبرې څخه يوه چينه رابهېږي، او هر شی يو

زړه لري، او ټوله نړۍ هم يو زړه لري، او د نړۍ زړه يو پوره بدن لري، چې مخ او لاسونه، او پښې، او داسې نور لري خو د نړۍ د زړه د پښې د ګوتې يو نوک هم د بل هر زړه په نسبت ډېر له مهربانۍ څخه ډک دی.

او هغه غر چې چينه پکې ده هغه د نړۍ پر يوه سر دی، او د نړۍ زړه د نړۍ په بل سر کې دی. او زړه د چينې په مقابل کې پروت دی، او په دوامداره توګه هيله او ارزو لري چې چينې ته راشي او چينه د زړه هيله او ارزو ډېر په شدت سره څرګندوي. زړه همېشه چيغې وهي او غواړي چې چينې ته راشي، او چينه هم د زړه له پاره همداسې هيله لري.

زړه اوس دوې کمزورتياوې لري يعنې هغه شيان چې د سترېيا سبب يې ګرځي؛ يوه دا چې لمر پر هغه لګېږي او سوځوي يې (ځکه چې هغه تل هيله کوي چې چينې ته ورشي) او بله د هغه د هيلې کولو او ارزو لرلو، ځکه چې زړه تل د

ستړیا تر وروستي ټکي پورې د چینې هیله او ارزو لري. هغه تل چیغې وهي چې چینې ته ورشي، ځکه چې زړه تل د چینې لوري ته ګوري او چیغې وهي، «رحم!»، ځکه چې هغه تل د چینې ډېره زیاته هیله لري.

کله چې زړه اړتیا لري چې لږ ارام وکړي اوساه واخلي یو لوی مرغه راځي او پر هغه باندې خپل وزرونه غوړوي چې هغه له لمر څخه وساتي. بیا نو زړه کولی شي چې یو څه ارام وکړي، خوکله چې هغه ارام کوي هغه بیا هم د چینې پر لوري ګوري او په دوامداره توګه د چینې د لیدلو هیله کوي.

خو که هغه د چینې له پاره ډېره هیله لري ولې چینې ته نه ورځي؟ ځکه څنګه چې زړه د هغه غره خوا ته مخه کوي چې چینه پکې واقع ده نو هغه نشي کولی چې نور د غره څوکه ووینې. په دې توګه هغه نورنشي کولی چې چینه ووینې، او څومره ژر چې هغه چینې ته کتل ودروي،

هغه بیا مړ شي، ځکه چې د زړه د ژوند ټول زور یوازې له چینې څخه راوځي.

نو دا چې هغه غړه ته مخامخ پروت دی، هغه کولی شي چې د هغه غړه څوکه چې چینه پکې پرته ده ووینې، خو څنګه چې هغه د غړه خوا ته ورځي، هغه نور نشي کولی چې د غړه څوکه ووینې (ځکه چې د جګ غړه طبعیت همداسې دی. کله چې یو سړی لیرې ولاړ وي، کولی شي چې لوړه څوکه ووینې، خو چې ورنژدې شي، بیا نو نشي کولی چې لوړه څوکه ووینې). له دې امله هغه نشي کولی چې چینې ته په ځیر سره وګوري، له دې وېرې چې (خدای مه کړه) هغه مړ شي.

که، خدای مه کړه، زړه مړ شوی وای، ټوله نړۍ به ورانه شوې وای، ځکه چې هر شی د زړه په مټ ژوند کوي، او څنګه کېدی شي چې نړۍ له زړه پرته پاتې شي؟ په دې توګه، زړه نشي کولی چې چینې ته لاړ شي، هغه یوازې دا

کولی شي چې خپل ځان چینې ته مخامخ پر ېباسي او (لکه چې مخکې یاده شوه) تل چینې ته د ورتګ هیله وکړي او چیغې ووهي.

اوس چینه ببخي وخت نه لري، ځکه چې چینه په وخت کې دننه نه اوسي. (په نورو ټکو، چینه ورځې نه لري او نه په نړۍ کې د وخت [تېر بېدل] لري، ځکه چې د هغې سویه د نړۍ د «وخت» د سویې په پرتله ډېره لوړه ده).

نو بیا څنګه کېدی شي چې چینه دې په نړۍ کې شتون ولري؟ (ځکه چې په نړۍ کې هېڅ شی له وخت پرته نه شي اوسېدلای). [البته مونږ وینو چې] یوازنی وخت چې چینه یې لري هغه وخت وي چې زړه په چینه باندې یوه ورځ د یوې ډالۍ په توګه ولوروي، او کله چې ورځ پای ته رسېږي، او ورځ نوره نه وي پاتې، بیا به نو چینه هېڅ وخت ونه لري، او چینه به بیا نړۍ پرېږدي. او که چینه نوره پاتې نشي، (خدای مه کړه) زړه به هم مړ شي او (لکه چې مخکې یاده

شوه) ټوله نړۍ به (خدای مه کړه) له منځه لاړه شي.

نو کله چې د ورځې پای رارسېږي نو، زړه او چینه، یو له بل سره د خدای په اماني کوي او یو بل ته بوللې، نظمونه او سندرې وایي- ډېرې ښایستې بوللې او سندرې، په ډېره مینه او یو د بل په وړاندې په ډېره هیله، زړه د چینې له پاره، او چینه د زړه له پاره.

د دې ټولو مسؤل د خیر ریښتینی سړی دی. د ورځې په ښېخي وروستۍ برخه کې، کله چې [ورځ] پای ته رسېدلو ته نژدې شي (او څنګه چې ورځ پای ته رسېږي او، لکه چې یاده شوه، چینه هېڅ ورځ نه لري، هغه به مړه شي، او په پای کې به – خدای مه کړه – زړه هم مړ شي، او ټوله نړۍ به ورانه شي)، نو ریښتینی سړی راځي او زړه ته یوه ورځ ورکوي. زړه ورځ چینې ته ورکوي، او په دې توګه چینه بیا «وخت» ترلاسه کوي (یعنې، ورځ چینې ته دا

وړتیا ورکوي چې وجود یې دوام ومومي، او زړه هم په دې توګه دوام مومي، او داسې نور).

اوس کله چې ورځ له خپله ځایه راوړسیږي، ورځ هم په بوللو او ښایستو نظمونو سره چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه پکې وي راځي، او هره ورځ له بلې څخه توپیر لري، څکه چې یکشنبه، او دوشنبه، او داسې نور په کې وي، او بیا د نوې میاشتې لمانځنه او رخصتۍ وي (یعنې د هرڅه له پاره چې ورځ رارسیږي، د هغې ورځې ځانګړي نظمونه ورسره وي).

ټول وخت چې د خیر ریښتینی سړی یې لري، هغه ټول زما (یعنې د تتله سړي چې دا ټوله کیسه یې کوله) له لارې کیږي، څکه چې زه ځم او د خیر ټول ریښتیني [عملونه] راټولوم، چې د هغو له لارې (لکه چې مخکې یاده شوه) خپله «وخت» رامنځته کیږي.

(په دې توګه تتله سړی ان له هغه هوښیار سړي څخه هم ډېر هوښیار دی چې لاپې یې وهلې چې

هغه د هرې هغې ورځې په څېر روښانه دی چې په ګوته کېږي ځکه چې «وخت» خپله او ورځې یوازې د هغه له لارې، [په داسې حال کې چې ورځ لکه چې مخکې یاده شوه له سندرو او بوللو سره راځي چې د حکمت او داسې نورو ټول ډولونه پکې وي.) [هغه (تتله) د مینې کولو – مهربانۍ هغه ریښتیني عملونه چې «وخت» ترې راوتلی دی ټولوي، او د خیر ریښتیني سړي ته یې راوړي، چې هغه بیا یوه ورځ زړه ته ورکوي، او زړه یې چینې ته ورکوي، او له دې لارې ټوله نړۍ کولی شي چې دوام وکړي].

مونږ وینو چې د خیر ریښتیني سړي ما ته دا تصدیق کړې ده چې زه کولی شم چې داسې بوللې او شعرونه ووایم چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه لري (ځکه چې لکه چې مخکې یاده شوه د ورځې ټولې بوللې او نظمونه د هغه له خوا دي)، اوس زه دا په تاسو باندې د یوې پوره ډالۍ، «د واده د وینا ډالۍ» په توګه لوروم، چې تاسو دې زما په څېر اوسئ. هلته لویه خوښي او

خوشحالي جوړه وه، او هغوی یو لوی جشن درلود!

[څلورمه ورځ]

هغوی د هغې ورځې د خوښۍ مراسم پای ته ورسول او کټ ته سره لاړل. سهار هغوی [جوړې] بیا خاطرې پیل کړې او د هغه سوالګر د لیدو هیله یې کوله چې غاړه یې کږه وه. په همدغه وخت کې هغه رانىووت او ویې ویل، «زه دلته یم» [او داسې نور].

پخوا ما [یوازې] داسې *هیله لرله* چې تاسو دې زما په څېر اوسئ. اوس یې زه پر تاسو د «واده د یوې ډالۍ» په توګه دربانديې لوروم چې تاسو دې زما په څېر شئ. تاسو فکر کوئ چې زما غاړه کږه ده. زما غاړه هېڅ کوږوالی نه لري! بلکې زه یوه ډېره نېغه غاړه لرم، یوه ډېره ښایسته غاړه. هغه [څکه] چې په نړۍ کې بخارونه (یعنې د نړۍ بې عقل او مزخرف څیزونه) دي او زه نه غواړم چې خپل هېڅ نفس

په دې نړۍ کې وباسم. (نو د هغه غاړه له دې امله کږه ښکارېده چې هغه غونجه کړې وه څو پرې نه ږدي چې د هغه کوم نفس [یعنې د هغه اروا] د نړۍ بخارونو [مزخرفاتو] ته ور ونه وځي). په حقیقت کې زه یوه ډېره ښایسته غاړه لرم، یوه ځانګړې غاړه. له دې امله زه یو ډېر ځانګړی غږ لرم. د نړۍ ټول غږونه چې خبرې نه دي واخلئ، زه کولی شم چې په خپل غږ کې د دغو ټولو غږونو پېښې وکړم ځکه چې زه یوه ډېره ځانګړې غاړه او غږ لرم.

په دې هکله زه د یوه خاص وطن یوه خاطره لرم. هلته یو وطن دی چې په هغه کې هرڅوک په موسیقۍ (یعنې لوبولو او سندرو ویلو) کې ډېره لویه تجربه لري، اوهلته هرڅوک – ان واړه ماشومان – د پوهې په دې برخه کې مشغول دي. هلته داسې ماشوم نشته چې یوه د موسیقۍ آله دې نه غږوي. او د موسیقۍ په پوهه کې د هغه وطن ترټولو د ټیټې درجې ښښتن په بل وطن کې د موسیقۍ ترټولو لوی

استاد وي، او د هغه وطن هوښیار خلک او پاچا، او سرودغږوونکي ټول د [موسیقۍ] په برخه کې ډېره لویه پوهه لري.

یو وخت د هغه وطن د موسیقۍ استادان سره ګډ کېناستل او هر یوه د موسیقۍ په برخه کې د خپلې پوهې لاپې کولې؛ یوه لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې د موسیقۍ یوه ځانګړې آله وغږوي، بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې یوه بېله آله وغږوي. په داسې حال کې چې بل بیا د یوې ځانګړې وسیلې په هکله د خپلې تجربې لاپه وکړه. بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې د موزیک د وسایلو بېلابېل ډولونه وغږوي. ورپسې سړي لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې هره آله وغږوي، او یوه لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسیقۍ د آلو په څېر غږونه وباسي، بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسیقۍ د یوې بېلې وسیلې په څېر غږ جوړ کړي. او یوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې

د موسیقۍ د بېلابېلو نورو آلو په څېر غږونه جوړ کړي. یوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د یوه ډول په څېر - ببخي داسې لکه ډول چې وهل کېږي غږونه راوباسي. او یوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د توپ د ډز په څېر غږ جوړ کړي.

او زه هم هلته وم (یعنې هغه سړی چې غاړه یې کږه وه او دا کیسه یې کوله). ما په لوړ غږ هغوی ته وویل: زما غږ ستاسو له هغو څخه ډېر ښه دی، او دا یې هم ثبوت. که تاسو د موسیقۍ په برخه کې دومره ښه یاست، بیا نو له هغو دوه وطنونو سره مرسته وکړئ.

هلته دوه وطنونه دي، او هغه دوه وطنونه یو له بل څخه زرمیله لیرې دي او هلته په دواړو وطنونو کې، کله چې شپه راځي، هېڅ څوک هم نشي کولی چې ویده شي، ځکه کله چې شپه شي، هرڅوک – سړي، ښځې او ماشومان – فریاد

کوي او چيغې وهي ځکه چې د شپې پر وخت هلته سخت فرياد (يعنې د ژړا او فرياد غږ) اورېدل کېږي او په دې توګه هرڅوک: مېږونه، مېرمنې او واړه ماشومان اړکېږي چې فرياد وکړي، داسې يو حالت وي چې که هلته څوک يوه ډېره کېږدي هم به ويلې شي.

نوتاسو هغو دواړو وطنونو ته داخل شئ، ځکه کله چې هغوی په هغه وطن کې فرياد واوري، لکه چې ياده شوه هرڅوک اړکېږي چې وير وکړي. او په هغه بل وطن کې هم ورته شی پېښېږي. او د دغو دواړو وطنونو ترمنځ زرميله واټن دی نو که تاسو په موسيقۍ کې دومره ماهران ياست، له هغو دواړو وطنونو سره مرسته وکړئ؛ يا، راځئ چې وګورو چې آيا تاسو کولی شئ چې لږ ترلږه د عين غږ پېښې وکړئ (يعنې د هغه فرياد غږ چې هلته اورېدل کېږي).

هوښيارانو له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته به مونږ هلته ورولې؟»

هغه وويل، «هو. زه به تاسو هلته بوځم.»

هغوی ټولو تياری ونيو چې هلته لاړ شي. هغوی لاړل او هلته ورسېدل (يعنې، له هغو دوو وطنونو څخه چې پورته ياد شول يوه ته لاړل). کله چې شپه شوه، بيا د پخوا په څېر وشول: هغوی ټولو فرياد پيل کړ. هنرپوهانو هم فرياد پيل کړ. (نو هغوی وليدل چې هغوی نشي کولی چې [له هغه وطن سره] مرسته وکړي). هغه هغوی ته وويل (يعنې هغه سړي چې غاړه يې کږه وه هنرپوهانو ته وويل) «لږ ترلږه، ما ته دا ووایاست چې د دغه فرياد چې هلته اورېدل کېږي ريښه په څه کې ده– دا شور له کومه راځي؟» هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه «او ته پر دې پوهېږې؟» هغه ځواب ورکړ، «هو، زه پوهېږم».

ځکه چې هلته دوه مرغان دي، چې يو يې نر دی او بل ښځه. او په نړۍ کې د هغوی يوازې يوه جوړه ده، ښځينه يې ورکه شوې ده. نارينه يې د ښځينه لټون کولی او ښځينې يې د نارينه. هغوی د اوږدې مودې له پاره يو د بل لټون وکړ، تر دې چې هغوی خپله لاره ورکه کړه، نو هغوی وليدل چې هغوی نشي کولی چې يو بل ومومي. په دې توګه هغوی په هغو ځايونو کې پاتې شول چېرې چې وو او ځانونو ته يې ځالې جوړې کړې. نارينه د دوو وطنونو څخه يوه ته نژدې يوه ځاله جوړه کړه. هغه د هغه [يعنې وطن] په څنګ کې نه و. يوازې د مرغه غږ ورته نژدې و، چې له هغه ځای څخه چې هغه په کې ځاله جوړه کړې وه يوه سړي کولی شوای چې په هغه وطن کې د هغه غږ واوري.

همدارنګه هغې هم د هغه بل وطن سره نژدې يوه ځاله جوړه کړه (يعنې، هغه هم ښځې د هغه په څنګ کې نه وه، يوازې هسې چې له هغه ځای څخه د هغې غږ اورېدل کېدی). او کله به چې

شپه راوختته، جوړه مرغانو به فریاد پیل کړ، ځکه چې هغه به د هغې په بېلتون فریاد کاوه، اوهغې به د هغه په بېلتون فریاد کاوه. هغوی ډېر زیات فریاد وکړ، ډېر په زور او نا ارامۍ سره، او هغه د هغه فریاد غږ دی چې په دواړو وطنونو کې اورېدل کېږي.

د هغه غږ له امله، هغوی ټول ځانونه مجبور ګڼي چې فریاد وکړي، او نشي کولی چې ویده شي، (دا خبرې ټولې هغه سړي وکړې چې غاړه یې کړه وه.) خو هغوی په هغه باندې باور ونه کړ.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «آیا ته به مونږ هلته (یعنې مرغانو ته) بوځې؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو. زه کولی شم چې تاسو هلته بوځم.»

خو تاسو څنګه کولی شئ چې هلته لاړ شئ [هغه پسې وغزوله]؟ چې [ان دلته] تاسو د فریاد د غږ د اورېدلو زغم نه لرئ، او تاسو ټول

ځانونه اړ ګڼئ چې ویر وکړئ، بیا نو کله چې تاسو هلته لاړ شئ، ښکاره خبره ده چې بیا به تاسو ونشئ کولی چې د فریاد غږ ته ټینګ شئ.

خو د ورځې په اوږدو کې ځوک نشي کولی چې هلته هغه خوښي وزغمي. ځکه چې هلته د ورځې په اوږدو کې مرغان سره راټولیږي، یعنې، پر هغه او پر هغې ورټولیږي. هغوی دوی ته ډاډینه ورکوي او په ډېرې خوښۍ سره تسلیت ورکوي. هغوی دوی ته ډاډینه ورکوي او دوی ته وایي چې دوی به یو بل سره پیدا کړي. هغوی هلته ډېره خوښي جوړوي، داسې چې د ورځې یې ځوک خوښۍ ته نشي ټینګېدلی.

اوس د خوښۍ غږ له لیرې ځای ځخه نه اورېدل کېږي، بلکې یوازې هغه وخت چې ځوک هلته نژدې ورشي. خو د فریاد غږ– له لیرې ځخه اورېدل کېږي. نو تاسو نشئ کولی چې هلته لاړ شئ.

هغوی له هغه ځخه پوښتنه وکړه، «آیا ته کولی شې چې [دغه حالت] سم کړې؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو. زه کولی شم چې هغه سم کړم، ځکه چې زه کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو غبږونو پېښې وکړم».

سربېره پردې [هغه دوام ورکړ] زه کولی شم چې ورولېږدوم، یعنې، زه کولی شم چې خپل غبږ ورولېږدوم، ځکه په هغه ځای کې چې زه یو غبږ جوړوم، یو څوک نشي کولی چې غبږ ببخي واوري؛ خو یو څوک کولی شي چې دا غبږ له لیرې ځخه واوري. په دې توګه زه کولی شم چې د هغې غبږ هغه ته ور ولېږدوم. یعنې هغه غبږ چې زه پکې د هغې پېښې کوم هغه به هغه ځای ته نژدې راشي چې هغه پکې دی. په ورته ډول، زه کولی شم چې د هغه غبږ داسې ولېږدوم چې هغې ته نژدې ورشي. په دې توګه به زه هغوی یو بل ته سره رانژدې کړم.

خو څوک دی چې په هغه باندې باور وکړي؟

نو هغه هغوی یوه ځنګله ته بوتلل. او هغوی داسې یو غر واورېد لکه یو څوک چې یو ور پرانیزي او بیا یې په درز سره بندوي، او یو څوک په یوه توپک باندې ډزې کوي، او یو څوک سپی بهر لېږي چې [ښکار] ومومي. او بیا سپی په واوره کې ننوځي.

هغوی دا ټول واورېدل، او هغوی خواوشا وکتل، خو هېڅ شی یې هم ونه لید. او نه هغوی واورېدل چې له هغه ځخه دې کوم غږ راوځي. (یوازې دا چې هغه، هغه سړي چې غاړه یې کړه وه، خپل غږ له نورو بېلابېلو غږونو سره لېږدولی و. هغوی په دې توګه وپوهېدل چې هغه کولی شي چې د غږونو ټول ډولونه جوړ کړي، او کولی شي چې خپل غږ ولېږدوي.) [د کیسې ویونکي نور څه ونه ویل، او ښکاره خبره ده چې هغه د کیسې یوه برخه پرېښوده.]

مونږ ګورو چې زه د هغه وطن په هکله یوه خاطره لرم، چې زه یو حیرانوونکی غږ لرم،

او (لکه چې مخکې یاده شوه) زه کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو غېږونو پېښې وکړم. اوس زه دا په تاسو باندې د یوه پوره سوغات په توګه لوروم، یو «د واده د وینا سوغات» چې تاسو دې ببخي زما په څېرشئ. هلته ډېره لویه خوښي او لویه خوشحالي روانه وه.

[پنځمه ورځ]

په پنځمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی د هغه سوالګر خاطرې پیل کړې چې پر ملا کړوپ و. هغوی ډېره هیله لرله [او ویل یې] «کاش چې وکولی شو چې هغه سوالګر چې ملا یې کړوپه وه دلته راولو؟ ځکه چې که هغه دلته وای، ډېر خوند به یې کړی وای.» او بیا هغه راننوت!

هغه وویل «زه دلته یم! زه تاسو ته ستاسو د واده له پاره راغلی یم». هغه هغوی په غېږ کې ونیول اوښکل یې کړل. (هغه هغوی ته وویل) پخوا ما تاسو ته دعا کړې وه چې تاسو دې زما په څېر

شئ. اوس زه پر تاسو باندې يوه «د واده د وينا ډالۍ» لوروم چې تاسو دې ببخي زما په څېر شئ ځکه چې زه پر ملا باندې هېڅ کړوپ نه يم، بلکې زه داسې اوږې لرم چې د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يوه ځانګړتيا ده، او زه په دې هکله يوه خاطره لرم.

يو وخت په يوځای کې يو بانډار وو چې خلکو په کې داسې لاپې وهلې. هر يوه به ويل چې هغه د «ډېر څه لرونکي وړوکي يعني داسې وړوکی ځای چې تر خپل ظرفيت زيات شيان پکې ځايېدلی شي» دغه ځانګړتيا لري. هغوی يو په بل پورې خندل. نورو به چې لاپې پې وهلې چې هغوی د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» دا ځانګړتيا لري هغوی ته به ښه راغلاست ويل کېدی خو د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» په برخه کې زما ځانګړتيا له هغوی ټولو څخه لويه ده.

له هغوی څخه یوه لاپه وکړه چې د هغه مغز د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یو اړخ دی، ځکه چې هغه په زرګونو او په لسګونو زرو خلکو ته د هغوی د ټولو اړتیاوو، او د هغوی د ټولو چلندونو، د هغوی د ټولو تجربو، او د هغوی د ټولو حرکتونو په پام کې نیولو سره پام کوي. هغه دا ټول په خپل مغز کې ساتي! هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» [یو اړخ] دی ځکه چې یو [واحد] مغز دومره ډېر خلک د هغوی له اړتیاوو او داسې نورو سره ساتي. (په دې توګه هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» په کټګورۍ کې دی. یعنې یو کوچنی ځای له خپل ظرفیت څخه ډېر څه ترسره کوي، په دې معنی چې په یوه [واحد] مغزکې ډېر خلک لکه چې پورته یاده شوه د هغوی له ټولو ډولونو او داسې نورو سره ځای شوي وي).

خلکو په هغه پورې وخندل. هغوی په هغه باندې ورغبرګ کړ «ته هېڅ څوک هم نه یې! او ستا خلک هم همداسې دي!».

یو بل چا غبرګړ، «ما په حقیقت کې د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» [یو مثال] لیدلی دی».

[هغه زیاته کړه]، یو وخت ما په یوه غره کې مزل کولی. ما ولیدل چې هلته په غره کې ډېرې خځلې او ککړتیا وه. زه د هغو په لیدلو حیران شوم چې پر دې غره دومره خځلې او ککړتیا له کومه شوې؟ هلته له غره سره نژدې یو سړی و. هغه وویل، «دا ټول زما له لاسه شوي دي». هغه هلته په غره کې اوسېږي، او هغه دا ټولې خځلې او اضافي مواد چې د هغه له خوراک او څښاک څخه پاتې کېږي په هغه غره کې یې غورځوي. هغه خځلې او ککړتیا ټول د هغه له لاسه رامنځته شوي دي. له دې امله، دغه سړی یو «ډېر څه نیوونکی وړوکی» دی، ځکه چې یوه سړي دومره خځلې رامنځته کړي دي. او دا هم (د هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» د [پخواني] سړي د [ځانګړتیا] یوه بېلګه ده، د هغه سړي چې لاپه یې کړې وه چې د هغه په مغز کې ډېر زیات خلک، او داسې نور شتون لري).

يوه بل لاپه وکړه چې هغه د «ډېره څه نيوونکي وړوکي» کيفيت لري ځکه چې، هغه د يوه داسې وطن يوه ټوټه ځمکه لري چې يوه ډېره زياته اندازه مېوه توليدوي. کله چې يو څوک د هغې مېوې مقدار حسابوي چې هغه وطن يې توليدوي، هغه به ووينې چې وطن هومره ډېره ساحه نه لري چې هغه مېوه پکې ځای شي. په وطن کې داسې کافي ځای نشته چې مېوه يې نيسي. له دې امله، دا د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يو هبڼه ده. هغوی هغه څه چې هغه وويل تاييد کړل، ځکه چې دا په روښانه توګه د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يوه بېلګه ده.

يوه بل وويل، دا چې هغه يو ډېر ښايسته بڼ لري چې بېلابېلې مېوې او داسې نور شيان لري له دې امله يو زيات شمېر خلک او لويان هلته ورځي او ګوري يې ځکه چې هغه يو ډېر ښايسته بڼ دی. او کله چې اوړی رارسېږي، [ټول دغه ډېر، ډېرخلک او لويان هلته ورځي چې هلته خوا او شا ته وګرځي راوګرځي. په حقيقت کې

هلته په بڼ کې په کافي اندازه ځای نشته چې دومره ډېر خلک پکې ځای شي. دا د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یو ډول دی. هغوی [هغو خلکو چې سره را ټول سوي وو او غوږ یې نیولی و] دا هم تایید کړه.

یوه بل وویل چې د هغه وینا د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یوه بېلګه ده. هغه د یوه لوی پاچا سکرتر دی، او ډېر زیات خلک پاچا ته راځي. یو یې راځي چې د پاچا ستاینه وکړي، بل راځي چې له پاچا څخه یو څه وغواړي، او داسې نور. او بې له شکه چې پاچا نشي کولی چې د هغوی ټولې خبرې واوري. زه د هغوی ټوله وینا یوازې په یو څو ټکو کې راټولوم او پاچا ته یې یوازې په یو څو ټکو کې وایم. د هغوی ټوله ستاینه او د هغوی ټولې غوښتنې – هر څه چې هغوی یې وایي – ټول پکې شامل وي، او په هغو څو ټکو کې وي چې زه یې پاچا ته وایم. په دې توګه زما وینا د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یوه بېلګه ده.

یوه بل وویل چې د هغه چوپتیا د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یوه بېله ده، ځکه چې هلته یوه لویه ډله نیوکې کوونکي او دروغجن خلک دي چې د هغه پر ضد ډېرې زیاتې خبرې کوي. خلک پر هغه باندې برید کوي او د هغه پر ضد ډېرې خبرې کوي، او هغه هغو ټولو ته چې د هغه په هکله خبرې کوي په چوپه خوله ځواب وايي. دغه [چوپتیا] د ټولو هغو [ښکاره کېدونکو] نیمګړتیاوو ځواب وايي چې هغوی یې په هغه کې ګوري او ټولې هغه ډنډورې چې هغوی د ده په هکله جوړې کړې دي. یوازې د هغه په چوپتیا سره هغه د هر څه ځواب وايي. له دې امله د هغه چوپتیا د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یوه بېلګه ده.

یوه بل وویل چې هغه د «ډېره څه نیوونکي وړوکي» یوه بېلګه دی، ځکه چې هلته یو غریب سړی دی، هغه غریب سړی ړوند دی، او هغه ډېر غښ دی. او هلته یو ډېر وړوکی سړی دی، او هغه دا غښ غریب ړانده سړي ته

لاره ښيي. نو ویلی شو چې هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یوه بېلګه دی، ځکه چې کېدی شي چې ړوند سړی وښویېږي او ولوېږي، خو هغه په لارښوونې سره د ده مرسته کوي نو ویلی شي چې هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یو ډول دی، ځکه چې هغه یو وړوکی سړی دی، او هغه له دغه غټ ړانده سړي سره مرسته کوي.

زه (یعنې پر ملا کړوپ چې دا کیسه یې کوله) هم هلته وم. ما ورغږ کړ: دغه خبره سمه ده چې تاسو د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یوه ځانګړتیا لرئ او زه د هغه څه په معنی پوهېږم چې تاسو ټولو ووېل (یعنې هغه پوه شو چې د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» [د ځانګړتیا] په هکله له لاپو وهلو څخه د هغوی هدف څه وه).

وروستي سړی چې لاپه یې وکړه چې هغه غټ ړانده سړي ته لارښوونه کوي، هغه له تاسو ټولو څخه غټ دی، خو زه له هغه څخه هم ډېر

غټ او لوړ یم، ځکه چې هغه چې لاپه یې وکړه چې هغه غټ ړانده سړي ته لاره ښیي، د هغه هدف دا دی چې هغه د سپوږمۍ کرې ته (د هغې پر اسماني مدار) لارښوونه کوي. له دې امله کېدی شي چې سپوږمۍ ته «ړوند سړی» وویل شي، ځکه چې د هغې هېڅ رڼا خپله له هغې څخه نه راوځي. [هغه له خپل ځانه هېڅ هم نه لري] او که څه هم چې هغه ډېر کوچنی دی اوسپوږمۍ ډېره لویه ده بیا هم هغه سپوږمۍ ته لارښوونه کوي او د [سپوږمۍ] له کبله ټوله نړۍ کولی شي چې دوام وکړي، ځکه چې نړۍ سپوږمۍ ته اړتیا لري. مونږ بیا ګورو چې هغه په ښکاره د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یو صحیح شکل دی، خو له «ډېر څه نیوونکي وړوکي» څخه زما [ځانګړتیا] له بل هرچا څخه ډېره لوړه ده، او داېې هم ثبوت دی:

هلته یوه ډله خلک وو چې د داسې حقیقت پلټنه یې کوله چې هر مخلوق یو سیوری لري، او هغه غواړي چې یوازې په هغه ځانګړي سیوري کې

واوسېږي. نو هرمخلوق په سيوري کې خپل ځانګړی ځای لري، ځکه چې هر مخلوق د ځان له پاره يو سيوری ټاکي، او هغه به يوازې په هغه ځانګړي سيوري کې اوسېږي.

همدارنګه هرمرغه يوه ځانګړې ځانګه لري چې هغه غواړي پر هغې باندې کېني – او نه په بله ځانګه باندې، اوهر مرغه يوه ببله ځانګه لري چې هغه پرې يوازې کېني، او په بله ځانګه باندې نه کېني. او هرمرغه خپله ځانګړې ځانګه لري. د دغه ټکي [په پام کې نيولو] سره، ګروپ لټون کولی چې ايا هغوی کولی شي چې داسې يوه ونه پيدا کړي چې د هغې په سيوري کې ټول مخلوق واوسېږي – چېرې چې ټول مخلوقات وغواړي چې د هغې ونې په سيوري کې واوسېږي، او چېرې چې ټول مرغان وکولی شي چې د هغې ونې په ځانګو کې کېني.

هغوی د خپلو څېړنو له لارې داسې يوه ونه کشف کړه. هغوی غوښتل چې هلته هغې ونې ته

ورشي، ځکه چې هلته له هغې ونې سره موجود خوند بې اندازې دی. د مرغانو په شمول ټول حیوانات هلته شته او هېڅ مخلوق هلته له ستونزې سره نه مخامخ کېږي (یعنې هلته شته مخلوق یو بل نه ژوبلوي). ټول مخلوق هلته سره یوځای دی؛ هغوی ټول سره په ګډه لوبې کوي، او بې له شکه چې ډېره د نېکمرغۍ خبره ده چې څوک هلته له هغې ونې سره نژدې واوسي.

نو هغوی پلټنه پیل کړه چې یو څوک باید چېرې لاړ شي چې هلته هغې ونې ته ورسېږي. د هغوی په منځ کې د مسئلې پر سر اختلاف و، او د هغوی ترمنځ هېڅ داسې څوک نه وه چې په دې هکله پرېکړه وکړي، ځکه چې یوه ویل چې هغوی کولی شي چې ختیځ خوا ته په تګ سره هلته ورسېږي، بل ویل چې لوېدیځ خوا ته په تګ سره کولی شي چې هلته ورسېږي. یوه ویل چې پر دې لوري، او بل ویل چې پر هغه لوري، تر دې چې هغوی ونشول کولی چې د داسې

صحيح لوري په هکله پرېکړه وکړي چې د هغه له لارې ونې ته ورسېږي.

يو پوه راغی او هغوی ته يې وويل: ولې تاسو داسې لوری امتحانوئ چې د هغه له لارې تاسو کولی شئ چې ونې ته ورسېږئ؟ لومړی فکر وکړئ چې هغه خلک څوک دي چې کولی شي چې ونې ته ورنژدې شي (څکه چې هرڅوک ونې ته نشي ورتللی). هرڅوک نشي کولی چې دې ونې ته ورنژدې شي؛ يوازې هغه خلک چې د ونې خوی او ځانګړتياوې ولري کولی شي چې ورشي، ځکه چې ونه درې ريښې لري: يوه ريښه يې «ايمان» ده (يعنې که د خدای رضا وي، يو څوک بايد پر خدای عقيده ولري، خدای پرې رحم وکړي)، بله ريښه يې «تقوی» [له خدای نه وېره] ده، او درېيمه ريښه يې «عاجزي» ده (يعنې يو څوک بايد ځان داسې ونه ګڼي چې ډېر لوی دی). او «ريښتيا» د ونې تنه ده - يعنې، خپله ونه حقيقت دی او له هغه ځايه يې څانګې خپرېږي.

له دې امله، هېڅ څوک نشي کولی چې ونې ته ورننژدې شي مګر دا چې يوڅوک په خپل ځان کې د ونې صفتونه ولري. يعنې، «ايمان» (پر خدای باور)، «تقوی» (له خدای څخه وېره)، «عاجزي» (په دې معنی چې هغه بايد خپل ځان داسې ونه ګڼي چې تر ټولو لوی دی) او «حقيقت»، (هوښيارسړي مجلس ته داسې خبرې وکړې).

خو په مجلس کې هېڅ چا هم د خوی دغه ډول ځانګړتياوې نه درلودې. يوازې يو شمېر خلکو په خپلو ځانونو کې ياد شوي صفتونه لرل، خو د هغوی ترمنځ ډېر لوی يووالی وه (يعنې هغوی يو له بل سره مينه او ملګرتيا لرل). هغوی نه غوښتل چې يو له بله بېل شي، يعنې د هغوی هغه برخه دې ونې ته لاړه شي (چې له پخوا يې د ونې صفتونه لرل) په داسې حال کې چې نورترې بېرته پاتې شي. هغوی داسې نه غوښتل ځکه چې هغوی ډېر په کلکه سره پېيل شوي او يومټي وو. د دې پر ځای

هغوی غوښتل چې تر هغه وخته انتظار وباسي چې هغوی ټول مبارزه وکړي او یاد شوي صفتونه ترلاسه کړي، او په دې توګه هغوی ټول وکولی شي چې ونې ته راشي.

هغوی همداسې وکړل. ترهغه وخته پورې یې خپلو هڅو ته دوام ورکړ چې هغوی ټولو یاد شوي کوایف ترلاسه کړل (یعنې هر یوه ترهغه وخته پورې د خپل ملګري انتظار وکړ چې هغوی ټولو هڅه وکړه او صحیح ځانګړتیاوې یې ترلاسه کړې، یعنې چې هغوی ټولو «ایمان»، «وېره» او داسې نور ترلاسه کړل). وروسته له هغه چې هغوی ټولو دغه ځانګړتیاوې ترلاسه کړې، هغوی ټول [په طبیعي ډول] سره ورته نظریې ته ورسېدل، او ټولو پر داسې یوه واحده لاره توافق سره وکړ چې د هغه له لارې ونې ته ورسېږي.

هغوی ټول [هلته] روان شول، تر یوه وخته پورې یې سفر وکړ، تر دې چې ویې کولی شول

چې له لیرې څخه و نه وویني. څنګه چې د هغوی سترګې پر ونې ولګېدې، [هغوی ولیدل چې] ونه پر هېڅ ځای باندې نه ده ولاړه ځکه چې ونه هېڅ ځای نه لري. او دا چې هغه هېڅ ځای نه لري، بیا نو څنګه کېدی شي چې څوک دې ورشي؟

او زه (یعنې پر ملا کړوپ چې دا ټوله کیسه یې کوله) هم هلته له هغوی سره وم. ما غږ وکړ او هغوی ته مې وویل: زه ډاډه یم چې زه کولی شم چې تاسو ونې ته راولم، ځکه چې ونه هېڅ ځای نه لري، او له دې کبله چې ونه له فضا څخه لوړه ده (یعنې هغه په نړۍ کې د فضا تر [لوړوالي] ډېره لوړه ده – هغه هېڅ ځای نه لري). په توپیر سره، د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» اړخ بیا هم د فضا په سرحدونو کې دننه پاتې کېږي، ځکه چې په هره بیه هغه لا هم دومره فضا لري چې ډېر څه لري (یعنې د فضا یوه لږه اندازه چې له هغه څه څخه ډېر خیزونه لري چې باید په کې دننه ځای شي)، خو دغه مفهوم لا هم د فضا [د

بعد په واسطه] محدود شوی دی، ځکه چې هغه لا هم [د فضا یوې لږې اندازې] ته اړتیا لري.

او زه (یعنې پر ملا کړوپ) په حقیقت کې د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یوه ځانګړتیا لرم چې په هغه کې هغه کوچنۍ اندازه چې ډېر مقدار ساتي د فضا په وروستۍ یا نهایي برخه کې [واقع] ده. له هغه ځای او له لوړ ځای څخه هېڅ فضا وجود نه لري. په دې توګه زه کولی شم چې تاسو ټول ونې ته چې له «فضا» څخه لوړه ده، انتقال کړم. (ځکه چې پر ملا کړوپ سړی د «فضا» او له هغه څه څخه چې تر «فضا» لوړ دي د منځګړي رول لري. هغه په حقیقت کې د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یو [ژوندی ثبوت] دی. دا د «فضا» بېخي وروستۍ برخه ده، او دا له هغه ځای څخه لوړه ده چې هلته هېڅ «فضا» وجود نه لري. په دې توګه پر ملا کړوپ سړی کولی شي چې هغوی له «فضا» څخه بېل کړي، او له «فضا» څخه پورته یې یوسي).

ما هغوی واخیستل او ونې ته مې انتقال کړل. تاسو ګورئ چې زه یوه خاطره لرم چې زه په ریښتیا سره د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یوه ځانګړتیا لرم. (په دې توګه، هغه داسې ښکاري لکه پر ملا چې کړوپ وي، ځکه چې هغه ډېر زیات انتقالات کوي، او دا له دې کبله چې هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوکي» یو [استازی] دی. اوس زه دا پر تاسو باندې د یوې ډالۍ په توګه لوروم چې تاسو باید ببخي زما په څېر شئ. هلته لویه خوښي او خوشحالي روانه وه.

[شپږمه ورځ]

په شپږمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی بیا په دې هیله وو [او ویل یې] چې «څنګه کولی شو چې مونږ هغه سړی دلته راولو چې لاسونه یې نه درلودل؟» دا وخت هغه سړی راننوت او ویې ویل، «زه دغه یم! زه ستاسو د واده له پاره دلته راغلی یم».

او هغه هم هغوی ته لکه د نورو هغو په څېرخبرې وکړې، او پر هغوی باندې ورښکته شو ، هغوی ته یې وویل: تاسو فکر کوئ چې زما په لاسونو باندې څه چل شوی دی؟ زما په لاسونو باندې هېڅ هم نه دي شوي! زه په ریښتیا سره غښتلي لاسونه لرم. خبره دا ده چې زه اصلا په دې نړۍ کې له خپلو لاسونو څخه کار نه اخلم، ځکه چې زه د خپلو لاسونو غښتلتیا ته د یوه بل کار له پاره اړتیا لرم. او زه په دې هکله د اوبو له کلا څخه یوه خاطره لرم.

یو ځل زه له یو شمېرخلکو سره ناست وم. هر یوه د خپلو لاسونو د غښتلتیا په هکله لاپې کولې. یوه لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې یوه ځانګړې غښتلتیا لري، یوه بل وویل چې د هغه په لاسونو کې یوه ځانګړې غښتلتیا شته. په همدې ډول نورو هم د خپلو لاسونو د ځواک په هکله لاپې وهلې. یعنې یوه لاپه وهله چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره زور او ځواک لري چې کله چې هغه یو غشي وولي،

کولی شي چې ببړته یې [هغه ځای ته چې ترې تللی و] راوګرځوي، ځکه چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره ځواک لري چې ان که هغه غشی خوشې کړی وي بیا هم کولی شي چې ببړته یې راوګرځوي، هغه کولی شي چې غشی [مخکې تر دې چې پر نښه باندې ولګېږي] ببړته د خپل ځان لور ته راکش کړي.

ما (یعنې هغه سړی چې لاسونه یې نه وو او دا کیسه یې کوله) له هغه څخه پوښتنه وکړه: څه ډول غشی ته کولی شې چې ببړته یې راوګرځوې؟ ځکه چې غشي خو په لس ډوله دي، او لس ډوله زهر دي. کله چې یو څوک غواړي چې یو غشی وولي هغه یې په یو ډول زهرو باندې ککړوي. د زهرو لس ډولونه شته. کله چې یو څوک زهر پر غشي باندې لګوي، غشی هم د [زهرو د ډول له مخې] خرابېږي، او کله چې یو څوک غشی په یوه بېل ډول زهرو باندې ککړوي، هغه ډېر زیان اړوي. په دې توګه د زهرو لس ډولونه دي؛ چې هر ډول یې

له بل څخه ډېر غښتلي دي، يعنې، هغه ډېر زيان اړوي.

هغه پوښتنه وکړه «څه ډول غشي ته کولی شې چې ښېرته يې راوګرځوې؟»

هغه بله پوښتنه وکړه چې –آيا هغه کولی شي چې [يوازې] هغه غشی مخکي له هغه ښېرته راوګرځوي چې په نښه شوي شخص باندې ولګېږي که نه هغه وخت هم کولی شي چې ښېرته يې راوګرځوي چې هغه په نښه شوی شخص وولي؟ په ځواب کې د هغوی له جملې څخه يوه وويل، «زه کولی شم چې غشی وروسته له هغه هم ښېرته راوګرځوم چې يو څوک وولي».

[پوښتونکي پوښتنه وکړه]، «خو کوم ډول غشی ته کولی شې چې ښېرته راوګرځوې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه کولی شم چې [دا ډول او دا ډول] غشی ښېرته راوګرځوم».

هغه ته ما (یعنې بې لاسونو سړي چې دا کیسه یې کوله) وویل، «ته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې. دا چې ته نشې کولی چې له یوه شخه ډېر ډولونه غشي ببړ ته راوګرځوې، نو ته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې».

یوه بل لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې داسې زور لري چې کله چې هغه [له چا څخه څه] ترلاسه کوي هغه یې په حقیقت کې [هغوی ته] ورکوي (یعنې ویل کېدی شي چې د هغه له پاره، خپله ترلاسه کول یو د ورکولو عمل دی). هغه یو نېک انسان دی.

ما له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته څه ډول خیرات ورکوې؟»

هغه ځواب ورکړ « زه مې د خپلې ګټې په سلو کې لس یا عشر ورکوم.

نو ما هغه ته وویل، «که خبره داسې وي، بیا نو ته نشې کولی چې د ملکې د لورعلاج وکړې،

ځکه چې ته بالکل نشې کولی چې د هغې ځای ته وروروسېږې [په دې دلیل چې ته یوازې په سلو کې لس عشر ورکوې]. ته کولی شې چې یوازې له یوه دېوال څخه [چې پر هغه ځای باندې راچاپېر دی چې د ملکې لور پکې ده] تېر شې، نو ته نشې کولی چې هغه ځای ته وروروسېږې چې هغه پکې ده».

یوه بل لاپه وکړه چې د هغه په لاسونو کې زور دی، ځکه چې په نړۍ کې داسې چارواکي (یعنې داسې خلک چې مشران دي چې په یوه ښار یا وطن او داسې نورو باندې واکمني کوي) شته. هر یو یې حکمت ته اړتیا لري. زه په خپلو لاسونو کې داسې زور لرم چې کولی شم چې پر یو چا باندې یوازې په لاس لګولو سره هغه ته پوهه ور وبخښم.

ما له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته په خپلو لاسونو باندې هغه ته څه ډول پوهه وربخښلی شې؟ ځکه چې لس درجې پوهه شته» (یعنې لس بېلابېل

ډولونه پوهه شتون لري). هغه ځواب ورکړ چې هغه کولی شي چې یو ځانګړی ډول پوهه وروبخښي. نو ما هغه ته وویل، «ته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې، ځکه چې ته نشې کولی چې د هغې نبض تشخیص کړې او دا له دې امله چې لس ډوله نبضونه شتون لري او ته نشې کولی چې له یو څخه ډېر ډولونه نبض تشخیص کړې. ته کولی شې چې په خپلو لاسونو باندې یوازې یو ډول پوهه ورکړې».

یوه بل لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې قدرت لري، ځکه چې هلته یو باد دی او هغه کولی شي چې هغه باد په خپلو لاسونو باندې ایسارکړي. هغه کولی شي چې باد په خپلو لاسونو کې ونیسي او په یوه ځانګړي ځواک سره یې بیا رامنځته کړي او د ځواک په یوه مناسبه درجه یې والوزوي. ما له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څه ډول باد په خپلولاسونو نیولی شې؟ ځکه چې لس ډوله بادونه وجود لري».

هغه ځواب راکړ چې هغه د باد یو خاص ډول [کولی شي ونیسي].

ما ورته وویل، «ته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې ځکه چې ته نشې کولی چې د هغې نغمې وغږوې. او دا له دې امله چې نغمې پر لس ډوله دي، او د ملکې د لور علاج د نغمو له لارې کېږي، په داسې حال کې چې ته نشې کولی چې له یوې څخه ډېرې نغمې ولوبوې».

هغوی پوښتنه وکړه، «ته څه کولی شې؟»

هغه ځواب ورکړ «زه کولی شم چې داسې څه وکړم چې تاسو ټول یې نشئ کولی». «یعنې زه کولی شم چې د هرې هغې کټګورۍ چې تاسو یې په هکله لاپې وکړې نهه [پاتې] برخې چې تاسو نشئ کولی ترسره یې کړئ بشپړې کړم».

په دې هکله یوه کیسه شته: یو ځل یو وخت یو پاچا و چې د یوې ملکې د یوې خاصې لور سخته هیله یې لرله. هغه ډېرې هڅې وکړې او پلانونه

يې جوړ کړل چې هغه ترلاسه کړي. په پای کې هغه د هغې په ترلاسه کولو بریالی شو، او هغه له هغه سره شوه. يو ځل پاچا خوب ليدی چې هغه د ملکې لور پر هغه باندې دپاسه ولاړه ده او هغې هغه وواژه. هغه په ډار سره پاڅېد، او خوب په ژوره توګه د هغه زړه ته لاره وکړه. هغه د خوب ټول تعبيروونکي وروغوښتل، او هغوی خوب ټکی په ټکی تعبير کړ، چې خوب به ريښتيا راوځي – يعنې هغه به دی ووژني.

پاچا هېڅ نه پوهېدی چې له هغې سره څه وکړي. آيا دی بايد هغه ووژني؟ دا کار به يې غمجن کړي. آيا دی بايد هغه وشړي؟ دا کار به يې ډېر سخت نا ارام کړي، ځکه چې يو بل څوک به يې ونيسي. په دې کار سره به هغه ډېر زيات خپه شي ځکه چې هغه د هغې د خپلولو له پاره ډېرې هڅې کړي دي، او اوس به هغه د کوم بل چا لاس ته ورشي. سربېره پر دې، که دی هغه وشړي او هغه له کوم بل چا سره يوځای شي، بيا به نو خوب بې له شکه ريښتيا شي. هغه به وکولی شي

چې دی ووژني، ځکه چې هغه به له یو بل چا سره وي. آیا دی باید هغه له ځان سره نژدې وساتي؟ هغه له خوب څخه وېدار شو چې نه چې هغه دی ووژني. نو پاچا نه پوهېدی چې له هغې سره څه وکړي.

په عین حال کې، د خوب له کبله له هغې سره د ده مینه ورو، ورو پر کمېدو شوه. له هغې سره د هغه په مینه کې کمی په دوامداره توګه ډېرېدی. همدارنګه د هغې له خوا [له هغه سره هم] د هغې د مینې کمی په دوامداره توګه زیاتېدی، تر دې چې هغې له هغه څخه کرکه پیل کړه.

نو هغه ورڅخه وتښتېده. پاچا ځواکونه پسې ولېږل چې هغه ولټوي. یو څوک راغی او هغه ته یې حال راوړ چې هغه د اوبو د کلا چاپېره ګرځی راګرځي، او دا چې هلته یوه د اوبو کلا ده چې لس دېوالونه لري او یو یې د بل دننه دی، او لس واړه دېوالونه یې له اوبو څخه جوړ

دي. د کلا فرش چې خلک پرې ځي راځي هم له اوبو څخه جوړ دی. په انګړ کې یې د مېوې ونې دي –او نور هر څه یې له اوبو څخه جوړ دي. او د کلا د ښکلا او عجبوالي په هکله ویلی شي چې په دقت سره شرحه کولو ته یې اړتیا نشته، هغه بې له شکه چې یو حیرانوونکی اعجاز دی، ځکه چې ټوله کلا له اوبو څخه جوړه ده.

کلا ته څوک هېڅ ننوتلی نشي، ځکه چې ډوبېږي، او دا په دې چې ټوله کلا له اوبو څخه جوړه شوې ده. د ملکې لور تښتېدلې، هغې کلا ته رسېدلې ده، او هلته پر کلا خوا او شا راګرځي.

نو یو چا پاچا خبر کړ چې هغه د اوبو د کلا پر شا او خوا راګرځي. پاچا له خپل لښکر سره ورووت چې هغه راونیسي. کله چې د ملکې لور ولیدل (چې پاچا او د هغه لښکر غواړي چې هغه ونیسي) هغې پرېکړه وکړه چې کلا ته ورننوځي، ځکه چې هغې د دې پر ځای چې پاچا

يې ونيسي او له ځان سره يې وساتي غوره ګڼله چې ډوبه شي. او [هغې فکر کولی] چې بنايي داسې يو چانس ترلاسه کړي چې ژوندۍ پاتې شي، او دا چې وبه کولی شي چې د اوبو کلا ته ورننوځي.

کله چې پاچا وليدل چې هغه اوبو ته منډې وروهي هغه وويل، اوس نو بله لاره نه ده پاتې نو حکم يې وکړ چې هغوی يې بايد وولي، [ويې ويل] «او که هغه مړه کېږي نو مړه کېږي به».

هغوی په هغې باندې ګزارونه وکړل او ټول غشي چې د زهرو په لسو واړو ډولونو باندې ککړ شوي وو پر هغې باندې ولګېدل. هغې، د ملکې لور، د اوبو کلا ته ورمنډه کړه او وردننه شوه. هغه د اوبو د دېوالونو له ټولو دروازو څخه تېره شوه، څکه چې د اوبو دېوالونه دروازې لري، او هغه د اوبو د کلا د لس واړو دېوالونو له ټولو دروازو څخه تېره شوه، تر دې چې هغه خپله کلا ته ورننوته. هغه هلته

پرېوته، او له زوره ببخي ولوېده او ما (یعنې هغه سړي چې لاسونه یې نه لرل او دا ټوله کیسه یې کوله) د هغې علاج وکړ.

نو هغه [ځوک چې نشي کولی] چې په خپلو لاسونو باندې د خیر لس ټول ډولونه ترسره کړي، نشي کولی چې د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شي - ځکه چې هغه به په اوبو کې ډوب شي. پاچا او د هغه عسکرو د ملکې لور تعقیب کړه، او هغوی ټول په اوبو کې ډوب شول، او ما وکولی شول چې د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شم.

اوس د اوبو دېوالونه د سیند څپې دي، چې ځانونه د دېوال په څېر پورته کوي، ځکه چې بادونه د سیند څپې ټېله کوي، او هغوی څپې پورته کوي. او څپې، چې لس دېوالونه دي، هلته په دوامداره توګه دربېږي - داسې چې بادونه هلته څپې نیسي او پورته یې ساتي.

زه د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېرېږم، او کولی شم چې له هغې (یعنې د ملکې له لور څخه) د غشو لس واړه ډولونه لیرې کړم، او کولی شم چې د خپلو لاسونو د لس واړو ګوتو په واسطه د نبض لس واړه ډولونه وپېژنم، ځکه چې د یو چا د لسو واړو ګوتو څخه د هرې یوې په واسطه یو څوک کولی شي چې د نبض له لسو ډولونو څخه یو ډول احساس کړي، او زه کولی شم چې د نغمې په لسو ډولونو د ملکې د لور علاج وکړم (ځکه لکه چې یاده شوه د هغې علاج د نغمو په واسطه کېږي).

په دې توګه زه کولی شم چې په ریښتیا سره د ملکې د لور علاج وکړم. نو وګورئ چې زه په ریښتیا سره په خپلو لاسونو کې زور لرم. اوس زه دا پر تاسو باندې د یوې ډالۍ په توګه لوروم. هلته ډېره زیاته خوښي او خوشحالي وه، او هغوی له خوښۍ څخه په کالیوکې نه ځاییدل.

کله چې لیکوال د دغې کیسې ویل پای ته ورسول، هغه زیاته کړه:

د دې کیسې ویل زما له پاره ډېر ګران دي، خو دا چې ما یې ویل مخکې پیل کړي وو، نو باید پای ته یې ورسوم.

که زه له دې کیسې پرته په بل څه نه پوهېدم، زه به بیا هم یو حیرانوونکی اعجاز وم، ځکه چې دا کیسه یوه ډېره حیرانوونکې عجوبه ده.

د اصلي پلي کوونکي تبصره:

د کیسې پای، یعنې څه چې په اومه ورځ د بې پښو سوالګر له پاره پېښ شول، او د کیسې په پیل کې د پاچا د زوی د برخې ادامه، هغه ونه ویله، نو پایله به مونږ [د ورځو تر پایه] پورې وانه ورو.

د سپوږمۍ له پاره کالي

سپوږمۍ لمر ته شکایت وکړ، دعوه یې وکړه چې لمر د ورځې پر وخت او په تاوده موسم کې یو مرکزي رول لوبوي، خو هغه [سپوږمۍ] یوازې په اوږدو، یخو د ژمي شپو کې مهم رول لوبوي. نو لمر چې غوښتل یې چې سپوږمۍ ارامه کړي وویل چې د هغې له پاره به یوه جوړه کالي وکړي.

ټول لوی او مشهور خیاطان راوغوښتل شول چې د هغې کالي برابر کړي. عادي خیاطانو هم غوښتل چې په دې کار کې

برخه واخلي خو ویې ویل، «داچې هغوی مونږ نه یو غوښتي، نو زمونږ له پاره دا مناسبه نه ده چې ورشو».

مشهورو خیاطانو [خپلو کارکوونکو] ته وویل چې نشو کولی چې داسې کالي جوړ کړو چې پر سپوږمۍ دې سم وي، ځکه چې ځینې وختونه سپوږمۍ وړه وي او ځینې وختونه لویه، له دې امله دا ناشونې ده چې د هغې اندازه دې معلومه شي.

بیا عادي خیاطان راغلل او ویې ویل چې هغوی کولی شي چې د سپوږمۍ اندازه معلومه کړي او د هغې له پاره کالي جوړ کړي، خو هغوی ته وویل شول، «لوی خیاطان چې دا کار نشي کولی، نو تاسو څنګه کولی شئ چې ویې کړئ؟»

يوه د باور کيسه

يو وخت په يو ځاى کې يو پاچا و، هغه خپل ځان ته وويل، «ځوک تر ما لږ اندېښنې لري؟ زه له ښو پرته بل هېڅ نه لرم او سربېره پر دې، زه يو پاچا او واکمن هم يم.»

پاچا پرېکړه وکړه چې په دې برخه کې پلټنه وکړي. هغه به د شپې ګرځېدى او د کورونو تر شا به درېدى چې هغه څه چې خلکو ويل واوري او معلومات ترلاسه کړي. د هرچا اندېښنې يې واورېدې. يوه سړي د خپلې هټۍ په برخه کې ستونزې لرلې. بيا يوه بل کور ته لاړى، هلته يې واورېدل چې يو سړى ستونزې لري او غواړي چې د پاچايۍ په محکمه کې د ليدنې

له پاره وخت واخلي. په دې توګه، هغه د هرڅه شکایتونه واوربدل.

بیا یې یو ډېر ټیټ کور تر سترګو سو، چې په ځمکه کې دومره ننوتلی و چې کړکۍ یې ببخي د ځمکې پر سر وې. بام یې زمبېل شوی او وران و. دننه یو سړی پکښې ناست و او خپل رباب یې غږاوه. پاچا ښه ورته غوږ شو چې د سړي غږ واوري. سړی ډېر زیات خوشحاله و. هغه یوه کاسه خواړه او یو څښاک لرل چې مخ ته یې ایښي وو. څښاک [قېمتي] و او خواړه په ترتیب سره د هغه په مخکې ایښي وو. او هغه ډېر خوښ او خوشحاله و او هېڅ اندېښنې یې نه لرلې!

پاچا کور ته ورننوت او پوښتنه یې وکړه چې سړه ته څنګه یواځې ژوند تېروې؟؛ سړي ځواب ورکړ. پاچا هغه څښاک او

بېلابېل خواړه چې د سړي مختته پراته وو، وکتل، او د هغه په مخ کې یې خوښي ولیدل. سړي پاچا ته په څښاک کې د برخې اخیستو ست وکړ او دواړو په ګډه د زړه له تله په خوښۍ څښاک وکړ.

پاچا پربووت چې ویده شي. هغه پوه شو چې سړی پوره خوشحاله دی، او هېڅ اندېښنې نه لري. سهار پاچا راپورته شو، او سړی هم راپورته شو او له پاچا سره ملګری شو.

پاچا پوښتنه وکړه، دا شیان دې له کومه کړي دي؟

سړي ځواب ورکړ، «زه یو مستري یم. زه کولی شم چې هرشی چې مات وي هغه ترمیم کړم. زه نشم کولی چې کوم څه سره جوړ کړم، مګر کولی شم چې داسې شیان بیاجوړ

کړم چې مات شوي وي. زه سهار وځم او بېلابېل شیان جوړوم. کله چې پنځه یا شپږ روپۍ ترلاسه کړم دا خواړه او اوبه پرې اخلم.»

کله چې پاچا دا واورېدل، له ځان سره یې وویل، «زه به هغه خراب کړم.» پاچا کورته ستون شو او داسې یو فرمان یې صادر کړ چې که د چا څه خراب وي، بل چاته یې باید د جوړولو له پاره ورنه کړي. یا یې باید خپله ترمیم کړي او یا بل نوی شی واخلي.

بل سهارمستري دباندې ووت او هڅه یې پیل کړه چې شیان د جوړونې له پاره وګوري. هغه ته وویل شول چې پاچا فرمان صادر کړی دی چې هېڅ شی دې د جوړولو له پاره نورو ته نه ورکول کېږي. هغه پوه

شو چې دا ښه کار نه دی شوی، خو پر خدای یې یقین درلود.

هغه یوڅه وخت وګرځېد ترهغه چې یو شتمن سړی یې ولید چې لرګي یې پرې کول. مستري پوښتنه ځنې وکړه، «ته ولې لرګي په خپله پرې کوې؟ آیا دا کار ستا له شان او شوکت څخه ټیټ نه دی؟»

سړي ځواب ورکړ او ویې ویل، «ما هڅه وکړه چې یو څوک پیدا کړم چې لرګي راته پرې کړي، خو هیڅوک مې پیدا نه کړ، نو اړ شوم چې خپله یې پرې کړم.»

مستري ځواب ورکړ، «ما ته اجازه راکړه چې زه یې درته پرې کړم».

هغه لرګي پرې کړل، او شتمن سړي یې په بدل کې یوه روپۍ ورکړه. سړي ولیدل چې بریالی شو، نو نور لرګي یې هم پرې کړل،

تر دې چې شپږ روپۍ یې وګټلې. هغه پیسې راواخیستې او د ځان له پاره یې پرې خواړه واخیستل. او خواړه یوه خوښي وه! سړی یو ځل بیا ډېر خوښ شو.

پاچا بیا په هغه شپه دباندې ووت او د مستري له کړکۍ څخه بهر ودرېد چې وګوري چې څه حال یې دی. و یې لیدل چې مستري ناست دی او خواړه او اوبه یې مخ ته پراته دي، او ډېر خوښ دی. پاچا دننه ورننوت، او بیا هم د تېر په څېر کار وشو. هغوی بیا لاړل چې د تېرې شپې په څېر ویده شي، او سهار سړی راپورته شو او له پاچا سره روان شو.

پاچا پوښتنه ځنې وکړه، «خواړه دې له کومه پیدا کړل؟ پیسې دې چېرې وګټلې؟»

مستري ځواب ورکړ، «هغه کار چې ما به تل کوی دا و چې شیان به مې ترمیمول، خو پاچا یو قانون وضع کړی دی چې هېڅ شی باید د بیاجوړونې له پاره بل چاته ورنه کول شي. نو ما لرګي مات کړل او په دې توګه مې دومره پیسې ترلاسه کړې چې زما اړتیاوې يې راپوره کړې.»

د مستري څخه تر تلو وروسته، پاچا یو فرمان صادر کړ چې دا منع ده چې څوک دې د لرګیو د ماتولو له پاره ونیول شي. او کله چې سړی خپل مشتري ته راغی چې لرګي مات کړي، مشتري يې ورته وویل چې پاچا داسې یو بندیز لګولی چې نه پرېږدي چې یو څوک دې د بل چا لرګي پرې کړي. هغه له دې امله اندېښمن شو، ځکه چې هغه پیسې نه لرلې، خو پر خدای يې یقین درلود. هغه یوڅه وخت وګرځېد،

او یو سړی یې ولید چې د ښارویو غوجله خپله پاکوي.

سړي پوښتنه ځنې وکړه، «ستا په څېر یو ښوک ولې باید یوه غوجله خپله پاکه کړي؟

هغه ځواب ورکړ، «ما هره خوا ولټوله، خو هېڅوک مې پیدا نه کړ چې راته پاکه یې کړي، نو په‌خپله اړ شوم چې پیل یې کړم».

مستري ځواب ورکړ، «اجازه راکړه چې زه یې درته پاکه کړم.»

هغه دننه ورغی اوغوجله یې پاکه کړ. وروسته سړي هغه ته دوې روپۍ ورکړې. هغه یو څو نورې غوجلې هم پاکې کړې او خپلې شپږ روپۍ یې وګټلې. هغه خپل ټول خواړه وپېرل او کور ته ستون شو. او خواړه یوه خوښي وه! او هغه ډېر خوشحاله و.

پاچا بیا دباندې ووت چې وګوري چې څه پېښ شوي دي، خو سړی یې بیا هم خوښ ولید. پاچا بیا ورننوت او شپه یې ورسره تېره کړه، او سهار، مستري یوځل بیا پاچا بدرګه کړ. د تېر په څېر، پاچا له هغه څخه پوښتنه وکړه چې پیسې دې څنګه ترلاسه کړلې، او هغه د هغه څه په هکله چې ترسره کړي یې وو معلومات ورکړل. پاچا بیا یو فرمان صادرکړ چې هیڅوک نشي کولی چې د بل چا د ځارویو غوجله د اجورې په بدل کې پاکه کړي.

سهار مستري بهر ووت چې غوجلې پاکې کړي، خو هغه ته وویل شول چې پاچا پر دغه ډول کار بندیز لګولی دی. دا چې هغه ډېر انتخابونه نه لرل، نو مستري کمیساری ته لاړ او په پوځ کې یې خپل نوم ورکړ.

یو شمېرعسکر د حکومت له خوا په زور سره په نظام کې شاملول کېږي په داسې حال کې چې نور بیا د معاش په مقابل کې په کار ګومارل کېږي. نو مستري خپل ځان د یوه تنخاخواره عسکر په توګه په کار وګوماره، خو د تقرر پر مدیر یې یو شرط کېښود چې هغه به یوازې د لنډ وخت له پاره له هغوی سره کېږي او دا چې هغه ته به هرسهار اجوره ورکول کېږي. هغوی هغه ته د هغه یونیفورم ورکړ، یوه توره یې ورکړه او خپلې پوستې ته یې ولېږی.

د شپې پر وخت، وروسته له هغه چې هغه خپلې دندې ترسره کړې، خپل یونیفورم یې یوې خواته کېښود، او په خپل معاش یې د ځان له پاره خواړه واخیستل او کور ته لاړ. او خواړه یوه خوښي وه! او هغه ډېر خوشحاله و.

پاچا د پخوا په څېر بهر ووت چې وګوري چې څه حال دی. هغه ولیدل چې د مستري په مخکې هر څه په ترتیب سره پراته دي، او هغه د تل په څېر ډېر خوشحاله دی. پاچا کور ته ورننوت او شپه یې لکه د تېر په ورسره تېره کړه. هغه بیا پوښتنه وکړه چې څه حال دې دی، او مستري هغه ته ټوله کیسه تېره کړه. پاچا مسؤل مامور راوغوښت او ورته ویې ویل چې هغه باید په دغې ورځ خزانې ته هیڅ لاس ورنه وړي چې چاته ترې څه ورکول شي.

په بل سهار هغه له مامور څخه غوښتنه وکړه چې د هغې ورځې اجوره ورکړي، خو مامور رد کړه. هغه په خفګان سره پوښتنه وکړه، «آیا مونږ داسې هوکړه نه وه کړې چې ته به ماته هره ورځ اجوره راکوې؟» مامور ځواب ورکړ چې پاچا امر کړی دی

چې نن دې هیڅ ته هم اجوره نه ورکول کېږي.

مستري عذر او زارۍ وکړې، خو هېڅ یې ترلاسه نه کړل. مامور ورته وویل، «سبا ته به زه تا ته د دوو ورځو معاش درکړم، خو نن نه کېږي».

نو مستري څه وکړل؟ هغه له خپلې تورې (خوله) راوایستله، او پرځای یې د لرګي یوه ټوټه داسې ورواچوله چې له دباندې څوک نه پرې پوهېدی. او بیا یې د تورې دا خوله په ګرو ورکړه او د تل په څېر یې خپل خواړه پرې واخیستل. او خواړه، یوه خوښي وه او هغه ډېر خوشحاله و!

پاچا بیا راوګرځېد، او ویې لیدل چې مستري د تل په څېر خوښ دی. هغه د لیدنې له پاره ورغی، شپه یې ورسره تېره

کړه، او له هغه څخه یې پوښتنه وکړه چې څه حال دی. مستري هغه ته ټوله کیسه وکړه، چې څنګه اړ شو چې د توري خوله له لاستي څخه وباسي او په ګرو یې ورکړي او خواړه پرې راونیسي. هغه وویل، «کله چې ماته د تېرې ورځې معاش راکول شي زه به د توري خوله بېرته راواخلم او د لاس وهنې له کومې نښې پرته به یې بېرته جوړه کړم. زه کولی شم چې هرڅه جوړ کړم! چې پاچا ته به هېڅ تاوان ونه رسېږي»

پاچا خپل حرم ته ورستون شو او د کمیسارۍ مدیر یې ور وغوښت. هغه وویل، «هلته یو مجرم و چې په مرګ محکوم شوی و. هغه مستري چې د یوه اجیر په توګه یې کار پیل کړی دی

راوغواړه، او حکم ورته وکړه چې د بندي سر پرې کړي».

مدیر مستري وروغوښت او پاچا ته يې ور وست. پاچا بیا خپلو ټولو وزیرانو ته حکم وکړ چې راشي او د ټوکې سیل وکړي، هغوی ته یې وویل چې د هغه یوه عسکر د خپلې تورې خوله د لرګي په یوه ټوټه بدله کړې ده.

مستري خپل ځان د پاچا مخ ته حاضر کړ، پر خاورو پرېووت، او پوښتنه یې وکړه، «اعلیحضرته، ولې دې راغوښتی یم؟»

پاچا ځواب ورکړ، «چې د یوه مجرم سر پرې کړې».

مستري عذر او زاری وکړې او ویې ویل، «خو ما هېڅکله هم څوک نه دی وژلی! هیله

ده چې يو بل څوک راوغواړي چې دا کار وکړي».

پاچا ځواب ورکړ، «نه، او يوازې ته بايد اوس حکم ترسره کړې».

مستري پوښتنه وکړه، «آيا قضيه په ريښتيا هم روښانه ده؟ ښايي دا خبره پوره يقيني نه وي چې هغه دې د وژنې وړ وي. ما هېڅکله هم په خپل ژوند کې څوک نه دی وژلی. څنګه کېدی شي چې زه داسې يو څوک ووژنم چې هغه ان د وژلو وړ نه وي؟»

پاچا ځواب ورکړ، «په دې کې هېڅ داسې پوښتنه نشته چې هغه دې د مړينې مستحق نه وي. د هغه محاکمه وشوه او مجرم وپېژندل شو. ته او يوازې ته بايد اوس هغه ووژنې».

مستري وليدل چې نشي کولی چې پاچا له خپلې خبرې څخه وګرځوي. نو د اسمان خوا ته يې وکتل او ويې ويل، «لويه خدايه، ما په خپل ژوند کې هېڅکله هم څوک نه دی وژلی. که دغه سړی د مرګ مستحق نه وي، زما د تورې خوله د لرګي وګرځوې!»

په دې توګه هغه خپله توره راوايستله، او هرچا وليدل چې خوله يې د لرګي يوه ټوټه وه. ټولو هغو کسانو چې هلته حاضر وو ټوکې ته وخندل. پاچا پوه شو چې مستري څومره ښه سړی دی، او هغه يې په ارام سره کور ته ولېږی.

مرغه

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا و چې ستوري پېژندونکی و. یو کال هغه [په ستورو کې] ولیدل چې که غنم له یوه ټاکلي وخت څخه مخکې لو نشي، ټول غنم به خراب شي او داسې نور. هغه ولیدل چې وخت ډېر لنډ دی.

هغه داسې پرېکړه وکړه چې لوګرو ته باید هر ډول اسانتیاوې برابرې کړي او د هغوی ټولې اړتیاوې ور پوره کړي ترڅو هغوی په پوره ارامو مغزو سره شپه او ورځ کار وکړي نو په دې توګه به فصل تر ټاکلې نېټې مخکې ټول کړي.

خو کارکوونکو د پاچا د هیلې خلاف کار وکړ، او هغوی په خوشحالۍ کې دومره

ډوب شول چې لو يې هېر شو. وخت راغی، غنم نه وو رېبل شوي، او ټول خراب شول.

له خلکو څخه لاره ورکه شوه. ځکه هغوی پوهېدل چې پاچا به سخت په غوسه وي. يوه پوه سړي هغوی ته يو نظر ورکړ چې پاچا له يوې ځنګړې چوغکې سره سخته مينه لري. که تاسې هغه ته هغسې يوه چوغکه وروړي، هغه به دومره خوښ او خوشحال شي چې هر څه به دروبخښي. خو د هغې چوغکې نيول ډېر سخت و، ځکه چې هغه په هوا کې ډېره جيګه اوسېده. او دوی زينه نه لرله، او بلې خوا ته وخت هم لږ پاتې و.

هغه پوه سړي دوی ته يو بل نظ هم ورکړ. هغه ورته وويل چې تاسې خو ډېر خلک ياست، کېدی شي چې يو د بل د پاسه و

دربېږئ او تر چوغکې پورې ځان ورسوئ.

خو هغوی يو له بل سره لانجې پيل کړې، ځکه چې هر يوه غوښتل چې پاس په سر کې اوسي، داسې چې ملګرې يې ترې لاندې وي. هغوی په خپلو کې د شخړو له امله هېڅ هم ونشو کولی، تردې چې چوغکه والوته او پر خپله مخ لاړه. پاچا پر دوی همغسې په غوسه شو ځکه چې فصل يې پر وخت نه و رېبلی.

چوغکه او هګۍ

یوې چوغکې ډېرې هګۍ اچولې وې، دا دومره ډېرې وې چې هغې په هیڅ ډول نشول کولی چې ټولې و ټومبي او بچې ځنې راوباسي. نو خدای پاک هغې ته داسې یو حیواني شعور ورکړ چې خپلې هګۍ په پټه د بلې چوغکې په ځاله کې کېږدي. بیا هغې خپلې هګۍ په یوه بله ځاله کې کېښودل، او همدې کار ته یې ادامه ورکړه.

هغه نورې چوغکې نه پوهېدلې چې هګۍ د هغوی خپلې نه دي، نو هغوی و ټومبلې تر هغو چې بچې یې ځنې راوایستل. او دغه [ځانګړې] چوغکې یو شمېر هګۍ د خپل ځان له پاره پرېښودلې، او پخپله پرې کېناستله تر هغه چې بچي یې ترې وزېږول.

وروسته بیا چوغکه له خپلو بچیانو سره والوتله، او ترهغه وخته پورې وچغېدله چې ټولو هغو مرغان چې په نورو ځالو کې زېږېدلي وو دغه د دې غبر و پېژندلی. د هغوی پام چوغکې ته ورواوښت او سم دلاسه هغې ته راغلل. دا چې په واقعیت کې هغوی د هغې اولادونه وي نو هغې ته ورګرځي.

قندیل

یو وخت یو ځوک له خپله کوره لاړ او ډېرکالونه په یوه لیرې سیمه کې له ناپېژاندو خلکو سره و اوسېد. یو څه وخت وروسته بیرته را ستون شو. ده په ځان له دې کبله ویاړ کولی چې د قندیلونو جوړولو هنر یې زده کړی و. هغه [خپل پلار] ته وویل چې د دغه هنر ټول [ځایي] استادان وروغواړي چې دی ورته خپل هنر څرګند کړي.

د هغه پلار ټول قندیل جوړوونکي راټول کړل چې هغه وړتیا ووینې چې د ده زوی له نورو سره د اوږدې مودې تېرولو پر وخت ترلاسه کړې ده، خو کله چې یې زوی

هغه ډیوه راواېسته چې ده جوړه کړې وه، هغوی ټول پوه شول چې ډېوه ډېره زیاته بدرنګه ده. ترهغه وروسته یې پلار هغوی ته ورغی او له صنعتګرانو څخه یې د هغوی د ریښتینې نظریې پوښتنه وکړه. هغوی پرته له دې چې ریښتیا وواییي بله هېڅ لاره نه لرله، او هغه دا چې ډېوه بېډوله ده.

وروسته زوی [خپل پلار ته] په لاپه وویل، «زما د هنر پوهه دې ولیدله؟»

پلار ځواب ورکړ چې ټول وایي چې ښکلې نه ده.

زوی ځواب ورکړ، «پرعکس د دغې ډیوې له لارې هر یوه ته د هغه د کمیو په وړاندې ګوته کولو سره ما خپل مهارت و ښود. په دغه ډیوه کې ما د دغه هنر د ټولو ځایي استادانو کمزورتیاوې شاملې کړې دي.

ودې نه لیدل چې یوه یې برخه بدرنګه وګڼله خو بله برخه یې په ښه ډول جوړه شوې وګڼله. په داسې حال کې چې بل بیا هغه برخه چې هغه بدرنګه ګڼلې وه ښکلې او عجیبه وګڼله.

د هغوی ټولو خبرې سمې دي. څه چې یو یې بد ګڼي بل ته ښه ښکاري، او هغه چې لومړی یې ښه ګڼي بل ته ښه نه ښکاري. ما دغه ډیوه یوازې له کمزوریو څخه جوړې کړې ده او بس، او دا د دې له پاره چې هغوی ټولو ته وښیم چې هغوی کمال نه دی ترلاسه کړی. هریو یوه کمزورتیا لري، ځکه څه چې د یوه له پاره ښایسته وي هغه د بل له پاره نیمګړي دی، خو که زه وغواړم زه کولی شم چې یوه ډېره ښه ډیوه جوړه کړم.»

هوسۍ

یو ځل یوه پاچا یوه هوسۍ پسې اخیستې وه، خو نیولی یې نشوه. پاچايي وزیرانو هغه ته مخ کړ او ورته وېې ویل، «اعلیحضرته، راځه چې ببرته ځو».

پاچا ځواب ورکړ، «زه باید دغه هوسۍ ونیسم، خو هرڅوک چې غواړي چې ببرته ولاړ شي کولی شي چې لاړ شي».

قیمتي کاڼی

یو وخت یو ښېوزلې سړی و چې د ژوند لګښت به یې د خاورې له کیندلو او پلورلو څخه ترلاسه کاوه. یوه ورځ، چې هغه خاوره کیندله یو قیمتي کاڼی یې وموند چې ډېر زیات ارزښت یې درلود. دا چې هغه د کاڼي په ارزښت نه پوهېدی نو یوه پوه سړي ته یې وروړ چې ارزښت یې ورته څرګند کړي. هغه ده ته وویل، «په دې وطن کې یې هېڅ څوک هم د اخیستلو وس نه لري. ته باید د لندن امپراتورۍ ښار ته ولاړ شې.»

خو هغه یو ښېوزلي سړی و! هغه د سفر اسانتیاوې نه لرلې، نو هرڅه یې چې لرل هغه یې خرڅ کړل، او کور په کور وګرځېد

او پیسې یې ټولې کړې. په پای کې یې دومره پیسې ترلاسه کړې چې کولی یې شول د سمندر تر غاړې پورې پرې ورسېږي.

هغه غوښتل چې په یوه کښتۍ کې سپور شي خونورې پیسې یې نه لرلې، نو کښتیوان ته ورغی او هغه قیمتي کاڼی یې وروښود. کښتیوان سمدلاسه هغه ته په ډېر درنښت سره په کښتۍ کې د سپرېدلو له پاره ښه راغلاست وویل، او ویې ویل، «بې له شکه چې ته یو ډېر شتمن او مهم سړی یې.» هغه ده ته یو د لومړۍ درجې کابین ورکړ او داسې چلند یې ورسره وکړ لکه دی چې د پاچاییۍ کورنۍ سړی وي.

د هغه کابین د سمندر لوري ته یوه لاره لرله، او هغه هلته کېناست، چې په منظمه توګه یې قیمتي کاڼي ته کتل او خوند یې

ترې اخیست. هغه به په ځانګړې توګه د خوړو پر وخت دا کار کاوه، ځکه چې په ارام او خوښۍ سره خواړه خوړل د هاضمې له پاره هم ډېر ګټور دي.

یوه ورځ هغه کېناست چې خواړه وخوري، او الماس یې خپل مخ ته پر مېز ایښی و ترڅو خوند ترې واخلي. دی هلته ناست و چې خوب یوړی. په همدغه وخت کې، د کابین هلک (په داسې حال کې چې له الماس څخه خبر نه و) سرمېزي او د خوړو میده ګي پورته کړل او هر څه یې په سمندر کې وشنډل. کله چې سړی راویښ شو او پوه شو چې څه پېښ شوي دي، دومره خپه شو- چې ان د لېونتوب تر کچې پورې ورسېد. هغه څه کولی شوی؟! کښتیوان داسې یو قاتل انسان و چې په دې کې هېڅ شک نه پاتې کېدی چې د کرایې د نه

ورکولو له امله دې دی ووژني. په دې توګه، هغه خپل چلند ته په خوښۍ سره دوام ورکړ، او داسې یې ښودله لکه هېڅ چې هم نه وي پېښ شوي.

کښتیوان چې د عادت له مخې به یې هره ورځ له ده سره څو ساعته خبرې کولې، په دې ورځ هم راغی. هغه خپل مورال داسې لوړ وښود چې کښتیوان پوه نشو چې څه بده پېښه دې شوې وي. کښتیوان هغه ته وویل، «زه په دې پوهېږم چې ته یو ښه او باوري سړی یې. زه غواړم چې ډېر زیات غنم واخلم او په لندن کې یې خرڅ کړم او ډېره ګټه پکې وکړم، خو زه ډارېږم چې په ما باندې به داسې تور ولګېږي چې د پاچا له خزانو نه مې غلا کړې ده، نو زه به داسې ترتیب ونیسم چې غنم ستا په نوم

واخیستل شي. زه به ستا د زحمت په بدل کې تاته ښه اجوره درکړم.»

غریب سړي هوکړه وکړه او معامله ترسره شوه، خو څنګه چې هغه لندن ته ورسېد، کښتیوان مړ شو. د کښتۍ د غنمو ټول بار د غریب سړي په ملکیت کې پاتې شو، چې ارزښت یې د الماس تر ارزښت ډېر زیات و.

مېلمه

د رخصتۍ په شپه، د ډېرو تر بلولو وروسته، يوه مېلمه د کور له څښتن څخه مېلمه پالنه وغوښته. مېلمه له خپل کوربه څخه پوښتنه وکړه، «ته د ژوند څوری څنګه ګڼې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه مې له ملکيت څخه منظم عايد نه لرم، خو زه د ژوند د خرڅ ترلاسه کولو له پاره سفر کوم».

نو مېلمه پوښتنه ځنې وکړه، «ته کوم [سپېڅلي کتابونه] لولې؟» او هغه ځواب ورکړ.

هغوی دومره مخکې لاړل چې خبرې اترې يې د زړه حساسو موضوعاتو ته ورسېدې.

د کوربه په زړه کې د سپېڅلتيا د يوې لوړې مرتبې د ترلاسه کولو هيله پيدا شوه. مېلمه هغه ته وويل، «زه به له تا سره درس ووايم» او کوربه حيران شو [چې مېلمه د ده د ذهن په حال څنګه پوه شو]. هغه داسې ګومان وکړ چې د هغه مېلمه يو روحاني شخص دی، خو بيا يې دغه تصور پرېښود، ځکه چې ويې ليدل چې هغه له ده سره د يوه عادي شخص په توګه خبرې کوي. سمدلاسه [د نا اشنا شخص پر سپېڅلتيا باندې] د هغه عقيده بيا کلکه شوه، او هغه ته يې په «پيرصاحب» سره خطاب وکړ.

کوربه مېلمه ته وويل، «ترټولو مخکې، زه غواړم چې ته ما پوه کړې چې زه څنګه خپل ځان سم کړم او تاته لکه څنګه چې ښايي هاغسې درناوی وکړم. په دې کې شک نشته

چې زه به هېڅکله هم له تاسره (خدای مه کړه) سپک چلند ونه کړم خو په مناسبه اندازه د درناوي کولو ته پام کول هم سخت دی، نو زه غواړم چې ته یې ماته راوښیې چې ستا درناوی په څه ډول وکړم».

هغه ځواب ورکړ، «اوس زه وخت نه لرم. په دې هکله به بیا یو بل وخت سره وګورو، اوس باید زه لاړ شم».

کوربه ورته وویل، «زه غواړم چې ته دا هم راته ووایې چې: زه باید ترکوم ځای پورې تا بدرګه کړم».

مېلمه ځواب ورکړ، «له دروازې څخه دباندې ځای پورې».

کوربه له ځان سره فکر وکړ، «زه څنګه کولی شم چې له هغه سره بهر لاړ شم؟ دا وخت خو مونږ له نورو خلکو سره یو، خو

که زه له هغه سره يوازې بهر لاړ شم، څوک پوهېږي چې هغه څه ډول مخلوق دی؟»

مېلمه پوښتنه ځنې وکړه چې ولې په سوچ کې ډوب شولې، او هغه ځواب ورکړ، «زه ډارېږم چې له تا سره بهر وځم».

مېلمه ورته وویل، «تا ولیدل چې زمونږ د زده کړې مجلس په لوړه سویه و؛ نو که ما غوښتلی چې په تا باندې څه وکړم، چا به مې مخه نیولې وای؟» نو هغه له هغه سره له دروازې څخه ووت.

بیا مېلمه ناڅاپه کوربه ونیو او ورسره والوت. د سړي ساړه کېدل، نو مېلمه یوه جامه راواخیسته او هغه ته یې ورکړه، او ورته ویې ویل، «دا کالی واخله، په کار به دې شي؛ ته به خواړه، اوبه او ټول ښه شیان

ولړې، او ته به په خپل کور کې واوسېږې». او دواړه سره والوتل.

په همدغه وخت کې، هغه وکتل او ویې لیدل چې په خپل کور کې دی! هغه نه غوښتل چې په خپلو دې احساساتو باندې باور وکړي چې دی په رښتیا سره په خپل کور کې دی، خو ویې لیدل چې له خلکو سره خبرې کولې، او د نورکله په څېر یې خوړل او څښل. خو بیا به چې هغه خپل ځان ته وکتل، نو و به یې لیدل چې، د مخکې په څېر الوتی دی. بیا یې وکتل، او ویې لیدل چې په کور کې دی؛ خو بیا یې ولیدل، او و یې کتل چې په الوتی دی. دا کار د ښه وخت له پاره همداسې روان و.

وروسته، مبلمه هغه د دوو غرونو ترمنځ په یوه دره کې ښکته کړ. هلته هغه یو کتاب وموند چې د نړۍ د پیدایښت د ډېرې

پخوانۍ الفبا توري پکې وو. په کتاب کې د لوښو رسمونه وو، او په لوښو کې دننه په خپله د لوښو توري وو. د دغو تورو په کارولو سره سړي کولی شول چې لوښي جوړ کړي. هغه ډېره زياته هيله لرله چې دغه کتاب ولولي. په داسې حال کې چې دا حالت روان و پام يې واوښت او ويې ليدل چې په خپل کور کې دی. خو بيا وکتل، او چې ويې ليدل نو [په هغه دره کې] و.

هغه پرېکړه وکړه چې غره ته وروخېږي؛ چې ښايي څه ابادي ومومي. څنګه چې يې غره ته مخه کړه يوه د سرو زرو ونه يې وليده چې څانګې يې د سرو زرو وې. په څانګو پوري يې لوښي راځوړند وو، او دا داسې لوښي وو لکه په کتاب کې چې ښکارېدل. په لوښو کې دننه نور وسايل

وو، چې په هغو باندې يو چا کولی شول چې لوبنې جوړ کړي.

ده غوښتل چې [له ونې څخه] لوبنې راواخلي خو نه يې شول کولی ځکه چې هغه د تاو راتاو څانګو په تاوونو کې نغښتې وو. بيا يې وکتل، او چې ويې ليدل نو په خپل کور کې و.

دا د هغه له پاره حيرانوونکې وو، دا پېښه چې په يوه شېبه کې هغه دلته و، او په بله کې هلته. هغه غوښتل چې په دې هکله خلکو ته ووايي، خو داسې يوه د باور نه وړ عجائبه به يې څنګه ورته بيان کړې وای؟ په داسې حال کې چې په دې هکله يې فکر کاوه، هغه [د خپل کور] له کړکۍ څخه بهر وکتل او مبلمه يې [بيا] وليد. ده له هغه څخه وغوښتل چې دننه ورشي. مبلمه وويل،

«زه اوس وخت نه لرم، ځکه زه ځم چې تا وګورم».

ده ورته وویل، « دا ما ته ببخي د عجوبې په څېر ښکاري. زه خو دلته یم، دا نو څه معنی چې ته ځې چې ما ووینې»؟

هغه ځواب ورکړ، «په هغه شېبه چې تا ومنله چې له ما سره لاړ شې او له دروازې ایسته زما ملګرتیا وکړې، ما ستا عالي روح واخیسته او د جنت د ټیټ پوړ په کالیو کې مې ونغښتله، خو ستا ټیټه روح له تا سره پاتې شوله. نو کله چې ته خپل فکرونه په هغه ځای پورې وتړې، ته هلته یې، او د هغه ځای په واسطه نوراني یې. او کله چې ستا ذهن دلته راګرځي، بیا نو ته دلته یې».

زه نه پوهېږم چې هغه د کومې نړۍ دی، خو په دې کې شک نشته چې هغه د یوې ښې

نړۍ دی. او دا لا تر اوسه هم بشپړه نه ده،
او پای ته نه ده رسېدلې ...

لیک

یو وخت په یو ځای کې یو د پاچا زوی و چې له خپل پلار څخه لیرې و او هغه یې ډېر زیات یادېدی. یوه ورځ یې د پلا یو لیک ورته راغلی چې ډېر پرې خوشحاله شو. هغه ډېره زیاته علاقه مندي وښوده چې لېترلېږه خپل لاس وغزوي او که له هغې خوا څخه هم یو لاس را اوږد شي، دی به یې کلک ونیسي او ښکل به یې کړي.

زوی یې بیا داسې سوچ وکړ چې لیک خپله د پاچا د لاس لیک دی، نو هغه د پاچا «لاس» دی...

يو ډول مرغه

په نړۍ کې يو مرغه دی چې په خپل ډول کې همدا يو پيدا شوی دی. کله چې هغه زړېږي نو کمزوری کېږي. کله چې هغه په خپله کمزورۍ پوهېږي نو يوه ټاکلې غره ته ورالوزي چې هلته هغه د ډول ډول خوږوږمو بوټو څوکرې راټولوي او د ځالې جوړولو له پاره ترې کار اخلي. هغه تر هغه وخته پورې په ځاله کې کېني چې داسې احساس وکړي چې قوت يې بېرته ترلاسه کړ. هغه بيا الوزي او ترټولو لوړو ځايونو پورې الوتل کوي تر دې چې د لمر تر ببخه پورې ورسېږي. لمر هغه سوزوي، او هغه سمندر ته رالوېږي او په کې ډوبېږي. سمدلاسه وروسته همداسې يو بل مرغه پيدا کېږي چې د هغه ځای نيسي.

پمپ

یو وخت په یوځای کې یو سړی و چې د خلکو په دې خبرو به یې باور نه کاوه چې د شیطانانو په پاچاییۍ کې داسې ټوکي شیطانان هم شته چې کله کله راځي او خلک بې لارې کوي. هلته یوشمېر داسې پېښې شوې هم وې، خو بیا هم دغه سړي پرې باور نه کاوه.

یوه شپه یو ټوکي شیطان هغه ته راغی او غږ یې وروکړ چې دباندې راووځه. هغه دباندې ورووت، او شیطان هغه ته یو ښایسته آس چې د خرخلاو له پاره و، ورښکاره کړ. هغه آس وکوت او ویې لیدل چې په رښتیا هم چې ډېرښایسته آس دی. هغه پوښتنه وکړه: «په څو یې خرڅوې؟»

شیطان ځواب ورکړ: «په څلور روپۍ»

سړی پوه شو چې د آس قیمت خو لږ ترلږه اته روپۍ دی. هغه یو اصلي او د ښه ذات آس و. هغه آس په څلور روپۍ واخیست او فکر يې وکړ چې ښه ګټوره معامله يې وکړه.

بله ورځ يې آس را وابست چې خرڅ يې کړي. خلک راغلل، او د آس پر سر يې ده ته يو څه ګټه ورکوله. هغه له ځان سره وويل، «ښکاره خبره ده چې که هغوی غواړي چې ماته هغه پیسې راکړي بې له شکه چې آس د دې دوه برابره ارزښت لري». نو دی د آس تر خرڅولو تېر شو.

هغه آس بل ځای ته راوست، او خلک دې ته هم تیار ول چې د ده د غوښتي قیمت دوه برابره ورکړي. هغه له ځان سره وويل، «داسې ښکاري چې د آس ارزښت د دغې اندازې پیسوله دوه برابره څخه هم ډېر دی».

هغه آس همداسې مخکې راوست، راوست تر دې چې قیمت یې زرګونو ته ورسېد. هغه بیا هم ونه منله چې پر چا باندې یې خرڅ کړي، ځکه چې د هرڅو وړاندیز به چې ورته وشو، نو ده به ویل، «داسې ښکاري چې د هغه ارزښت د دې دوه برابره دی». په پای کې داسې وشول چې له پاچا پرته یې بل هیچا د اخیستلو وس نه درلود.

کله چې یې آس پاچا ته راوست، پاچا یې په بدل کې د ډېرو زیاتو پیسو وړاندیز وکړ، ځکه چې هرچا دا منله چې آس یو ډېر ښه آس دی خو سړی له پاچا سره هم هوکړې ته ونه رسېد، ځکه چې ویل یې، «داسې ښکاري چې د آس قیمت تر دې هم ډېر دی». په دې ډول، نو پاچا هم ونشول کولی چې آس ځنې رانیسي.

سړی له پاچا څخه لاړ او آس يې اوبولو ته بوت. هلته يې يو پمپ وموند چې څارويو ته يې اوبه ورکولې. آس د سړي له لاسه پمپ ته ورټوپ کړ او ورک شو او له منځه لاړ (يعنې هغه ته داسې ښکاريده، که نه په حقيقت کې د آس ټوله موضوع يو خيال و چې ټوکي شيطانانو جوړ کړی و).

سړي د ورپېښ شوي حالت له امله چيغې پيل کړې، او خلکو چيغې واورېدې او پر هغه باندې ورټول شول. هغوی پوښتنه ځنې وکړه، «ولې چيغې وهې؟» هغه ځواب ورکړ چې آس مې په پمپ ننوت. خلکو هغه سخت وواهه ، ځکه چې هغوی فکر کاوه چې دی لېونی دی. د پمپ خوله ډېره وړه وه. څنګه کېدای شول چې آس دې په هغه ورننوتلی وای؟!

هغه پوه شو چې هغوی دی د دې له پاره وهي چې هغوی ته لبونی ښکاري، او ده غوښتل چې له هغه ځای څخه لاړ شي. څنګه چې هغه تیاری و نیوی چې لاړ شي، آس له پمپ څخه خپل سر راواښست! هغه بیا چیغې پیل کړې، «آه آه!» ځکه چې داسې خیال یې وکړ چې آس یې هلته دی. خلک بیا د هغه پر چاپېر ورټول شول او هغه یې بیا وواهه، ځکه چې هغه د مخکې په څېر بیا لکه د لېونې غوندې کار کاوه.

بیا هغه وغوښتل چې لاړ شي، خو څنګه چې یې ځان تګ ته تیاراوه، آس بیا خپل سر له پمپ څخه راواښست. هغه بیا لکه د مخکې په څېر چیغې پیل کړې، او خلک پرې ورټول شول او هغه یې یو ځل بیا وواهه.

باران

یو پاچا یو وخت ښکار کولو ته لاړ، او سفر ته یې د یوه عام سړي په څېر کالي واغوستل، څو خپل کار په ښه ډول ترسره کړي. ناڅاپه یو سخت باران په وربدو شو– یو سېل راغی! د پاچا وزیران یو پر یوه لاره لاړ او بل پر بله، او پاچا له سخت خطر سره مخامخ شو. هغه لټون پیل کړ تر دې چې یو ساده غونډې کور یې پیدا کړ. هغه کلیوال چې هلته اوسېدی هغه پاچا کورته دننه بوت، کالي یې ورته بدل کړل، او هغه ته یې هغه د وربشو خواړه په مخکې کېښودل چې په کورکې یې لرل. هغه بخاری ولګوله او پرې یې ښود چې پاچا له بخاری سره نژدې پر هوارو شویو تختو باندې ویده شي.

دا د پاچا له پاره ډېره خوږه او په زړه پورې ولګېده. هغه دومره ستړی او ستومانه شوی و چې داسې یې احساس کړه لکه هغه چې هېڅکله هم داسې خوندور حالت نه وي لیدلی. په دې وخت کې، پاچايي وزیرانو د پاچا لټول پیل کړل ترهغه چې په دې کور کې یې پیدا کړ او چې ویې لیدل نو پاچا ویده و.

هغوی غوښتل چې هغه له هغوی سره یوځای ببېرته کور ته ستون شي. پاچا وویل، «تاسو زما د ژغورلو هڅه هیڅ ونه کړله. تاسو هر یوه منډه کړه چې خپل ځان بچ کړئ، خو دغه سړي زه خلاص کړم. دلته ما تر ټولو خوږه تجربه ولیده، نو دی به ما په خپله بګۍ کې په دغو کالیو کې درولي او همدی به ما زما پر تخت باندې کېنوي».

خرابه دانه

یو پاچا یو وخت خپل لومړي وزیرته چې د هغه ښه ملګری هم و، وویل، «زه په ستورو کې وینم چې هرڅوک چې هره هغه غله دانه چې سږکال شنه کېږي وخوري هغه به لېونی شي. ستا مشوره څه ده؟»

لومړي وزیر ځواب ورکړ، «مونږ باید دومره غله وساتو چې دې ته مو اړتیا پېښه نشي چې د سږکال د فصل غله وخورو.»

پاچا و منله، او و یې ویل چې موږ باید د سږ کال غله و نه خورو، او د دې غلې په په خوړلو سره که د ټولې نړۍ خلک لېوني سي نو موږ به جوړ یو. او که په دې سره هغو ته موږ لېوني ښکاره شو، نو څه پروا

کوي! دا دليل نه سي کېدلای چې موږ باید هغه غله وخورو چې خلک لېوني کوي. نو پرېکړه یې وکړه چې باید د ځان له پاره غله وساتي.

خزانه

یوه سړي یو وخت خوب ولید چې په [یوه ځانګړي ښارکې] تر یوه پله لاندې یوه لویه خزانه ده. نو هغه [هلته] لاړ، او د پله سره نژدې ودرېد، او هڅه یې کوله چې څرګنده کړي چې څه وکړي. هغه نشول کولی چې خزانه د ورځې له مخې ولټوي ځکه چې هلته نورو خلکو په منظمه توګه تګ راتګ کاوه.

یو پولیس چې له هغه ځایه تېرېدی پوښتنه ځنې وکړه، «ته څه کوې چې دلته ولاړ یې او فکر کوې؟» سړي پرېکړه وکړه چې دا به ترټولو ښه وي چې هغه ته ټوله کیسه وکړي، د هغه مرسته ترلاسه کړي، او بیا هغوی خزانه سره شریکه کړي. هغه پولیس

ته تږوله کیسه وکړه. پولیس ځواب ورکړ، «[تاسو خلک] یوازې خوبونو ته اهمیت ورکوئ! ما هم یو خوب لیدلی و، او ما هم یوه خزانه ولیده. هغه په [داسې او داسې یوه ځای] کې وه.»

د هغه د خوب په اړه، پولیس د سړي د ښار نوم او د سړي نوم ذکر کړل، او داسې یې پای ته ورسوله، «په خوب کې هلته په تلخونه کې یوه خزانه وه، خو ته فکر کوې چې [زه دومره کم عقل یم] چې هلته دې ورشم؟»

نو سړی بېرته کور ته ستون شو، خپله تلخونه یې وکینده، او خزانه یې وموندله. هغه وویل، «زه اوس پوه شوم چې ما لا له پخوا څخه خزانه لرله، خو د دې له پاره چې ویې مومم، ما باید سفر کړی وای...»

دوه ماڼۍ

په یوه ځای کې دوې ماڼۍ دي چې دواړې سره ښېښي سره ورته دي. خو په یوه کې یو پاچا اوسي او په بله کې یو غلام. ښکاره خبره ده چې د پاچا د ماڼۍ او د غلام د ماڼۍ تر منځ یو ډېر لوی توپیر دی، خو دا شونې ده چې هغه دواړه سره غلطې شي.